CULLER

ילדים חורגים בחצר האחורית

פולנסקי. אוהב אותן קטינות.

> רוצים "מעדן חלב"? יש! עם "מעדן חלב" תנובה תלקקו את השפתיים. את "מעדן חלב" תנובה תמצאו בשני טעמים נהדרים: שוקולד וונילו

מגבות

קניית

olden

לבנק הפועלים, הבנק הגדול במדינה, יש בשבילך יותר תכניות השקעה מאשר לכל בנק אחר.

בוא ותראה איך פועלים טוב יותר

ובנק הבועלים

יייה שלים מציע לך למעלה מ-70 פתרונות ריווחיים, בכל תחומי נייק ההשקעה, המתאימים לכל צורך שלך. לדוגמא: ממוח למדד וגם הגנה מפני פיחות -^{מיוחד} של תכנית "מטמון תשואה", המבטיח מענק מיוחד במקרה

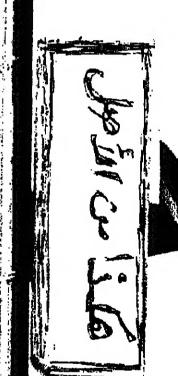
של לקוח של בנק הפועלים, היכנס לסניף הקרוב אליך ותראה אין וותראה אין וותראה הגדול במדינה.

קומקום אמאיל 1500 קומקום אמאיל

27⁹⁰ 27²⁵ 240 ×140

3490 A660 DIPIN 300 × 140

נא הקדימו קניותיכם לחג

oicaciu

ו"ג באלול, תשמ"ח 26.8.1988

בל הזכויות שמורות ל"מעריב" 1988 @ This Magazine Is a Supplement to Maariv International Edition

ילרים חורגים בחצר האחורית אביכה לורי (מץ)

> שרה יקרה, שלך חיים כילי מוסקונה־לרמן

> > לאו דווקא צחק בן־חורין

נר ליאיר יהונחן גפן

לאכול בחוץ **21**

טיים לא שב הביתה סימה קדמון

פולנסקי. אוהב אותן קטינות מיכל קפרא

לב החבינים. משפחה שכזאת אורית הראל

שחור בעיניים יהדית חנוך

> שיפודים 4 מאיר עוזיאל

> > פנטראוז יגאל לכ

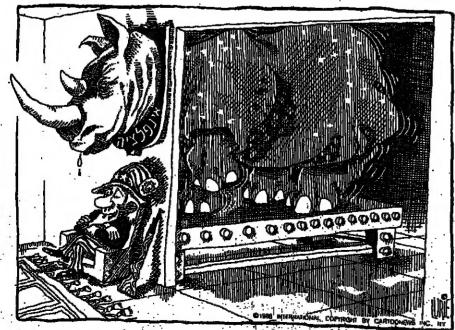
הורוסקופ רות אלי

מעריב לילדים 45

נעער: שי, תבן של רם קולר ז"ל, טייס מיל האוויר שנהרג לפני עשרת ימים. נהנה בעם' 14. צילם: בני גלור.

קעויה עורן: דניאלה בוקשטין
קמיה עורן: אורית תראל
קמיה עורן: אורית תראל
עוד נופי יורם נאמן
מעצבות: אורלי אושל, נטע גרינשמן
מדעות: אורלי אושל, נטע גרינשמן

סביבי של חוגלה (הפיבי של חוגלה)

יון ש בווזגלוו סינרים חד-פעמיים של טיטולים. רכים. סופגים. אינם מעבירים רטיבות ונשלפים בקלות. ועכשיו במבצע היכרות: בכל אריזת טיטולים תמצאו את חסינרים החד-פעמיים של טיטולים. גם מטטלים - גם מקבלים ו סינרים חד-פעמיים מסתתרים בטיטולים. חדש, חדש והחודש במתנה! שיהיה לכם נחמד וקל. חדש מחוגלה: סינרי טיטולים עכשיו במבצע בכל אריזת טיטולים

A MARINE C

חורגים האחורית

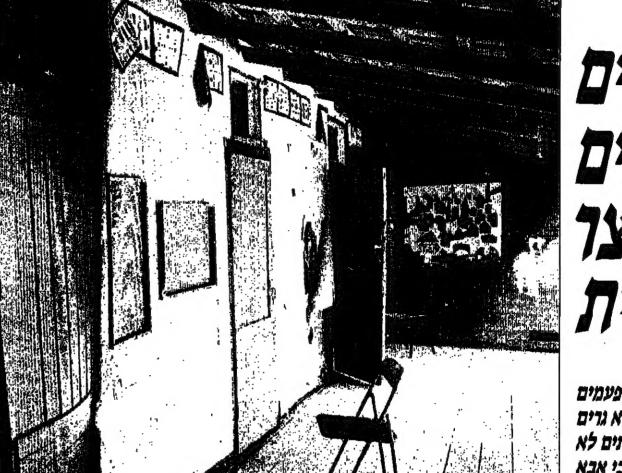
רוצים – אבל לא יכולים. ילדים

מאת אביבה לורי (מץ)

שניהם, אבל הם לא גרים איתם. ההורים לעתים לא יכולים לגדל אותם כי אבא שיכור ואמא זונה, ולעתים כאלה, לרוב בריאים ואינטליגנטים, נזרקים ממקום למקום, נעים ונדים בין הורים מאמצים, חונכים, אומנים. גם המקום שהם חיים בו הכי הרבה, הפנימייה, בדרך־כלל מוזנח ומתקלף, עזוב ולא מטופח. אפילו לדברי פקידים בכירים במשרד העבודה והרווחה, שממונה עליהן,

יש להם אמא או אבא ולפעמים הבנימיות הן החצר האחורית וה... וה... שיבור. כן אבא שלי שיבור". של המדינה. והמצב הולך

ני מתל־אביב. ההורים שלי גרים בתל־אכיב. אכל אנחנו, אני והאחים שלי, לא גרים איתם. יש לגו גם הורים תורגים. מה זה הורים חורגימו הורים מאמצים. היו לנו, לי ולאחים שלי הורים

למה אתה צריך הירים מאמצים? "אני יודע...ז בעיה איתי".

בהתנהגות.

יוסף אוז'לבו, מנהל מוסד טוקאיר בפרדס־חוה.

לגדל אותם. ילרים פגועים נפשית עם בעיות

ציבורי תורן ומעלה את הילרים האלה על סיו יום.

בפברואר 83' דנה ככך ועדת החינוך והתרבות של

הכנסת. אמר אז פרופסור יונה רוונפלד, יויר העצות

לשלום הילד שליד בית הנשיא: ילא ידענו כמה ילוים

יש בפנימיות. במרינת ישראל אין מידע על מססר

הבעיה אינה חדשה. מרי פעם מתעורר מצפון

'אני וזריג. אה... התורים שלי חריגים. אבא שלי

ילד כן עשר לכר בעולם. ילד בריא חוסה בפנימיה. אם פסירים בכירים כמשרר העבורה והרווחה כפנימיה. אם פקירים בכירים במשרר העבורה והרווחה יוסף אחיכבו, מנהל מוסד סוקאיי בשיר במשר המוסד בעילומים: נאון והב. *מידרדר. ותקציבים אין. אומרים שהפגימיות בארץ הן החצר האחורית של מרינת ישראל – צריך להאמין להם. אם הם אומרים שיש כבר בארץ דור שני ושלישי למצוקה והמצב עור הולך ומידרדר, כנראה שהם יודעים על מה חם מדברים: "המצב נעשה יותר ויותר קשה. יש היום יותר ילדים זנוחים, מוכים, כלי מסגרות רשמיות מספקות ובלי מסגרות משלימות מספסות מכעבר. סיימת ידידה חמורה בשירותי חינוך ועבורה סוציאלית, וואת התוצאה בשטח".

הילרים הנמצאים כפנימיות". ועור אמר או פרופסו רעש ציכורי סביב המצב החמור השורר כפנימיות רחופלר: "יש קבוצה לגמרי לא מבוטלת של פנימיות בארץ התעורר לפני פתות משנה. אחר ממחולליו היה ד"ר יצחק קדמן, יר"ר המועצה הלאומית לשלום הילר. שמפקח לא בא אליהן במשך כל השנה. יש אפס באוקטובר 87' יצא ד"ר קרמן לתקשורת עם אוסף ביקורי מפקחים. הרישוי התניקוח הם בעיותים מיוחר מדהים של עדויות מפי אנשי מקצוע וילדים חוסים על יש פנימיות שפועלות ללא כל רישוי. כל את יסל לא צריך לתתאמץ במיוחר בכרי לגלות ששה לאן – אבל הם אינם. סיור קצר בביותני איזו מצוקה?
במצבי משבר קשים, שבמרבית המקרים אינן מסוגלות שינוי רציני לא התחלל מאז. עבדו תמש שנים, והיי ביתוח. בית הספר משאר. על הנעשה בפנימיות – והיה מדובר בפנימיות לילדים לפתוח לו פנימיה.

ולחשה. כרי לברוק על קצה המולג מה לא השתנה, שת לא - יצאנו למוסר טוקאיר בפררס־חנה יחד עם יו המעצה לילד החוסה", ר"ר אניטה וינר מונירסיטת חיפה, ומזכירת המועצה אסתר

הפעצה לילד החוסה" היא גוף וולונטרי, חרש מחק ששם לו למטרה לעכור בכל המוסרות בארץ מביתה של ועקה. כינתיים מתנהלת המערכה מביתה א אור, ומממנת, ברוב המקרים, מכיסם הפרטי של תונים אתם הצליחו לגיים לעניין. קבוצה מכוכדת א צשי מקצוע. את עיקר המאמצים משקיעה פתה כרגע נבריקת מוסרות פרטיים.

יית אסתר לובוחינסקי: "יש עתה כארץ. -מא - 12 מסרות פרטיים. (גם היא, כמו פרופסור תמלה לא הצליחה עד היום לקבל מידע ערכני על מת המסדות המדוייק. א.מ.), אנחנו כיקרנו פששה מצאנו כהם 650 ילרים שמצכם אקוסי.

מפר הא מודל לכל היתר". מוסר טוקאיר כפרדסיתנה הוא מוסר ארצי לפני לפני למעלה מארבעים שנה על־ידי משה פקר, פרגוג. האיש נפטר, ויורשיו אינם מתעניינים עוש. על המוסר חל צו פינוי ובימים אלה משעים שם למעכר למרכז קליטה בסביכה, אותו שם הבנו מהפגנות שערכו לא מכבר דייריו, עולים פוועה, שלא היו מוכנים להמשיך לגור כו יום אחד

למוסר טוקאיר הוסים כמאה ילדים, כנים, שוודים יסיפוליים", מבחוץ הוא נראה כמו בית שו של התמדרות. מרשאות ועצים, שקט ושלוה. לתו הלרים עכשיו בה שאות ועד בי, ששארו כאן, מס אין לאן ללכת. גם לאלה שיצאו לתופשה לא

חשרות לילד ולנוער במשרד העבודה והרווחה. בשנה וחצי האחרונות איש לא טיפל שם בילדים שמתגוררים בפנימיות. לא שלא היה לתפקיד תקן, אלא שתמנהל הקודם פרש ולפוליטיקאים כנראה לא היה הנושא חשוב דיו כדי שיזדרזו למנות את האדם המתאים לתפקיד

מוטי וינטר, האיש שעבר לבסוף את כל מכשלות המכרזים בדרך לתפקיד, מודה בהיסוס שהוא לא

בדיוק סכל התה של השו קצב. "זו אולי הסיבה לכך שלמרות שיש לי, לדעתי. הכישורים הדרושים. לא קיבלתי את התפקיד

בניד". וינטר, איש רווחה ותיק. עובד במשרד כבר כמח שנים. ומרע, מעודר אמון, מלא התלהכות ורצון טוב. אלא שברצון טוב, כידוע, אין די, ובמקום בו אין תקציבים - גם חזון והתלהכות לא יועילו.

לפני כחצי שנה ערכו שר האוצר משה נסים ושר העבודה והרווחה משה

קצב סיור משותף במוסד טוקאיר. אומר מוטי מוטי וינטר (צילום: "סקוב so") וינטר: "נדמה לי שזאת תפעם הראשונה ששר האוצר מתארח אצל שר

תרוותה כביקור במוסד. רצינו להראות לאנשי האוצר שרותים שנמצאים במצוקה". והסיור עזרו

בטוקאיר מוכנים להישבע שהשר קצג חזיל דמעה כשראה את מצבם הקשה של בנייני המגורים וכיתות בית הספר. והדמעות – אם נטפו – לא נטפו לשווא. הביקור תוליד את ועדת לנגרמן (שמינה השר קצב) לבדיקת המצב בפנימיות. בימים אלה מסייפת חועדה את עבודתה. בינתיים, מוטי וינטר – בשם משרד הרווחה -מודח במחדלים ומקוה, מאוד מקוח, שלמרות

אממתיה, אחבה, חום אנושי. אני מאמין, שהם מסוגלים להיות מאושרים. אנחנו לא מדברים על

תקשיים והתקציבים החסרים משהו עוד יונו.

מוטי וינטר: "אני הדש, אכל אני לא מתייאש, אני אזיז אותם. הילדים האלה זקוקים למידה רבה של חולי נפש או מפגרים. אלה ילדים פגועים חברתית וסביבתית. התברה חייבת לפצות אותם, אכל תחברה לא עושה את זה. איפה כל הקרנותו לא

קבוצת ילרים קטנים מתגורות סכיב הכלב וסביבי, רוצים לדבר לעיתון.

בן במה אתת? שאני בן עשר וחלק אומרים שאני בן שתיים עשרה". ומה אתה חושבו

אני חושר שאני השנה אהיה בן שלוש עשרה. כל הומן יש כאן מריבות מי יותר גדול חה.. ואו ככה כל אחר אומר לי משהו אחר... לפוח אתה פח?

המבקר רושם קשה וזורק אותו כמה עשרות שנים בעיות בנית. אבא שלי משתכר ומרכיץ. גם לאמא. לאחור. ככה חיו כאן הילרים כל השנים: העזובה בחתחלה לא היה לי כל־כך טוכ פה... אני שנה וההונחה – מתרידים. הכל מתקלף, מעופש, מדיף ריה ראשונה. כתה ה'. הייתי ארבע שנים בבית־ספר כחיפה רע. השירותים במצב מועוע. בא לככות. איך אפשרו אצל הורים חורגים. היו לי הורים מאמצים. הפסקתי באחר הביתנים מסתובב כלב ענק עם עיניים עצובות. להיות אצלם בגלל צו בית משפט. אמרו שאנחנו מפיק ריה של אבקה נגך פרעושים. כליכך פתאטי. צריכים להיות שלוש שנים בפנימיה ולחיות בקשר עם ההורים הטכעיים שלנו".

"וה בגלל שוה... עוור לילרים במצוקה".

כאלה יש 220 זבהן ב־7,500 ילדים, מתוכם 4,000 במצב בעייתי במיותד. עוד יודע מוטי וינטר שלצורך פיקוח שוטף על החוסים בפנימיות (מדובר ב־12,000 ילדים, אולי יותר), עומדים לרשותו

שהם מפנים אליהו ילדים.

תאחרונות חלה אצלנו הזנחת בטיפול בהם.

הגיעה השעה לשים בחורה את הילדים במוקד

ההתעניינות של החברה. אבל לא עושים את זה". כמה פנימיות יש בארץ וכמה ילדים חוסים כהן:

משרד הרונחה פשוט לא יודע. "רק עכשיו מכינים מדריך פנימיות ומנסים לאתר כמה הן בדיוק",

אומר וינטר. לאנשי המשרד מוכרות רק הפנימיות

אחד'עשר מבקחים (ו), חלקם מבוגרים, ללא אמצעי תחבורה. מדוע המצב בפנימיות כליכר קשהז "היום משלם משרד הרוותה כ־700 ש"ח לחודש בעבור כל ילד, זוה

אמור לכסות את כל צרכיו. מקובל על כולם שזה לא מספיק. אי אפשר לשקם ילד בתעריף

כל־כך נמוך". מדוע אם כן אין מעלים את התעריפים: 'התעריף נקבע על־ידי ועדת לאור – ועדה בינמישרדית משותפת לנו, למשרר החינוך, לאוצד ולארגון עליית הנוער. הועדה קובעת תעריפים לכל המוסדות בארץ, ונשענת כבסיס על חישובים לפנימיות דגילות, על־יסודיות. אוחנו נופלים בסטעוריה הכללית, למרות שהאוכלוסיה שלנו היא אוכלוסייה קשה, בעלת צוכים מיוחדים.

תתפיסה ששלטה במשרד הרווחת בעשור האתרון היתה לתשאיר את תילדים בקחילה – עד כמה שאפשר. אלח שתוצאו מבתיחם היו המקרים התמורים ביותר. בפנימיות, לעומת זאת, לא השתכללו עם חשנים אמצעי חטיפול ותתואים. כמעט שלא נעשת פיתוח. היום ברור לכולם שבלי תקציב מתאים לא יתחולל שינוי". משרד רווחה ומשרד אוצר, ועדה ועוד ועדה,

ותקציבים אין. אף אחד לא אשם. אולי הילדים אשמים:

למה ווציאו אותך מהכית השבעי שלך? יוה בגלל שאכא שלנו לא יכול היה לגדל אותנו. אני בן... אני לא יורע בן כמה אני. חלק אומרים הוא היה שותה ועושה כלגן בכית. תמיד הוא מתנפל עלי כגלל שהוא רגיל שאני עושה כעיות. אבל אם אני לא עושה בעיות או כן עושה - זה אותו דבר. כשהוא מתנפל עלי אני מקלל אותו. מה אני כבר יכול לעשות, להרביץ לוז ואו אם אני מקלל הוא עוד יותר מתעצבן עלי ועוד יותר מתנפל...

כשהפנימיה סגורה אן בחופש אני הולך להורים המאמצים שלי. אכל אטור לי לבוא לשם. לפני כמה זמו בהחנו לשם, אני והאחים שלי. חורגו לכאן ביום (המשך בעמוד הבא)

7 Binepio

(המשך מתאמוד הקודם)

ההורים האלה. גם האחים שלי.

מהשרים האמיתיים שלי".

בנקיון, מנקה בתים".

אני חושב שזה היה כיתה כ'.

למדתי. אני מאור אוהב חיות.

Boingail

'לְמה אתה משקר, אנחנו יודעים שהיית שם:' אמרתי

לה שאני אוהב את ההורים החורגים שלי, אני רוצה את

שנה שעברה. או אמרו העוכדות הסוציאליות הגדולות,

'בואו תהיו בתופש הגדול אצל ההורים האמיתיים

שלכם, תהיו שכועיים ואחרי זה תחזרו', אבל הם רימו

אותנו. אני ברחתי, ורשמו לי עבירה בתיק אישי.

אמרתי שלא איכפת לי, אני רוצה את ההורים האלה.

אמרו ליו 'אם תעשה משהו רע, תברה, אנתנו נשמוט

את התורים שלך כי זה יהיה כמו חטיפה. אז אמרתי

שאני רוצה גם להיות כמשפט. כדי שהעוברות

המרציאליות לא יגידו שם משתו שאני לא אמרתי, או

שיעידו נגד ההודים המאמצים שאני אותב אותם יותר

מקומות. אם היה לו את המקצועות האלה היום, היינו

עשירים. היום הוא מחפש עכורה, אכל הוא לא מצליה

בעבודה כי הוא שותח מגיל שש עשרה. אמא עוכדת

שנים, וגמרתי. עכשיו מחושים לי ביתיספר. אבידן,

העובדת הסוציאלית שלי, הפסיכולוגית שלי. יש לי

קצת כעיה כלימודים. לא מצאתי עוד בית־ספר

שיסכים לקבל אותי. למה לא למדתיז לפני שבאתי

לפה, כשהייתי בבית־ספר רגיל, הייתי מסתובב, לא

הייתי לומד. בכיתיספר הראשון למדתי רק כיתה כ'.

שש. הרכה זמן היה כסאח כבית. אני הייתי כל הזמן

בבית, ראיתו את כל הרברים, אבל האחים שלי עזרו

לי. תמיד כשהיו בעיות היו לוקחים אותי לצד,

מסכירים לי מה שקורה. אנא שלי תמיד רכ עם האחים

שלי. אנחנו ארבעה בבית. כהתחלה, כשאמא התגרשה

מאכא. אני נשארתי עם אמא. האת הנרול כבר מגיל

שש עשרה לא היה בבית. חשני עבר לקיבוץ. אחותי

היתה כבית. אני רציתי לעבור לאכא, וכסוף הוא עבר

להיות אפוטדופוס שלי באופן רשמי. אכל אוורי כמה

שנים שוב היו לי בעיות איתו, וחזרתי לאמא. היא

קיבלה להיות אפוטרופוס עלי. אמא לא ידעה מה

לעשות איתי אז היא שלחה אותי לכאן. כל הזמן

עשיתי לה בעיות. לא הייתי הולך לבית הספר. הייתי

כאילו הולך לשם אבל באמת הולך לחברים שלי שגרו

במעברה והיו להם חיות. הייתי מסתובב עם החיות ולא

התעודה. אמא תמיד היה לה קשר עם המורים. יצא

ככת שלא למרתי בכלל. כשהייתי קטן אבא שלי היה

מוציא אותי מלימורים, לוקח אותי לאכול פיצח ולכל

"הציונים שליז לא יודע. לא הסתכלתי על

(רומשך בעמוד 42)

"או, כשחייתי בכיתה כ', עברתי לאבא שלי. ההורים שלי התגרשו לפני שמונה שנים. כשהייתי בו

ילד אחר, בן ארבע־עשרה: "הייתי פה ארבע

ם אבא אני ככלל לא מדבר. עם אמא

אני מסתרר. אנחנו עור כמלחמה

איתם על ההורים החורבים שלי. כמעט

תמיר אנחנו כוכים. אכא ואמא שלי

נולדו ברוסיה. אבא שלי עבד בהרבה

"אני נמצא אצלם עשר שנים, מגיל שנתיים. עד

"שאלתי בעם

14 שנים חיו כמנימיות. בשנה שעברה איתרה ד"ד

וינר את הילדים חללו, כיום מבוגרים. חוצאה

תמחקר קובעות באומן חד משמעי: "תאוכלונייה

שומצאת היום במצב הגרוע ביותר חם חילדים

שגדלו במנימיות ולא תיו להם כמעט קשרים עם

משפתתי בתוך הקתילת. אבל יש מעט מאוד

מוסדות כאלה בחם עובדים עם ילדים במפורות

קטנות, ולכל קבוצה יש משפחה מטפלת.

במסגרות כאלח הילד רואה מודל חיובי, אין ווו

נשוי מתפקד כמשפחת, וגם אין הניהוק

מהמשפחה חטבעית. אני מאמינה נדום

יותר, והאם עדיף להרחיק את הילד מחביה א

נתברות כסיבת בעלת החשפעת חשלילות הונה

ביותר על התנהגות הילד ועל תהפרעות המשיח

שלו. ברור שעדיף שחילד יחיח במוסד קווב

לבית, מטופל בקבוצות קטנות עליודי זונות

נשואים שבחרו לתקופה משויימת לגוד במסדות

ולתת לילדים קצת חום. אנחנו מנסים לאת

משפחות כאלה, כמו גם למצוא במשפחות

תטבעיות של חילדים דמויות חיוביות שתם יוכל

לתודחות איתן. לכן חשוב לחדש קשו עם

חבשפחות, אפילו איזה דוד וחוק או סבא, חעיקו

שתחיח דוגמח חיובית כלשחי לקשד משנחת

ומחוייבות. במוסדות כמו טוקאיר, חילדים לא

רואים את זה. צריך ללמד אותם מה זו משוחה

לאנשי ח"מועצה לילד ההוסה" יש רשים

נגד המדינה, הציניות של פוליטיקאים.

ויש גם טעמת על כך שילדים קטוים וופעת

תהודים, החברת. טענות על כך שחילדים

שמדובר בתם מפלים בין שלושה כישאת משה.

בשלושה אוטובוסים עד לעיר מנוריו. שרוות

מרוחקת מהפניפיה מרחק של כשלוש שה

נסיעת. תיא ענתה לי שהילר הוה מסחדו הלב יותר טוב ממני וממנה. שמניל שמוות

גרוזובות, מוכר את גופו לנברים".

החימך, מרשועה המקומעה ומשרד הרווח

חם לא למדן את וח בבית".

טענות ארוכה. וגד מי, בעצם:

יש ויכוח אקדמי בשאלה איוה דגם טוג.

"אין ויכות. התחושת של חוסר שייכות

"יש לנו מודלים של גישה נכונה – מוזל

משפחותיהם חטבעיות".

המשפחתי".

לחשאירו קרוב אליוו

עובדת קוציאליו איך נותנים לילד מ 9 לנסוע לבד לעיו ממריו הפרוחקה חיא ענתה לי שרווא מסחור בכביש יותר עוג ממני וממוח. שמגיל שמונת הוא ברתובות, מוכר את נופו לוברים".

במוסד מספרים שהשר הזיל דמעה

"המצב ממש. מעוות, ועל כך אנו מחריעים. הילדים האלה סובלים מבעיות נפשיות קשות האופייניות לילדים ממשפחות תרוסות. יש ביניתם ילדים שמצבם תופשי גרוע ביותר. אלה תילדים ששותקים. הם בתחליך של הפומח וחרט עצמי. דווקא תילדים שצועקים ומתקוממים מגיבים הגובה בריאה – בתנאי שאתה יודע איך לטפל בה ואיר לכווו אותה.

סתר לובוחינסקי, מתנדבת מקצועית. בעבר חיותת מזכירת מיח"א, ובאוניברסיטה למרה תינוך מיותד. אשה שעושה. בינתיים מתנהל כל חטיפול בנושא מביחה הפרטי, על חשבון זמנה תפרטי ובעזרת חשכון הכנק שלה ושל אחרים, מעודבים ופעילים:

שאין לחשיג אנשי מקצועז

להתרכז בלימודים, ורמתו יורדת. על אחת כמה למוסד. הוא לא מבין למת נענש. קרת משהו בבית – ואותו מוציאים: מוסד זה לא בית, גם כשתמוסד הוא טוב. תילד שהגיע, במצב שתארתי, צריך להתמודר כאן עם מאת ילדים אחרים, מהם שלושים בקבוצה שלו, שלכל אחד מחם יש שעות ביממה: גם בית הספר שלו נמצא במוסד. הוא לא נתקל באוכלוסית אחרת".

בקבוצת המחקר השתחמו 265 ילדים שלמי

אסתרו "חמצב מאוד כואב לי. זו מערכת

חלשה שאין לה אפשרות לשבות ולאיים כדי לקבל את המינימום שהיא זקוקה לו. המשכורות של המדריכים בפנימיות ושל הפסיכולוגים תעובדים בתן תן הומוכות ביותר בשוק. מח הפלא

"חגרוע ביותר זו תעובדת שתרשויות המקומיות מתנערות מתמצב במנימיות. תן מקימות את בתי הספר, את התרונות לטיפול וליעוץ, אבל הילדים התוסים בפנימיות אינם יכולים לחגיע לתחנת טיפול כזו, ליד רשות מקומית, כי תם אינם שייכים לשום רשות מקומית. כאן, במוסד טוקאיר, יש ילדים מכל הארץ. וראש המועצה אמר פעם במפורש: 'למה אני צריך להות לחסו יש שם בטך הכל ילד אחד מפרדס־תוח'. לא אגרת תינוד. לא שירותים סתילתיים. או מה תתועלת בחקמת מוסדות ארציים והעברתם לאנשים פרטייםו מצד שני, המוסדות הציבוריים, אלה עם 'וב' כלכלי רציני כמו ויצו, נעמה או משען – לא מוכנים לקבל את הילדים האלח. רק המוסדות הפרטיים מוכנים לקלוט אותם.

"ילד שהווח משבר נמשפחה לא יכול ומשתובבים לבד ברחבי תמדינה: בכל שלש שבועות סוגרים את תמוסל לסופשבוע ומחוילה הנדידת. ילד בן שמונת נוסע לבד לעוד, סבייה חיפת או תליאביב, עם מזוודת, ככן לברעים-אוטובוס ותקות שאכן יגיע לאן שחוב בעיות, לעתים קשות משלו. איתם הוא נמצא 24 אמור להגיע, אסתר לובוחינסקי נוברת נשמה שקיפרת לה פעם עובדת סוציאלית על ילו בון בן תשע. "שאלתי אותבן איך נוחנים לו מסול

ד"ר אניטה וינר, יו"ר המועצה לילד החוסת, מרצה לעבודה סוציאלית, נחשבה בארץ למומחית הראשונה במעלה בכל תקשור לילדים התיים במוסדות. בימים אלת יוצא ספר מפרי עטה (בשלב זת באנגלית), בו מתואר מחקר שערכו בנושא היא ובעלה, מרצה לסוציולוניה,

Sealy®

העולם מתעוררעל סילי פוסטרופָדי ואתם?

נכל יום מיליוני אנשים אחרי שינה טובה

ושנות אחריות יותשלומים שווים 30 לילות נסיון

מילי פוסטהופהי המורון האמרוקאו מס וו בעיים

מותויות שינה N C C F טובה

Sealy.

בינו לבין ילרים ככלל, שיתפה אותו בבעיות חינוך של מרדבי נאור: למה לא? טעוני טיפוח, התייעצה איתו, חשפה אותו לריאלוגים עם צעירים, להתרגשות שנמשכה שבועיים מפרח

(המשך מהעמוד הקודם)

שנתנה לו תלמירה. אחרייכן הם עברו לרבר על

עניינים אחרים שלא תמיר קשורים לאיראלים ציוניים,

לכתוב כשהיתה בשליחות בצ"ילה, ואחרייכן המשיך

לכתוב כשחורה לארץ כדי לנהל את פגינוית "כנות".

מאות מכתבים ככתכ יד מפותל על רפים דסיסים.

אווריריים, שקופים. לפעמים ישב וכתב לה ברגע שחזר

מפגישה איתה. "שרה יקרה, שלך חיים", פתח וחתם את

המכתב. בין הפתיחה לחתימה: מחשבות מתחום עליות

הנג של הנפש, טונים איטיים, מתמשכים,

שירים־שירים היא הַתעורה כל כוקר ברבע

לשבע לצילצול הטלפון שלו. אחרי שעה הוא צילצל

שוב. ואחרי שעתיים, כשהיתה עסוקה, הסתפק בשיחה

עם המזכירות של בית-הספר. שאל אותן איך מרגישה

לסקוב היו כרטיסי כניסה מוכנים לפקירים

בעייה בכית-הספר "כנות" או כשעלתה

לאוויר ציפיית קטנה מצד המנהלת, חיים

לסקוב מיד סידר את העניינים. כשהטלפון

בכנות התקלקל והוא לא הצליח לשמוע כבירוד את

הקול של שרה מעכר לקו, צילצל מיד לשר ציפורי

שיחליפו כבל. כשמערכת התשבונות בבית־הספר

התמוטטה, צילצל לסקוב לדייב צפריר, מנהל כנק,

להסכיר למנהלת טורים חשבוניים. כשהיתה בעיה עם

מורים שקיבלו צווי מילואים, צילצל לסקוב לרפול

וקיכל כעבורם שיחרור מיידי. כששאל את שרה מי

היתה רוצה לראות על הכמה כמסיכת הסיום והיא

ענתה בשקם – שושנה דמארי – הרים הנגרל טלפון

באותו רגע לומרת המפורסמת שבאה ושרה וקצרה

מחיאות כפיים על הבמה של בית-הספר בריוק לפי

"הוא ממש אהב אותי. זה

לא היה סיפור פשוש. אם

מישהו היה נוגע בי לרעה,

הוא היה מוכן להרוג אותו".

שלו מהמקום הקבוע, התקרב, וגיסה להשקיף על החיים

ררך המשקפת שלה. והיא ישכה מולו והרהרה כקול רם

למה לרעתה אסור להשען כל החיים רק על עקרונות.

נורמה, הסכירה המנהלת הצעירה לגנרל, מלה קשה

ולא מתאימה לכל מצב. ואתר כך הטתה לידו את

המעלים: מרגיש, מתחשק, מתאים, עייף, לא מסוגל.

הוא לא תמיר הבין את הצליל הזר של המלים אכל

תמיד היה מוכן לשבת מולה, להקשיב שעות. כשקט.

היומיים לאשה הצעירה שרה אגוזי במלים רכות,

משפטים ארוכים, רגשניים, מתגעגעים, מחלבטים,

נוגעים בעצכ, ככדירות, נמשהו שקשור להחמצה.

בקירבה היה מקופל רגש חסות־אכהי, מעודר ותומך,

כבר וישן והושיט אותו לשרה אגוזי. "זאת המתגה הכי

הזאת קיבלתי מאמא שלי". אמא שלו, שרה ידעה,

השעון שטיקטק ברקע קצב את אורך המנגינה של

של גבר בשל שמשקיף על הגדה השנייה של הנהר.

הטון הלסקובי האופייני, הסרגלי, הסגנון החתוך,

בחושים המורחקים הבין הננרל שהאשה הצעירה

שהגיע עם מכונית אמריקנית ארוכה לכית הספר

שישכו כמשררים גכוהים. כשהיתה אזושהי

המנהלתז הכל אצלה בסררז

הצבע בחלום של המנהלת.

עם הרבה סבלנות.

क्षाञ्च्यां० १२

הגברל כתב למנהלת כל יום מכתב. התחיל

חסטוריון מרדכי נאור כתב את הביוגרפיה של לסקוב (יצאה לאור בהוצאת משרד הביטחון והוצאת כתר). זמן קצר לפני שומר לכתוב את הספר פגש אותו אדם שהביר את

נאור: "המשושים שלי הזדקפו. הרמתי טלפונים, נפגשתי עם שרה אנוזי וחוך כדי שיחה חיא אמרה שלסקוב כתב לה חמון מכחבים. שאלתי בזהירות: אפשר לקרואז אני אתן לך אותם, אמרה אגוזי. כשתפרק על שרה אגוזי בספר חובא לתשומת ליבם של כמה אנשים הם אמרו שזה לא מתאים, לא יפה לפרסם פרק כזה בתוך הספר. ואני שואל למה:"

שרה: "אני כנראה היחירה שהוא הצליח להתוורות

שמולו נוגעת כחיים ממקום אחר. הוא הזיז את הכיסא אלא שואת הדרך מיחידה להישאר בתיים....". "חשעון הכיולוגי: אחח יכול אבל אסור לך. אחה

לאט משתו דומה".

אני בבית לאחר ביסור אצל אשה שהיחה . של חיבה וכלבד שתגשי להיבדק". שרה: "דורא הכריח אותי ללכת להיכוק והלמ כדי שיהיה שקט...".

יותר ויותר גדולה. לא לארז', גרייט". יש לך ראש טוב ולא רק יפה על חכתפיים".

כוכה, העיניים שלו היו מלאות דמעות של גער "מוך הוא משא שאומר לאנשים שווש דנוים שונים... ולא שונה הדבר בתחום הרגשות, אותם

בהשתפכות. אני משותפך רק ליד קבר של חנר".

אני חינכתי למוטר, ומבאן שאני חינכתי למיתה שה:

הספרות. הוא ממש אהב אותי. זה לא היח סיפור נשת אם מישהו היה נוגע בי לרעה, הוא היה מוכן להחו

העניק לי הרכח תוכמה והרבה אהבה". מקידה שלי בחיל האוניר. חורידו לה שד בגלל פוש. אני רואת איך היא נאבקת. אני מוכן לקרוא לן כל עיו

"אב יש לך רעיונות, עיורי לי לכחוב פתיחה.

חלוואי והייתי בטוח בחצלחות אחרות נפו שרה: "הוא אדם שלא הי את עצמו תקופות!

למדתי לדכא, ולכן זה שטח שאני לא צולל לחונו א מעם, בריכה שאין שוחים בה. נותן מקום ועיקו לחגיון לשקול לכאן ולכאן. אומרים לי שאני מפסיד חרבה אולם מי יודע אם זה נכון. אנחוו מפנידים בשטח אחד אבל מרוויחים בשטח אחד. כשאי כחג דברים כאלח אני תושש שמי שיקוא יתשור ני

"מקחבר שבחוים יש יותר כאב מאשו לא כא רק חלק קטן בתחום של לא כאב יש בו באפה שמחה. מעט מהשמחה חיתה כאשו הקפנון למחשבות שלך על 'כנות' של חמחר".

מצאו, אחרי מותו, ערמות של ניירות לכנים ריקים. חיים לסקוב, אדם יסורי, השאיר שולחן נקי, ו"יק מגימה לפניה בפחרים שלו. כלפי חוץ הוא היה כנראה די גיבור. הרכה מכתבים מרכרים על פחד אישי, וזה

לסקוב כתב:

"לא איכפת לי כישלונות. כלומר אכפת לי. אבל זה כאב שאני נושא לכד ואיתך מפני שאין עם מי לחתחולק בו פרט לנייר עליו אני כותב לד ופרק בתנד". "... מוזר לחיות בעבר, אבל זה לא בדיוק לחיות בעבר. מאחוות הלוחמים לא נשאר כלום חיום... אני

מתעורר בכוקר וזה עצוב עצוב עצוכ" "לאט לאט מוחתים הדברים הנשלטים, ואו יורדים יותר ויותר בסולת שמתחיל על במת. כאשר אתה מטפס על סולם ואתת חושב שאתה צריך לרדת

למעלה". "תיום אני בן שישים ושמים. זה נורא לחזדקן,

רוצה אבל אתה לא יכול. יש דברים שמעבר לשפח. אני מרגיש שנעשח יותר צר חמקום. בין אם אתה מפנח או לא, אתה נדחק בנימוס או יותר מזת, על ידי התעלמות מוה שאתה קיים."

"...יושב חבר שלי ליד דלפק המודיעין, פעם

"אני שונא לטפל בעצמי ואני שונא כשמטפלים "אני יודע לא לאבד את השליטה על עצמי..

"חנעתי לגיל שבו אני לא יכול לחפיק מעצמי...".

יפה שקיבלתי בחיים שלי", אמר לה, "ואת המתנה את חדברים שאינך יכול לשנותם".

לסקוב ושאל – על שרה אנוזי שמעתז

לכתובת בלישכה בתל־אביב, ביקשה שישמיר. הוא כתב לה: "כרגיל מכתביך הם נחמרים, רקים, אצרפם לאלה שלי, וכאשר ארצה לקרוא יהיה בידי חומר שלי ושלך". כתוך המגירות של שולחן הכתיכה הפרטי שלו

בנראה בגלל שאני לא רציתי לראות אותו בתור אדם מושלם. ניסיתי להגיד לו שאדם לא חייב להיות מושלם. כתור איש ציכור דרשו ממנו כל הזמן שלמות. ולכז היה נות לו לכתוב לי שהוא מתאכזב מעצמו".

למטה, אתה יודע שאין אפשרות לטפס למטח כמו

חיות בבריגדה ואחר כך מחסנאי של אצ"ל בגליל. בעיניים שלו אני רואה את מקושי והתסכול מפנימי לעבור אל משוליים של החיים. ואני פרט למלח או לכוסית שלשנינו אסור – אני לא יכול לעזור לו לצאת מזה, כי מי יודע אם זה לא מפני שאצלי קורה לאט

שרה: "כל שכת הית הולך לכתי־חולים וכתי אכות לבקר את הפצועים והחברים. הוא הודעוע מחמצב של האנשים, ואמר לי – אם אני אגיע למצב כזה, אני יורה

בי. חמור לחיות כמצב של אזלת יד. כל מה שתששתי שלא יקרה קרת". מכתב של אוזד שלא יכול לעזור אפילו לעצמו...

"אני הולך ונמאס לעצמי יותר ויותר". "אין לי חשק לנטוע. אני עייף במחשבה וגם בגיל. לפני ומן חשכתי אולי הגעתי לשלב חנורא שבו אני מרחם על עצמי. במקום שיתת טלפון חשבתי עליך, וחתשובה היא שלא. אין רחמים על עצמי, החברות. יום אחד חיים לסקוב הוריר מהיד שעון זהב אלא יותר הרהורים על דברים שאדם רוצה ואינו יכול. אמרתי לעצמי ניתן לזמן לעשות את שלו ונלמד לקבל

שרה: "הוא היה בשבילי כן־ארם להשען עליו. היתה אשה שאהב וכיבר מאוד. היום היא מוציאה את נורא נעים אדם שלא מבקש ממך כלום חוץ מלהיות השעון בוהירות מהמגירה, מחזיקה בשתי יריים, על ירך, להקשיב לך, להיות איתך, וזה שאת יורעת מסתכלת טוביטוב ומחזירה גזהירות למגירה. שרה שהוא בן־ארם סלקטיבי וערכי - זה מחמיא. דיברנו אגווי התנתה תנאי: את המכתכים והפתקים ששלחה לו המון. אני עם החוקים של החיים, והוא עם החוקים של

אותו. הוא עודר אותי, עזר לי פיזית, תמך כי מקופה קשות כשכמעט התמוטטתי. היה לו נסיון חיים נסיה

מדתי לטלפן לך כי תרדתי להופת. וחנה טלפון ממך וכל כך שמחה. נשו צריך לוזמשיר לטפס על חוד ונפקה

שלך גם סולו". "האם זכור לך גוליברו כל מה שאת צרינה לעשות זה שלא יקשרו אנתך מסים. חשבתי פחקה חנ"ך, את IF של קיםלינג – חמצאי בחם עירור, יקל

"ככל שאני מסתכל על בית שפרן אה נעשיה

"והפנינים שלך אי אמשר לעשות מהם ניולים.

ארוכות. הוא היה צריך להוכיח את עצמו לאורן נל הדרך. הגיע להישגים. לא חי את הפרטי. לא היה ל מגע עם משהו פרטי. אפילו קונפליקט רגשי לא היה לו. חולשות, אהבות, ילדים, נכרים. מתי אדם מגיע לצומת רגשיו כשמושים נכד על הברכיים. אם היו לו ילרים הוא לא היה זו מהם. פעם אחת ראיהי אותו

שרה: "כרי שיקיה צבא מוב צריך להגן למות.

בצילום משוות ה־60' ה זה המעגל של המחשבה שלו. וכשסיפרתי לו על פיקהן שמנסה לערער את הסמכות שלי זה היה לשנילו שוק טוטאלי. אני גילמתי גם את הרצון שלו לשיינות כצד החינוך וגם את הרוך כצד ההתנהגות. תווי אותו בתקופה שהיה מסום גם לזה. מבחינה

חיים ושולמית לטקוב

תשה היה כו זרם של רגשות שלא כאו לידי ביטוי. לו היה להם אפיק". "ארץ ישואל לא תהיה נער עם קסקט ועיניים מונות. על בנינו אף אחד לא יירק עוד. ארץ ישראל שינה להיות מעצמרו".

"נערבין חחזיר את אבן רודס אמר לי: 'זהו', 'זה שהה לסקב היה נאיבי. לא הבין בפשרות. לא תין כנמישות. כאיושה אומן הוא היה חד מימדי, לא-קם שאפשר להיות לא בסדר. לא הגון. לא לדבר

שה מא אפילו לא נקם. כשלבן ארם ממול לא היה לעציאל בעיניו – הוא פשום ניתק מגע". פסוב מ־1981 "המועד לשקול פוליטיקה עבר. ישהי על כך למני יציאתך לצרפת, ואמרת בשקט: ל, אני חושבת שהחלטת נכון. מאז לא השתנה השצב. דיין ידע שתחלטתי לא ללכת. על האחרים

לא חשבתי, לא חתויחשתי, ולא חתפלאתי שלא פנו אמרים לי, חגיד – מה אתה מטיףו מה אתה משופרו למה לא הלכת לפוליטיקה. אענה לך: אילו מנדי לפליטיקה והיה פתח דבר לחזיו משחו, הרי אנוחה מצב כנת שאני רואה אותו. ומי אמר שאם ציפון חוא סנדלר טוב סימן שיחיה גם פוליטיקאי

לפני זמן חשבתי אולי הנעתי לשלב הנורא שבו אני מרחם על עצמי. במקום שיחת שלפון חשבתי עליך,

והתשובה היא שלא". החלטתי סופית לא ללכת לפוליטיקה... חסיוט שישה ל מה שקרה לידין. אחרי טיוט כזה אפילו ות דום לא אוכל. אני לא רוצה להתייצב למסדר מחרון עם מפלה".

שרוב הוב, חרע שקיימים הטוב, חרע מבונה הא הבין רק בטוב. תכונות אחרות הוא לא פולג קיבל הא לא ידע לסלוה למפקרים שבגללם לרע וויילינדי אני לא יודע אם את מבחינה שחיו חללים

(42 בעמוד (42)

חתוכים ממגנים קצר: "אני אמרתי ואתם תבצעו". גולדה מאיר אמרה לו: "חיים, לפעמים צריך לחתכופף". כשפנחס ספיר תסביר לו את פירוש צמד המלים "מתחת לשולחן" לסקוב הזדעוע. 1972, ב'ו בנובמבר, בגיל 53, מחחיל לסקוב למלא את תפקיר נציב הקבילות

בצה"ל. מעגל חיים סגור, קבוע, מובנה. תאשה,

שולמית לסקוב - סולת - עוברת במכוו לחקר התפוצות, מנונת בכיוור. קונצרטים, חוגים תברתיים מצומצמים, אמות

מידה חותכות לגבי וכון ולא נכון, הולם ולא הולם. של צה"ל. "חושן שבטו – שונא בנו", אמר מותח כל יום בשעח שתים עשרה וחצי בצהרים תכללים וחידד את העקרונות: בחשראמו נעוכה יושב ליד השולחן הקבוע, ראשון בשורה מול דלת תוכנית אימונים בשם "במת קוב" שחיתה מכניפה, אוכל בתיאבון את המנת שהכינה ובחרה מבוססת על הדמלת הקרב הבריטית ולקחה מקום בשבילו בעלת המקום, מחליף קריצה עם בעלה בבית קברות מדומה שעל מצבותיו רשומות שניגש לשולחן ושואל: "חיום מוחר לתניש למפקד בוסית קטנה של זיסקיו". אחרי שגומר לעבוד במשרד חוזר הביתה, פתישב בכורסה, "פח נקבר שמעון אברהם שלא יךע למצא מחסה מציח את המקטרת, מסדר בשתי אצבעות את המשקפיים, מעיין שוב ב"IF" של קיפלינגו "שלא יהיה אותב כמוך את עמך וקפדן ממך כמוכיחו", מלים מחיומן של שותו ילסקוב טחן את העברית קורא פרק מספר איוב, מניח תקליט, מקשיב הצבאית בלי רחם וללא כל התחשבות במידת לנאום דומטי של צירצייל בזמן מלחמת העולם

נשים, לא של גנרלים לאתיד". המודל האנגלי – וקרב קצינים שהבינו את הקוד הלסקובי, השפה, אורד צ'רלס ויננייט, מסקד מוריטני ששרת את חסמון, הסלידה מהבלגן, הטון הקצר, הברור, תצבא בנאמנות אדוקה – חיה דומיננטי בפריחה הצבאית של הנער חיים.

בדצמבר 1941 במחנה סרפנד, בפלונה מספר 6 של המפוחדים שחששו להיגרר לויכוח עם האלוף חיל הרגלים חבריטי "הבאוס", חיים לסקוב הנוקשה מיהרו עם הפחקים אל ראש המטח מאיו נחשב, כבר בהתחלה, לחייל מצטיין. כשכל זורע שיפענח, יסביר, יתן עצה, ירגיע. החיילים הסכימו ביניתם ש"חמָס סרג'נט" – ב־29 בינואר 1958, בטכט קצר בירושלים, החל אחראי המטבח – הוא טיפוס מחורבן, חחייל האלוף לסקוב את רב אלוף דיין כרמטכ"ל חיים חשב צעד אחד הצידה והמשיך לקלף בפנים - תחמישי של צח"ל. האלוף לא-מכין בלהטוטים רציניים תפוחי אדמת וצנונים.

עגלון, מבטים רעבים, חורים בנעליים.

חיים לסקוב, חייל מצטיין במעגל סגור

ורשי האצולה של הנער חיים לסקוב היו "עוצגות", "לאבטח"". בפנים רציניים, משקפיים

מנהל בית־ספר חדיאלי בחיפה. ד"ר ארתור בירם בכל תפקידי האלוף שמילא – ראש מה"ד, מנקד

היה אב דוחני־קפדן שגוער בנער־טירון חיים חיל אוויר, אלוף פיקוד דרום, סגן רמטכ"ל, ראש

לסקוב: כתיבת מכתב בלי תאריך הוא "הרגל של אג"ם, מפקד גיסות השיריון – הזיו הצידה זרים

מרופטים למדי. מצוקה כלכלית קשה, אבא 🛮 במסגרת שחורת, תספורת צכאית קצרה, שפתיים

הדוקות ותנועות שקשורות בכובד ראש.

היעיל. את התוראות לממונים כתב האלוף לסקוב

על פחקים קטנים בכחב צפוף ולא מובו. הקצינים

פוליטים ורגשיים. כשבן־גוריון איפשר לשמעון

דרש לסקוב שהמבנה ההירארכי הקפדני יישמר

מהצד ובו-גוריוו. שנדרש להכריע כיניהם, אותה

חד־משמעית: "סגו שר הביטחוו מוסמר להיפגש

עם כל סציו צח"ל", לסקוב נעלב והגיש כתב

את המינוי הצפוי של האלוף צבי צור לרמטכ"ל

העכודה פארץ. המנכ"ל

לסקוב שחופיע בקיץ

לעכודה בנעליים גבוהות

וגרבי צמר המשיך לרבר

עם הפועלים משפטים

פרס. סגו שר הביטחוו, להיפגש עם קציני צה"ל. בשעה החופשית. כשהחבר'ה קפצו למאנטינה. מילאו טפסים ל"אפטר דיוטי" או חילקו ביניחם קלפים. הוא מיתר לחדר כדי להספיק לקרא עוד והפגישות יתואמו איתו. פרס התעקש לעקוף סרק בספר אנגלי על הדרכה, טקטיפה, וטכניקות בקרב פנים אל פנים. תכפתורים בחולצת של החייל לסקוב תמיד הבריקו, הנעליים היו התפטרות. אחדי זמן, ב־27 בנובמבר 1960, שמע מצוחצחות למשעי. הנרביים מסופלום בווייח נכונת. החולצה תמעומלנת וחשליטה המצויינת חיים לסקוב ב"קול ישראל" שהממשלה אישרה בחומר הצבאי לא השאירו מקום לחרחנר שני. השושו של צה"ל. הטוראי לססוב היה לסציו. אחרי זמו. כשסיבל

שר הצכא כעל הכישורים המפוארים אמנם הצליח דרגת סרן, כתב המג"ד האנגלי על טופס חערכה בכל החפקידים, אכל לא הכל מחולק בשפע ואצל של הקצין לסקוב too disciplinarian. הנגרל המגרשים של הנמישות, השארם וחוש תקצין לסקוב – חגור אקרח, חוכש כובע קצינים, תהומור היו צד חלש באישיותו שהמשיד אתלטי, מתוח, גבוה, קר מזג, ענייני, תכליתי, להשתקף גם בפן האזרחי של החיים. בלתי רומנטי – לא היה מאלה שידעו לרקוד בנשפים בעליזות נעורים. גם סרטי אחבת נחשבו - מ־1961 ניהל המנכ"ל חיים לסקוב את רשות בעיניו בזבוז זמן גמור. לטוראים שלו בחיפה אמר: חומלים. מדובר בתשע שנים סוערוה שסופו צומה

"עזבו רומנטיקה, לכו לקולנוע 'עון דור' בעיר ררמטי של תזונה הצידה מערכים בסיסיים ביחסי המחתית, תראו איר

> 1 אוד בחוד בדוד 1 במבצע "נחשון", הקצין חיים לסקוב, סקר את המסדר כשחוא לבוש בהידור. מדים מנומרים, שום רמו לחברמניות, לכתמי בוץ על הועלייו רוגבוהות, ל"יהיה בסדר" המלמ"חניקי. החיילים ת"ארצישראלים" לא אחבו אתי חחילה חקצינית־בריטית. העקרונות המצוחצחים,

תורגים ואיר מצליחים לא

הזקיפות, הדיסטוס, תיובש. תחיתור, תביטויים ' התכופים באנגלית. אבל דוד בו־גוריון שראה בו, מחות

או יותר, ממשיך של טרומפלדור, שיחרר בכיוון שלו מלה ספונה שומרת על דלתות סגורות וטון אליטיטטי.

בהערכה: "חייל". ב-1 באונוסט 1948 לסקוב – בן עשרים ותשע – קיבל דרגת אלוף ונכנס לתפקיד ראש אגף הדרכה זוג בלי ילדים. בלי ארוחת צהרים מק תאלוף לכפופים לו והחמיר את החוקים, שייף את - דלת של מסעדת הל-אביבית - "אקרופוליס" -

> כתובות מחסוג הבא: "פה נקבר ראובן לוי שלא ידע טופוגראפית".

"האם הגיע תורדו" הבנתם של השומעים, 'בלתי מאווישים', חשנייה.

13 RID**esio**

לאו דווקא

כיום ראשון, עם קצת עזרה מהבוחרים והבוחרות, ייבחר הרב לאו לרב האשכנזי של ת"א. הוא שרמנטי, כבוד הרב. יש לו מעריצים רבים, בקרב חילוניים ודתיים מתונים. אלה, לא אוהבים לשמוע עליו הגדרות כמו "פקיד לא מתקדם בחליפת פייר קארדן", או' ציטוטים קיצוניים בנוסח "אני שואף למדינת הלכה", שאמר לעיתון חרדי. הם מעדיפים לראות את הרב מהטלוויזיה, מהחתונות. וכבוד הרב? הוא לא מתערב בפוליטיקה, מצהיר שאינו מקדם המכירות של עצמו, ושמח שבמשרתו החדשה, לא יסנדלו אותו יותר בת"א.

מאת יצחק בן־חורין

יו מי שהגיבו בחיוך מרושע כשנורע להם על האפשרות שדרכו של הרב לאו לכנין ל המועצה הרתית בשדרות דור מלן נתליאביב, תיכלם כגלל נשים. אלונות הרעות התגלגלו בקצב מוגבר. פומיים נכנעו הרבנים הראשים המניםו שנשים ישתתפו בגוף הבוחר

תוב של תליאביב. ניום ראשון, אם ירצה השם, יהיה מות ישראל מאיר לאו לרכה האשכנזי אַ תלאביב. מועמד ראשי ומוסכם על מ, כעוד כמה שבועות (אחרי החגים, מה, יארגנו לו טכס הכתרה שלים, וכבוד הרב יגיע סוף סוף מוחה ולנחלה, למקום אליו חתר זה

ולחשוב שרק לפני כמה חודשים האד לנו בראיון: "מכל הריכורים הענת, עדיין לא הגשתי מועמרות האדיב. זה די מעורפל. לעיתים, שניינים יגעים, חולף הרהור 'כשביל אני צריך את זה'. יש גכול למח לרווש מכן ארם. להעדיש שנה הקומת לב לבעיה שולית שהמכו מה למוקר. חבל על האנרגיה. כאן מעה לא רע לי. חי ברוך השם עם כל מת. העיד מתפתחת ואחוז חחינוך

וחוי בדל ל־41 אתור". הרב ישראל לאר, אדם חשומר מישח על נימוסים טוכים וארשת פי נינות, התחיל בחורשים האחרונים מכלנות. נועם הליכוחיו קיבל לפס קל, כשרא קם מכטאו בלישכת מג התשי של נתניה, לתקוף, שלא ורנו, זה נציגי מפלגת העכורה, שינוי תלאניב. אם נכון הדבר שארם

לב לכעום היום היה כולע את המילים שאמר לנו תי שנה בעידנא דריתתא: "אני יודע כמה חוסר אשה. ב'שינוי השתתפו נשים בהצבעה חופשית. מה לי אה אמו לא' לאשה. היו יכולים למנות אשה נציגת המעדר, גולרה מאיר, יש שופטות בבית המשפט ליה השל לא לאשה. היו יכולים למנות אשה העליון. בשבילי הרב לאו לא מקובל יותר מכל מועמר העליון. בשבילי הרב לאו לא מקובל יותר מכל מועמר האחרי, גוף שמתכנס באופן אותר. שלא יתחוה. חוא לא ואב בעור כבש. הוא לשלשל פתן הולכים הביתה, אנחנו צריכים לידיקל לא מתקים, בחלישת פייר קארון. לעלשל פתן הולכים הביתה, אנחנו צריכים לרב לאו יש הרבה מעריצים בציבור החילוני לדב לאו יש הרבה מעריצים בציבור השולני מילה הידי הידי הידי לא אהכן לשמוע מילה

יות מיות היא נציגתם לגוף הכותר את לחביב הציבור החילוני כארץ. הכתבים פונים אליו ות את יש להם, לגוף הכותר את לחביב הציבור החיקה במים השתלות, במעט בכל נושא העומר על השרק השתלות, במים בכל נושא העומר על השרק בהאש בראש מדים, אחד מהם מר ארצי, אבל שעור קרץ, הגיבות סלבסשר מה לא, הרב עומר בראש העומר מהם מר ארצי, אבל החערה הציבורית למתן אות המתנוב, מופיק בעצרת המים בברת מעיין...

חובנית חיה־איטה, 22 שנים האשה שאיתו. (צילמה דמה קצור)

החילוני עשה ישראל לאו באמצע שנות הששים, כאשר לימר נכית־הספר הדתי צייטלין בתל־אביב ותלמוד בבתי־הספר החילוגים "ברנר" ו"אחד־העם" כפתחדתקוה. תלמיד שלו מאותם ימים בתיכון "ברנר" משחזר: "הרג לאו לימר אותנו כשנים 1964-5. הוא היה מורה נהדר. מסוג המורים שניהלו דיאלוג עם הכתה, לא הכתיב. אצלו התווכחת, התפלמסת, לא למרת כמו תוכי. הוא הלך עם חולצה פתוחה, נהג להתיר את

הזרהות עם יהרות בריה"מ, בעצרת

למען ממשלת האחרות, בוועד הציבורי

להכראת המשק. הוא בער הטוב ונגר

הרע. מופיע בכל מקום שבו יש

לתלפיות, אינטונציה של שחקן, קול

קטיפה של קריין ררין. ההופעות שלו

בחתונות וכניחום אכלים, פוגעות ישר

כנתניה ספר הרב ישראל לאו, לצבי

אורנשטיין ז"ל ממייסרי העיר. הספר

שהיה מלאכת מחשבת וריגש ער דמעות..הרכה מעריצים יש לו לרכ. איש

יפה, הופעה מרשימה, סלאנג חברמני, מבר של הסלבריטי. הוא נותן לחילונים

את ההיכרות שלו עם העולם

תחושה של "אחר משלנו".

הרב לאו מנסח רבריו ברהיטות. עברית מצוחצחת, משפטים בנויים

קונסנסוס ציבורי רחב.

העניכה. היה רוה, חטוב ויפה תואר. הבנות השתגעו אחריו. אני זוכר שלתלמירה מהשמינית נשבר עקב בנעל. מי נחלץ לתקן לה את העקבו הרב לאן כמובן".

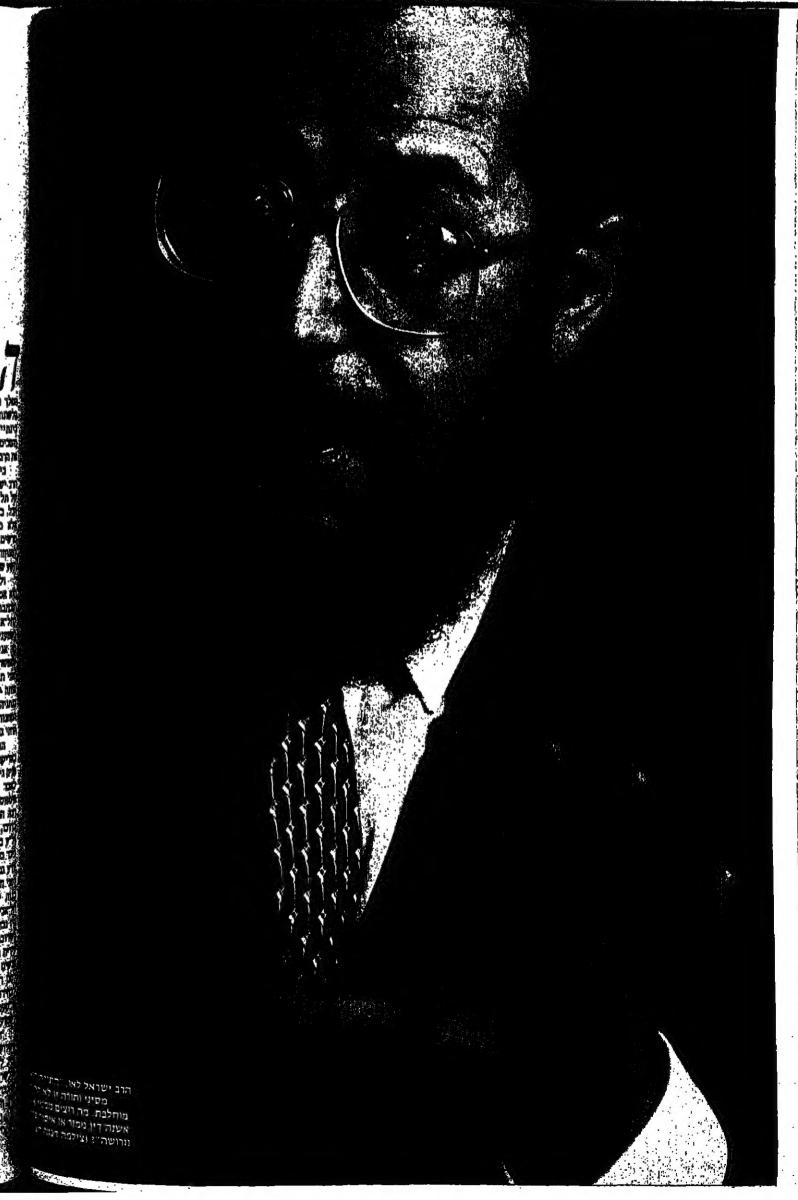
הרב ישראל לאו נהפך למיתוס. חבל רק שלעיתים המציאות מקלקלת את השורה. לפני כמה חודשים הוא

חיכ וירשובסקי הגיב: "בראש תנועת רצ עומרת נפצע קלות בראשו בתאונת דרכים, נחבש ככית חולים ושולה לביתו. כשכאו הכתבים אחרי כמה שעות. לביתו שווי ב שנו התאונה, הם מצאו אותו יושב לעשות שבמקומות הראשונים נכחרו גברים? אנחנו של הרציון אותו על התאונה, הם מצאו אותו יושב על בערית בעריין ב מחל הביה אביביא ופרופסור אפרים טורגובנים. שלו קלוש ועלוב, שהם יתנו שאנם ואחר כך יכחרו רק אות ופסור אפרים סורגובניק. ביישה אינו ופאין נשים הבתכים בתחבושת הגדולה, הנשמטת מהראש ותחתיה במישה עם סמכויות וכוח כמו סגן ראש גברים. הוא לא יכול לומר שלא היו ושאין נשים נחשפת איספלנית זעירה. משום כבודו של הרב, נשכו ביישה השנה לא בימי מתושלת – בעמדות מפתה. בראש ממשלת ישראל עמרה אשה, ביים מתושלת – בעמדות מפתה. בראש ממשלת ישראל עמרה השנה לא בימי מתושלת – בעמדות מפתה. בראש ממשלת ישראל עמרה השנה לא בימי מתושלת – בעמדות מפתה. בראש ממשלת ישראל עמרה אשה, ביים בתובים המושלת הביים בתובים הבחברים הביים בתובים ב הכתבים את שפתיהם ולא פרצו בצווק.

איש יחסי ציבור מעולה הוא הרב לאו. זה כנראה במשפחה אחיו נפתלי לכיא, יועץ התקשורת לשעבר של משה דיין ז'ל, הוא מהטובים שביועצי התקשורת בישראל (ראה מסגרת). גם הרב עצמו אינו קוטל קנים. לרב לאו יש הרבה של בינות הברבות של ליכול מתקרם. אייכי נתן הולך בינות הבונות של ליכול מתקרם. אייכי נתן הולך בינות הברבות של שליכול מתקרם אייכי נתן הולך בינות של שליכול לכנסת כאחד ובקרב הדתים המתונים. הם לא יאהבו לשמוע מילה אתריו בינות של מתונים של מתונים בינות הבינות של מתונים בינות הבינות בינות הבינות אורם אחריו בעינים עצומות, וציץ' מחור אחריו בלהם. הרכ אחריו בעינים עצומות, וציץ' מחור אחריו בלהם. הרכ אחריו בעינים עצומות, וציץ' מחור אחריו בלהם. הרכ אחריו בעינים עצומות וציץ' מחור אחריו בלהם. הרכ אחריו בלהם העיריה עם עוד גבר. הוא רעה על מי שרואים בו גשר לקירוב לבנות. הוא ארם רעה על מי שראים ולמועצת העיריה עם עוד גבר. הוא רעה על מי שראים בו גשר לקירונ לבנות יוה מו עד מי מוכן לספק רשימה ארוכה של אלופים במיל. "איש שני במאות גם יחריו כאילו אין אף אשה מקובל, הזוכה להערכה כרב שקול, ידען גרול ואיש מרוו שרווקא עתה על סף הגשמת החלום, יש מהוא תופס שני בסאותי הל"ע מוריעים תכם. השעתתיו בטלוויוה במשר 12 שנה המכו אלין המתחילים לפקפק בליברליות שלו. המתחילים לפקפק בליברליות שלו

תשע שנים הוא מכהן כרב האשכנוי של נמניה. הכל ארעי שם כנתניה כאילו מלכתחילה לא היתח

15 HIDEOIO

יהונתן גפן

עניין. כי, יאיר, בחייך, כמה אפשר לשמוע על אירלנרז תתאר לך שאני הייתי מספר לך שלוש שעות רק על תורכיה? אכל יאיר לא נכנע, הוא ירע שאין לו זמן, שהוא ממילא צריך ללכת, שכבר נהיה מאוחר. הוא היה אורח קצר.

ולפעמים זה היה קשה, לפעמים הייתי מאבר

יאיר אהב את להקת ה"דלתות". גם יאיר היה רלת. דלת המפרירה, אך גם מקשרת, בין החומר לרות, בין העולם הזה, האפוף סכל והכל, אל אפשרות אחרת. אפשרות השירים. השיר האהוכ כיותר על יאיר מכין כל פומוני ה"דלתות", נקרא, כמוכן, "הסוף".

תם ונשלם "שיר המראוכ מילפוט המרוים אשר ליאיר". אכל שירים לא יודעים, והם ממשיכים, במחזוריות שלמרו מן הטבע, לטפטף סכל וכאב ולהנביט תקוה והשראה. זה בסרר, יאיר, הגשם יורר. "הגשם יורד, / שנה שנה הגשם / הוא נביא

אל הלילה הטוב בשמחה אל תלך

מאת: דילן תומס / עברית: י. גפן

ליאיר הודביק, ביום תשלושים למותו.

17 Mipeala

אָל חַלַּיְלָח תַשוֹב בְּשָּׁמְחָח אַל תַּלַּוּ, הַוְּקַנִים מְיִחֲלִים לְסוֹף הֵיּוֹם, אָד אָתָה הַלְּחָם באור הְדּוֹעְרָ.

אַנְשִּים חֲכָמִים, חֲׁתֹשֶׁךְּ אוֹנְים מוֹשְׁךְ, בְּבֶר אָין לָתַם מִלִּים וְלֹא מֶקוֹם,

> אַנְשִים עוֹבִים, וְכְרוֹנָם וווֹרָנִי יָמִים יְמָים, הָעוֹגְנִים בָּהְלוֹם, אָדְּ אָבְּת תִּלְּחַם בְּאוֹר הָדּוֹעַדְּ.

אַנְשִים מִתְאַבְּלִים, רוֹאִים אַיןוּ חַשְּׁמִשׁ עְּמָּח וְנָעְלְמָת נַּמְּרוֹם, אֶל חַלַּיְלָה חַשׁוֹב בְּשִּׁמְחָה אַל תַּלְתַּ

אָנְשָים מִּקְקִים, מַבָּט עוַר וּנושְרָ, עַינִים בּוֹעַרוֹת בְּמָטְאוֹר אַרֹם, אַרְ אַתְּּה הַלְּתַם בְּאוֹר תַרּוֹעַרְ,

עליך, אָבִי, אַנִי סוֹמַךּ שָׁלא מְמַתְּ עַל מִשְּנֵבְף בְּשְּׁלִום, אָל תַּלְיִלָּת תַטוֹב בְּשְׁמְתָּת אַל תַּלָף, הַלְּחָם, בְּאוֹר הַדּוֹעִף

כ'כסית". נתן אלתרמן הכיר בינינו. היה לו קל לזהות שניים שמחמשים אב, ולחבר אלה נתן שכתב: "מה קצרים, מה קצרים הם חיינו, מלאים מחשבות על מתים".

לשהמשורר מוז

ופירים שלו חם

מחרונים שיודעים.

פיום אינם קוראים עיתונים.

ווים שלו ממשיכים בלעדיו.

לו מספרים לחם.

יאיר היה משורד מסוג לגמרי אחר. באותה וין חומס. ויאור היה בשבילי, לזמן מה, הרילך תומס ל דיונוף. כאמצע כל חחום המזרח־תיכוני הדביק וה המשובץ פה ושם באידישקייט, יאיר היה הולשי הודר בעיר, העיד שכתב לה שיר:

> 'נעיד ערקיעים לה אין ומרגועה מוזכח באה שנותי והן כלבוש אשר למת".

ואתו לבוש מת היה איתו כל הזמן. אם לא ממש מש, כי או כמווורה שעל הארון. כמשוררים

> לנטוי/ האדמה תאסוף, לנקון, האדבה אנרוף, לחוץ החלל משמיע טוב זכל שמון, מכל חלום ייוט בעוף,

התקליטים של ג'ים מורוסון, גומר לבר את בקבוק התקליטים של ג'ים מורוסון, גומר לבר את בקבוק התקליטים של ג'ים מורוסון, גומר לבר את בקבוק התקמאה ליאור התקנאתי ביאיר על חיוורונו, על היות להיות על המות, על השירים שלו. אם "כשמשודר בותב שיר. "כשמשודר בותב שיר. היית כמו דילן תומס חייתי כבר צריך "כשמשודר בותב שיר. היית כמו דילן תומס חייתי כבר צריך הוא נוטל ענף. הדבר עם כולם על הכל. ובכוקר האיה כאר, הדבר עם כולם על הכל. ובכוקר

יאיר וזורוביץ ז"ל (צילום משנת 1972)

יכרתי את יאיר באמצע שנות השבעים, לשכת על סלע בחוף הים, לראות ציפור שחורה, ולכתוב לפחות שיר כזה

ביניהם. נתן החכם, שבהה בשולחן שלו וראה "הכוח מעובר בצימר הירוק דוחף את הפרח תחוצה, איר ואותי יושבים כחוץ, מנסים לשעשע את הכות שדוחף את גילי היווק, משחית שורשים, ומשמיד אותי".

זה היה השיר הראשון שתרגמתי, ויאיר עודר משמה נדלקתי על שירח אנגלר־סכסית, בעיקר על אותי להמשיך ולתרגם את דילן תומס, וכוכותו קיימים אצלי כיום כמה תרגומים בכלל לא רעים של השיכור ודיבול חזה. על אחר מהם כתוב אפילו "ליאיר", בעט נובע. ושם השירו "אל הלילה הטוב בשמחה אל תלך". שיר שכתב דילן תומס הצעיר לאכיו הגוסס, מעין מכתב לאבא יקיר: "עשה טובה, עור אל תמות". ווה השיר שבחרתי, לפני עשרים שנה, להקריש ליאיר הצעיר, שהלך כעצב אל הלילה, ואנחנו חשכנו שהוא שמח, שהוא יחיה בלי סוף, שהוא סתם מאיים כרי למשוך תשומת לב. ובינתיים, הלב –

לא אשכח, ולא ניתן לשכוח, את ביקורו הראשון ששים רבים התחיל למות ברגע כו הוא נולד, אבל של יאיר בכיתנו הדל ברמת־גן. קבענו איתו בערב, לפרי המאלות שלו תמיד נתפסו כגוזמה, אולי בעיקר אבל הוא התייצב כבר בחמש אחרי הצהריים, בחולצה מלל שדיבר על כאביו בשמתת חיים כזו עד שקשה ירקרקה ומתופתת, ומקטורו, כאילו אוגוסט הלוהט ידקרקה ומושמות הבלה שהוא בעצם סופר את והמרושע הוה הוא פתם שמועה זרונית. משורר סקיטי לעולם לא ילבש טוישירט וג'ינס.

הוא בא עם בקבוק ויסקי, כל התקליטים שניתן לחשיג של להקת ה"דורם" ושני ספריו הראשונים, מוכנים עם הקרשת המתבר באות כחולה ומסולסלת. מסביב צעקו התינוקות החושים שלנו, המולת ארוחת הערב, כניסות של שכנים, יאיר לא זו, עד למחרת בבוקר. הוא היה אורה ארוך דור ג'ינג'י סקוטי בוה יושב במרפסת,

באר דישראל, בחמסין, ומשמיע לנו ללא לאות את כל

אחם רוצים מזרון רק לגב או מזרוז לכל הגוף?

כולם מדברים אתכם על הגב, אכל אם אתם זוכרים שחוץ מגב יש לכם עוד כמה איברים בגוף, חשוב שתדעו כי "מזרון נוף" סימונט הוא חמורון חיחידי. שתוכנן לחעניק תמיכה נכונה ובריאה לכל מילימטר

"מזרון גוף" טימתט – לכל גוף ולכל הגוףו

אתם רוצים מזרון רגיל או את המזרון הטוב בעולם ?O.P.C.* חטישם

במזרונים הרגילים, הקפיצים מוזוברים ביניהם בחלקם העליון ובחלקם התחתון. לכן. כשאתם שוכבים על מזרון מהסוג הרגיל, הקפיצים מושכים האחד

ירחון הצרכנות הבלתי תלוי חחשוב והמחמיר בארה"ב. ערך השוואה עצמאית בין 32 מזרונים של יצרנים, שחציגו עצמם כטובים בעולם. הירחון בדק אמינות. נוחות.

כך, ב"*מזרוך נוף" סימונס* תנועת קפיץ אחד אינה משפיעה על הקפיצים האחרים, כל קפיץ מתפקד

באופן עצמאי ומעניק תמיכה נפרדת לכל איכר בגוף

– בהתאם לצורתו ומשקלו. כו, *"סורון גוף" סיסונס*

הינו היחיד שמכיר כל נקודה בגוף ויודע להבחין.

"בעיניים עצומות" בין ראש לדגל, גב לכרך, כתף

אז מי מספר אחד באמריקה

ובעולם כולו?

אורך חיים ושווי - לעומת עלות, וקבע חד משמעית: סימונס המוב מכולם!

WORLD CLASS IN

בדגם "WORLD CLASS", שחוא הדנם ווי סימונט, תוכלו ליחנות, בנוסף לשיטת 360

אתם מעדיפים להחעורו מספר פעמים בלילה... או פעם אחת בבוקר?

אם כל תווני ברהווג מנייו אתכם משנ אתם ווייו.

. שנות אחריות? רק הקפיצים העצמאיים של סימונט המניב תשהצרן מעויק לכם... אתם מכירים עוד

לגוף המתנועע בלבד, מאפשרים לכם פוסית מלאה בזמן חשינה, כשתוות ברחות האחד מורגשת כלל אצל בן הווג השני ישויכם ניול אחד לחוד" - ליקיצה רעננה בבוקר רק עם *"מורון נוף" סימווס*:

אתם רוצים גם שיכבת פינוק מיוחדת?

אות מתניית המזרונים המובחרות. עאר *מחון נוף" סימוס.* עאר מהתניסיתונס", במקום, שמתן טף", **סימוס** הוא הצלחה שתורי בעלם לכל גוף - ולכל הגוף!

וצים רק *15* שנות

ות או 118 נטנות ניסיו

20 שנה עוד תרצו (ותוכלוו) לעבור

על החבדל בין

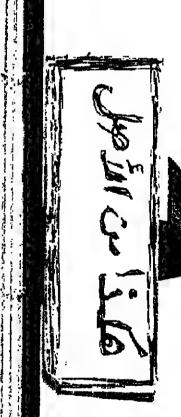
מזרון למזרון אתם

יכולים להסיק

גם ממספר שנות

היחידי בעולם לכל גוף - ולכל הגוף.

ORIGINAL POCKETED GOIL

חגיגה מזרחית בדרך מהים

כנאום הולך לו בקין שמה ושוב לב לשבול בימה של תלי אביב, לשחק מטקות, לבחון את תתיכות, להוריד שחייה מאה לנשום את הקרץ ואת הגלים ואת

ואו, כמעט לקראת סיומו של

מנאדם רואה את עיסה, עיסה

זהי הים, אחרי השחייה, אחרי מקות ובחינה מרוקדיקת של בנדי הים ששים ושה שבתוכם, הבנארם מקבל

שונק להיות חלק מהבוף הצפוף מחמה הרוחש מתחת לטיילת הבטון מחנה הבנארם תולך לו בתום היום, מתכמורצוב, יודע שבתביעו אל הנתוף של בנת־אחת מועקת עומס התום שענולת עליו מתוך ג'ונגל הבטון השולם העירובי.

חוב, הא רואה מסערה חורשה. מסערת תעובשר. מסעדה מורחידו. ואת מי הוא חצ נפנים, מאחורי הודלפקו לא את את עיפה – טבח ותיק של שעות מורחיות". מי ששורץ בתומי שה מי שתלף ככביש המערבי שלה ותה שביה, מי שעוצר מה ושם למעוד יפת בנינור והוא, קרוב לחיאי שונוא מדצת עיסה כמשך שנים ניהל עיסה שוע צו "שבוקהעמק" שבמושבה שה ניעבים, רגים, כשרים על האש

תב את הכוארם, אחלן, אחלן, מה משל, תפראלו, תכנמו. נראה, אולי

והמלפפונים הצתוך גם והשקיע בשחינה סלים, אותה מנהל וכה מכשל עיסה הוא צורד את כנדיהים הרטוב שלו, נוטל

מובח, בדני האמנון שוופיהטיגונה, מטורען, שנטש את חוף הכנרת לטוכת בכוס תבירה הכברה, המויעה כמור. ואו חוף הים התיבון. מותר שבעי, לאז הוא נזכר ברכת פרידה מים הקיק העולץ של יוצר עם חבורת ידיריו קפוחי־החמה, שמש עלציכייפאק של עיסה, עירנו תל-אביב ועולה חורה לרחוב נופלים לתוך הקרירות משיבת הנמש עשה בחלט העגבניות בוגרצ'וב פינת בן־יחורה, למסערת של המסערה רחבת היריים. ברו

הכירה מועבית ממלא את סמלי חוכוכית לאכול בחוים בנוזל הזהב המוגז והמקציף. הפיתות מוטלות על האטכלה הלוהטת. צלתת ה"חמוצים" וצלוחיות ה"חריפים" מוכאות לשולתן יתר עם תפריט רביהיצע. וצנובר: שרוסות חציל משוגן עם לאכנה המצמצתו אולי כליות ברוטב בצל

משת כאלן מצקח יחד עם ודנים ומה לא אבל אין צוון. מחשות הוו הבשות בה בפנון תתובו בצלחות הקקוות: קם מייה המאך, עם מושבים של קש הדברים הקטום שעושים לבנאדם מונה: בתמוח הראווה של- חמוה בלב ובחק: משלים אחה מוצא את חשלטים

נסלוניקי, על הפרומנדה

חווים האפוניים, פיסוח תפנון שיום בגלידה מקומיה שליה מחירה, נתחי נבינות באן זרוויית שעמים מזכורה קצור אה בלידה החירה, נתחי נבינות באן זרוויית שעמים מזכורה קצור אה גלידה ה"בווה" שהיו עושים אבלם בלידה שבחנה את התצונה, תפוש לפני קום המדינה.

עם ושכל לסעוד את ארוחות ערב הדגינונים וערצי המים וער לסלט לי שוב לוראי שהנים לשיילה ירקוח עם נכינה פטה, חלא הוא זל חלור, המשוכה לאורך הוף הסלט היוונו, הקבל עם כל אלה משיל הנש שם מסעדה ושמח רבע ביבר לתם לכן ושרי. וצע אותם וטבול בנוזלי הצלוחיות לפוניהו וותו מסעדה רחבת ודיים, מעם בזו ומעם בזו, הקצא בתמרים. לשתכת עם חווף ואווילת המקום עם מיני תבשילים של בשן וודעות תואה

דגים ושלטים אצל "שלים". בלי חוכמות, בלי פישולים (צילום: דאובן קסטרו)

בא עם בתיוגך – בעייה. אם אתה בא דנראה כדי לדחוף את המסעדה שוח לא בחבורה ברולה, אתה משום אומרו תכיא מכבר נפתחה. בעבור מרבית הסלטים מכחר גדול. ואו מנחיתים לכם על גובים 2 שקלים כלכר למנה. מנות השולחן את כל מה שהוכרנו לעיל, חבשר - בין 10 ל-12 שקלים. רגים ובנוסף גם כמה קציצות פלאפל, יקרים יותר - בין 15 ל־22 שקל הדג. מלפלים קלויים כבושים, קערה מוארכה תלוי בסוג וכגודל. המסערה פתוחה ועליה הר של סלט ירקות טרי וריהני צהרים וערב, שבעה ימים כשבוע. ועוד ועוד. ומיד מצטרפות הפיתות מכברים ויוה וישראכרט. החמות והפיתות הקלויות. ועור אתה שוכל, נועץ ומנגב, מגיעות פטריות מכושלות ברסק ענבניות ותכוריות מכוננות עם בצל. אל תתרשם מחעובדה בי בתפריט שלפניך לא מומיעים ה'ממולאים'. הם קיימים

דלת הזכוכית נפתחת והבנאדם,

או מה מומינימו תומוס עם בשר

והם שבים. תוכל לראות אותם ברלפק

הוכוכית – פלפלים, חצילים (ממולאים

אורז וכשר ככש וצנובר), קישואים, כצל,

עגבניות ועוד. מכחר המתחלף מפעם

תתתלכט אם אתה הולך על דגים או על

בשרים פארידה, לוקוס, מושט, או

מוסהברווול – ואולי שישליק, סינייה

בטחינה (או בעגבניות), לבכות, כליות.

ולסיום - אכטיה צונן, בוואריה, ספלון

קפה, בקלאווה, בורמה ושאר מגדנות

הקונוונציונאלית והטוכה כיותר. כמה מן

הממולאים – מעולים. המלצתנו: החציל

הממולא שתוכו הוצא והוא נוולא כאורז,

המחירים אצל "סלים" (רחוב

בוגרצ'וב 8, ת'א) מאופקים מאור, ככל

עשויים בלי

בשר, כצל וצנוכר.

לסיכום – האוכל טוב. הרגים

חכמות, כצורה

התעייפתו תנוח. החיפוון מהשמן.

לפעם בהתאם למצאי של השוק.

21 8136310

כאשר שתי הידיים על ההגה והנהג "מדבר אל עצמו" סימן שיש לו פלא־פון!

בבטיחות, כששתי ידיך על ההגה ייוהאצבע על הדופקו" --*המחיר לדגם 3000 ברכב, לחשלום במזומן ולא כולל מע״מ. קרמניצקי 16 חל־אביב, מל. 03/388307. באר' שבע, טל. 05770565, חיפה, 772 תברה תישכאלית לתקשת ון בעים מוטורולה תדירא מקשוות סליודית בע"ה

40 תשלומים ויותר

באמצעות "ויזה עדיף"

דיבורית – מיקרופון ורמקול

מדורה: נהג הנוסע ושתי ידיו על

ללא אחיות האפרכסת.

אדם נוסף ברכבו. ה"פקק״

פשוט מדבר בפלא־פון!

אינו מדבר כלל אל עצמו . הוא

מיקרופון עם רמקול הממוקם על

סוכך השמשה הקידמית ומאפשר

לנהג לחייג, לקבל שיחות ולדבר

במכשיה ללאַ אחיזת האפרכסת.

הפלא פונים יש כבר מתקן כזה,

זהם יודעים מנסיונס שהפלא־פון

כיום מחיר הפלא־פון, העומד על

ה"דיבורית", דמי חיבור והחקנה

ברכב – לנוחותם של הנהגים.

עכשיו גם אחה יודע שביכולחך

לנסוע במכוניחך, לדבר בפלא־פון

5100 ש"ח*, כולל את

להזמנות: מוטורולה חדיראן.

עובדה היא של־90% מבעלי

[נק דיסקונט מתקוון אליך! כל תוכנית וכל יוזמה שלנו, נועדו בוא נביח לרגע שאתה מרכז

להעניק לך רווח, לחסוך לך זמן. ולהקל עליך. והכל כדי שתוכל לגהל את עסקיך בזרך הקלה והכדאית ביותר. אנחנו מתקוונים אליך בקו ישיר ופתוח, בכל זמן ובכל מקום, כדי

זוהי בדיוק השקפת העולם של בנק דיסקונס. זה הקו שלנו. לכך בדיוק אנו מתכוונים. בנק דיסקונס היה הראשון בפיתוח תוכניות ואמצעים

העולם. הכל נועד לשרת אותך. הכל מתוכנן במחשבה עליך.

בוא לדיסקונט. בוא תהיה מקוון.

שתרע ראשון ותהיה תמיד במרכז העניינים. טכנולוגיים לשיפור השיחת והקשר איתך

לפעמים הוא מתגעגע לאכא, ואז הוא כוכה. אחות שלי בת שבע, והיא גם לא כל־כך מבינה. בהתחלה היא משבה שאבא ככית חולים, ופצוע, ובטח עוד יחזור. ויש לה עיניים עצוכות. זיש לי חבר, שמסתובב כל הומן עם עיניים אדומות. אכא שלו היה הקצין הטכני של הטייסת, ואהב נורא את אבא שלי". והואז הוא מבין.

הוא לא רק מבין, הוא אומר, הוא גם קצת מפחר. שיותר לא אראה אותו. אהבתי אותו הכי במשפחה. ועכשיו מה יקרה לי. אני חושב על זה. אני מפחר איך אחיה ככה, לאיפה אעבור. אמא רצתה לעבור ליהוד, ליד סבתא, אבל החליטה להישאר עור שנה. לפעמים, כלילה, אני מדבר עם אמא. לפעמים אני מדבר איתה בצהריים, ושנינו בוכים. ולפעמים אני חושב עליה

וחוץ מזה, יש רובה אוויר שאבא שלו הבטיח שיתן לו כשיהיה לו כר־מצווה. "והיתה לי גם כלבה בוסי שמתה, ואבא אמר שיגיד לי איפה סבר אותה רס כשאהיה בן 13. ופעם מצאנו גם תינשמת סצועה קשה, ולקחנו אותה והיא מתה. גם. יש לנו במשפחה רודים שהאכא והכן נהרגו כתאונת דרכים. ויש גם מישהו שחלה בסרטן, ונורא דאגו לו. אבל אבא שלי הקרים מהצר, קצת כראגה, על כלתה. וכשמישהו מפריו

> וא מביא אלכומים. צילומים משפחתיים. "לא כליכך נסענו לטיולים. הכי אהבתי ללכת לבית מלון. אבא שלי אהב נורא לישון, עוד מאז שהוא הית צעיר. אני אוהב הרפתקאות, גם אכא שלי אהכ. הוא היה ילד שוכב, והיה מלך הכתה, כי הוא היה נורא חכם. והוא אהב לשחות. הוא היה פעם אלוף שחיה כגליל, והיה כריון כוה".

רם קולר נולד בכפר גלעדי, לפני 36 שנת. לסבו וסבתו היו 10 ילרים, ארבעה מהם עלו לישראל. אכיו, סיימון, עלה מארצות הברית ב־1937. כשהיה רם כן 14 עובו את כפר גלעדי ועברו ליהוד. רם לא רצה לעווב. כל השנים אחרי שעזב, אומרת אשתו, מירי, היה מרבה לחזור לשם. בפעם הראשונה שהגיעה איתו לכיקור, היתה המומה מהאהבה של כל האגשים אליו. והוא אהב להיות שם, לשמוע את האיוושה של הרות בעלי העצים. כמו אבא שלו, שהיה מתרגש כל פעם כשהיה מגיע לטבריה, בכיוון הגליל. רם למר באורט טינגלובסקי, במסלול של הנדסאי אלקטרוניקה. בגיל 20 התגיים והלך לקורם טיים. "ושני דברים היו חשוכים בחיים שלו", אומרת מירי. "המשפחה והטיטה. חיל האוויר. ואי אפשר להפריד בין הרכרים".

המשפחה, היא אומרת, זו המשפחה המורחבת. אמא שלו, רבקה קולר, אחיו, המשפחה מכפר גלערי, אכא של מירי, והסכתא שלה, אשה זקנה שיושבת כסלון הקטן, שקטה ומסוגרת. רם היה מעלה ומוריר אותה מהכית על זרועותיו. "סכתא", שואלת מירי, "מי יוריד אותך עכשיו מהבית"ז "אל תרברי". אומרת הסבתא. "אני מספים כוכה כל הומן", ונסגרת כשתיקתה.

משפחה גדולה יש לרם קולר כארצות הברית. בני רורים רחוקים הגיעו לשבעה. "הוא היה, איך אומרים ביירישו מנטש כן ארם", אומרת באנגלית הכת דורה ופורצת בככי. "איכפת היה לו מכל אחר, וצה לעשות בשכיל כל אחר, ושום דבר לא היה קשה מדי עבורו. כשהיה מגיע לארצות הכרית ללימודים או אימונים. במקום ללכת לכלות, כמו כל הצעירים, היה נוסע לבקר את כל המשפחה. הייתי שואלת אותו למה הוא לא הולך לבלות. אני יכול לעשות את זה נכל מקום, אמר לי. פה אני רוצה להיות עם המשפחה".

חמש שנים היו מירי ורס חברים, ולאחר מכן נישאו. 13 שנות נישואין, שבמהלכן נולדו שי, נעם וגדערן. והדבר הראשון שמזכירה מירי כשהיא מדכרת על רם, זו הצניעות שלו. "הוא היה יותר מדי צנוע. הוא לא סיפר לי הרכה על ההצלחות שלו. טרגר (תת־אלוף יעקב טרנר) קרא לו 'הצנוע הירוע'. זו היתה צגיעות שלפעמים עיצבנה. יחסי ציכור וה חלק בארון כמו אצל חמותי, זה לא היה איכפת לו. רצה להשקיע בו. כל שלב. שעבר, קורס טיים, קורס אף פעם לא שמעתי אותו מתבטא בצורה וולגרית. אי דבר גם כשהסלסלה שלו היתה מלאה דואד, ושהיו לי

מצטיין בקורס טייס, הוא אפילו לא טיפר לי. רק כשהגעתי למסרר כנפיים ניליתי את זה".

בת הדורה: "גם ההורים שלו לא ידעו. אחרי הטכס שאל אותו סיימון: איך לא הכנת אותי לזה, איך לא אמרת מילה? ורם ענה לו: זה שום רבר. הוא פשוט היה ארם שעושה רברים לא כרי ששאנשים ידעו. לא כדי לספר אותם. להתרברכ. זה לא חשוב לו מה אומרים, אלא ההרנשה שלו עם עצמו. כוה בדיוק היה גם אבא שלו. אני חושבת שיש לו את זה בגלל שהוא היה קיבוצניק".

לא, אומרת מירי. "אני חושבת שזה בגלל שהוא קולר. בגלל זה התחתנתי איתו". לא, אומרת רבקה קולר. "את התתנת איתו כגלל שאמא שלו אהבה אותך".

אשה מיוחרת רבקה קולר. במשך השעות הארוכות שהייתי שם, היא לא הוילה דמעה. לא כנוכחות אנשים. היא שקועה בקריאת עתוני "ניוזוויק", אבל שומעת כל מילה שנאמרת. מרי פעם אומרת משהו, כאנגלית, או כעברית, במבטא אנגלו־סקסי כבר. עם הרבה הומור. לפעמים מסתכלת בשבחים על רם, ונסחף ברגשותיו, היא אומרת "מספיק", וקמה בהחלטיות ויוצאת. ורק פעם אחת הסתכלה עלי, מעל "הניוזוויק" ואמרה "הוא היה הילד של אמא שלו. הוא היה כן שכל אמא היתה רוצה. כל אמא היתה מאושרת עם ילד כזה". ועיניה תזרו אל

מירי קולר: "הוא היה מאוד רגיש. מאוד עדין. אף פעם לא שמעתי אותו מתבטא בצורה וולגרית. בשום סיטואציה. לא נדחף, לא מעליכ"

בית קטן יש למשפחת קולר. בסלון שירה, ארון וספריה מעץ טבעי, שכנה רם. חברות של מירי, ועושה תואר שני בעבורה סוציאלית ועוברת במרפאה לבריאות הנסש כאשרור, מתקשות להיפרד ממנה. "את צריכה להתארגן מחדש", אומרת לה מישחי. "לחתחיל מחרש". "כן. אני יודעת", היא אומרת כשקט.

"אני מוראגת", לוחשת לי כת הרודה מאמריקה. "זו אבירה נוראית למירי. הוא היה הכל בשבילה, אין לה אמא. סכתא שלה גידלה אותה. והוא היה נהדר אליה. התחושות שלו אליה כאל ארם, אל ההתפתחות שלה כאדם, לא רק כאשה וכאמא. היכולת שלו להפיר אותה ואת המסוגלות שלה, ולעודד אותה. אינה כן

מירי: "רם כא מבית שאמא שלו תמיד ראגה לכל. גם ציפה שאנשים אתרים יבידו לו הכל". אוכל מוכן, בית נקי. כשהבין שאני לא יכולה להיות כמוה, חמך כי בכיוון האחר. עודד אותי, דחף אותי מאלה שמכים עצמם שלא עשו מספיק. מאד משותי לעשות תואר שני. וגם אם הכגדים לא היו מתוייקים ביתם לעצמו". מהמשחק, אפילו בחייל מצויין כמי חיל האוויר. וצריך שאפתה עולם משלי למרות שזה אמר שאהיה פחות מכור לטיסה. סרן אג־בעבין הזה הוא חרו מכל מ להישמע ולהראות. זה היה חלק שהוא לא היה מוכן פנויה בשבילו". היא שותקת. "מאור רגיש. מאוד ערין. שהברתי: דוא חיה מוכן לוותר על כל פעילות, על כן

על כיוונים. אף אתר לא ידע לנווט כמהו".

חצר הבית זרוקים כמה וונות אופניים. מכל הגדלים. לנדעון יש מכונית קסנה עם הנג הוא מתמרן אותה כין עשרות הנעליים הגבורות המקיפות אותו. בין ענפי הען משפה של ערשים. ושי וחבר כונים כחצר בונקר קטן. ועם המטוסים הממריאים ונוחתים מחריש אוניים מישה כודיע שתכף תהיה סירנה. נפני שינרתי. "שים", אום שי, וממשיך לשחק. וסביב שולחן העץ אומרה מיד להברים מהכייסת: "אני רוצה שהסיפורים עלין יהי

אמיתיים. לא עם צפורים וודודות של וולס דיפני. סרן א.: 'החיכרות שלי איתו היתה קצה. היכים

דברים. למחרת זה היה תולך לבצוע". סרן עם "אמשר, אי־אפשר. עושים את הה".

ויותר מכל דבר אחר, הם אומרים, אהב לשום מדריכים, הוא גמר בהצטיינות. כשהוא היה חביך פעם, כשום סיטואציה. אף פעם לא נדועי, לא מעליב. המון דכרים לטפל, הייתי שואל אותנו רוצה לשום?

לא תוקע לאנשים. ובאיזה כבוד התייחס לאמא פלב למשפחר. פרעלים שעוברים פה, כבסים, היו שאלים אותי: את אשתו של קולר? איזה כוצר טוב ותאפיני ליד, היא אומרת, "שאני לא אומרת את זה בגלל שום

יותר מדי צנוע, היא אומרת. ורגיש. במלחמק לבנון, כשהיה יוצא לסיסות הפצצה, היה פבים לי תמונות כדי להראות לי בדיוק את הרבוע השחו שהפציק. להראות לי שלא פגע בריכוזי האוכלומיה הסמוכים". ואיוה כטתון הרגישה ליוז. "היינו נוספים לטייל במרבר. כשהג'ים היה מתקלקל, היה מוצו נות, מברג, ענף. יודע כדיוק מה לעשות. כשמילט במקטיקו, אף־פעם לא היה צריך להיעצר כרי לבד

אבל הוא רצה להיות סייס. להישאר בחיל מאויר. והיא, למרות שמאוד לא רצתה, תמכה כו. "הכעה הת שבתיל האוויר עוזבים הרכה חברה מובים הוא אם שצריך להילחם כשיניים כדי להחויר את האנשים הטוכים. והוא השקיע כזה המון. בשיתות צישיות בלקחת את הטייסים הצעירים לטייסת כדי לצחה אותם להישאר". ולא רק את הטייסים. גם את צושי הגף הטכני. המכונאים. כולם. "לפני שבועיים עד קשה מאור. רציתי שישאר איתי כבית אינה ערב הוז אמר לי: יש מישהו מצבא קבע שמתחתו. ותנחשי איפה, הכי רחוק שאת יכולה. זה היה בנהריה ואני אמרתי לו: אתה השתגעת? אתה נוסע עכשיו לשם והוא ענה שזה חייל שלו, ושתא רוצה להיות ציתר. ואחרי שתיקה ארוכה היא אומרת: "הבעיה היא שאי לא יודעת כמה הם ידעו, התיילים שלו, הפייסים שלו, כמה הוא אהב אותם. הוא לא ידע לבטא אה ה. אוי לא יורעת בכלל כמה הם הכירו אותו". את תחדים כשיגיעו לבית אנשים בסרבלי סיסה, ספלי המיימו דבוקים לחזם, וישבו בחוץ, סביב שולחן העץ הישן. היא תשאל אותם אם ידעו. תשתרר שתיקה לא:

מתלבטים בהם. אם היה רוצה להוכיח משתו שסעו.

רס'ן א.: 'הוא היה בן אדם מהייותר פרנסים

תוא יכול היה להצליח ככל דכר שהיה קושה

יענה לבסוף במבוכה סרן א. "לא ידענו. חבל שלב

במשך היום ייכנסו לבית אנשי הטיימת כל פעם מישהו אחר. אחרי טיסה. לפני סיסה. רק לכמה רקה. יציק, יבדוק שהבל בסדר. יסתכל מהצד, בביישווה, על מירי. ילטף לשי את הראש. הם פשום נבדרים, אומרת מירי. "הם כל הזמן איתנו. יודעים מהי לנוג מתי ללכת, מתי להביא. הבל. פשוט נהדרים".

של שנה. הוא היה ארם שקשה לעבור את החשת שלו. מה שכל הזמן נורא מעציב אותי, שחוקא. כשטוף־סוף הצלחנו להניע להבנה ולקשר מוב אור עם חשוני, או... זוע. תוא היה כן ארם החלטי. כזה שפס לעצמו יעדים ומשתול בנחישות לעמוד כדם ממנע העבורה שלנו, יש המון דכרים שלא כוענים שאנש לממש את וה, היה עושה את זה מיידית. לא מווה

סרן אנו "עוד משהו. כנות. לא היה מפתיו אדם. כשנולד, זרקו את התבנית. יש רק אתר כמות". מאף אתר שום דבר. אף פעם לא מנסה לענל. נעריו הזה הוא היה שונה מאנשים אחרים שאני מכיד. הוא

מעה כאינה אדע, הוא ראה לעצמו תוכה לעלות על בסה ולתנשים או, זה שננצח". שוקיים ושופחים על השכם, ומשתכרים. אבל מסביר בסבלנות שהוא עסוק. מירי אורי שהייתי

שד. תמיד עשה יותר טיסות מכולם".

מה צינה היבוק. מפידנה.

TENDER TO

. אמיר האמיר

מדי: "זגא היה אומר לי בבית – ותוא לא דיבר

לג דם לא ידעו את זה, הוא אוייפעם לא אמר

ות הם קשובים מאוד כשמידי מספרת לודם. סרן א:

לג בו לא היה דיסטנס. בכלל לא. הוא פשוט היה

מונק וה. ואת המילה". מידי: "למרות שנורא בא לו

סין אני "אהב לספר בדיתות. היה מספר בדיתות

מירה "אבל לא היה מצחיקה. לא בדרן כוה. כזה

לו כדיתה מתאימה לסימואצית. תמיד היינו

שנים להובר בבריתות כדי שיספר בטייסת. סיפר לכם

מאל רב אני ווכר שיב. אמר עליו תמיד שיהיה

רב המתכלתי עליו מהצד כל השנים. ככל

תבחני אותו יותר, הייתי משוכנע שזה הולך

לתפמש. כשאומרים את זה לסג"מ, זה לא לעניין.

שים, בתורות בין טייסות, גביע הבטיוצת, ספורט.

בי קבתי אדיו 15 שנים וראיתי שהוא הולך על תמיר ראג לרברים הקטנים".

פרי: זהם זו מהקורס שלו היו בשוחים".

מב - אני מרגיש שהטייטת כנויה כדיוק כמו שאני

ותה חברה על רמה גבותה. צנועים. בדיוק מה שהוא

"וא היה, איך אומרים ביידישו מנטש. ונטח היה לו מכל אחר, הוא רצה לשות נשביל כל אחר ושום דבר לא "ה קשה מדי עבודו"

שחיכה לי בכל מקום. בעציון, ואחריכך בטייסת יירוט, זכסוף אף־15. בכל רבר, גם בטיסה, גם כשכן, גם כחבר, הוא היה כשבילי את גדול. הוא ידע המון. בכל שטח. בכל תחום שהיתה בעיה, לקולר היה פתרון. אפילו מכונת ככיסה ירע לתקן. ותמיד רצה לעזור. כשהגענו לעציון, והיתה לנו בעיה עם הדירה, היה גם כחבר, דוא ויידו ברור שנישן אצלו בכית. ישנו שם שלושה שנועות. כשהגעתי לאף־15, הוא כבר היה ותיק. ובתור האת הגדול, הוא לקח אותי לטיסה. זה היה קרב־אוויר אימונים עם פאנטום. הם היו רכים מאיתנו, ואני לא דוא ידע המון. ככל הכנתי מה קורה. הוא סירר הכל. 'אני לוקח את זה, אתה לוקח את ההוא', ולא היה להם שום סיכוי. והכל בכטחון וכקור רות. אנחנו, הצעירים, תמיד אמרנו: קולר ישאר בחיל האוויר עד שיהיה מפקד החייל. זה לקולף היה פתרון. היה ברור".

בכל דבר, גבו

בטיסה, גט כשכן,

בשבילי אח גדול.

שטח. בכל תחום

כביסה ידע לתקן"

גדעון, הכן הצעיר, על

כשצריך היו, הוא ידע לשמות. ענר ממצכ למצכ

כאופן מאוד מקצועי ומחושב. בפעולות הווי לא היתה

לו בעיה להשתתף בתור שחקן, בתפקיר הכי רבילי

שיש, אם זה מה שעושים. אבל גם לא היתה לו בעיה,

לסום חמש רקות אחרי זה, ואם מישהו עשה עכירת

למטום האף-15. הצטרף לטייפת, הם אומרים שם,

שייצרת את רמת הפיקוד העליון של חיל האוויר. בית

תרושת למפקרים. האנשים הטובים ביותר. וקולר היה

שייך לדור המייסדים. הביר את ההיסטוריה לא סתם,

אומרת מירי, קרא לו מפקד הבסיס "מר אף־15". "הוא

הביר מטוסים אחרים, אכל הוא אמר: אין מה לעשות.

ב: "היתה לו גאוות יחירה כלתי רגילה. לא 'אני',

רור, כתב צבאי, מכקש, בערינות, להגיר

משהו. "הייתי מתקשר אליו, ומכקש לעשות

כתבה על הטיימת. הוא היה אומר מיר: על

צוותי הקרקע. לא על הטייסים. הוא ידע

בנו "רכב לבף הטכני בשבתות, הרכב חולק בין

מיריו יפעם היינו צריבים לנסוע להרצליה. הוא

הם נוכרים איך היה מגיע עם בנו, גויעון, כשעור

היה תינוק, לקבוצת פקורות. מתפוצצים מצועק. איך

ממצה את כל האמשרויות, ולא היתה לי כרירה, הייתי

רעיון. בפורום רחב היא אמר: ב. הציע הצעה טוכה.

זה המטוס שלי. טען שזה המטוס הטוב ביותר בעולם".

רם קולר היה בקבוצה השניה שעשתה הסכה

בטיתות, לרדת עליו בכל הכוח".

שובידונה האת עם השיער"ז לא. בירי: "לא וזספיק אלא הטייסת. הוא האמין שזו הטייסת חכי טובה

ני היה כו איזה צד של אמביציה כלתי רגילה צוות האוויר לגף הטכני. הוא קבע ששמונה שבתות

אמר. אני אסתנדר

הרבשה טובה".

ביל הפעה היצונית כשער. זה הביע לזה, שכשהיונה אמר שאין רכב הוא נתן למישהו מהגף הטכני".

שהיתה בעיה,

אפילו מכונת

והמחשבה הואת התחילה כשהיה רק שנה בצבא. והמשיכה כאשר הפסיק את לימוריו כאוניברטיסה, כדי לא לעצור את הקירום שלו בחיל האוויר. הוא למר כלכלה ומינהל עסקים, והמשיך במרעי המרינה.

"כשהחליט שהוא עושה משהו, הוא עשה אותו ער הסוף. ולכן גם חזר לצכא, וגם המשיך ללמור כערב, ער שגמר את הלימורים". הוא חושכ, ד., שכל הרברים אלה התקשרו אצל קולר עם ציונות. האהבה לצכא, לטיולים, לארץ ישראל. "הרגשתי מקורב אליו. הוא היה זה שפתר תמיד את כל הבעיות, אבל תמיד ידע להציג את זה כאילו זה לא הוא. שהוא היה בצר. שרק נתן את הכיוון. הרגשתי אליו הערצה. הכל אצלו היה כל כך מאורגן ומסודר. לא 'יורם' כזה. הכל – אבל בלי הסיכונים". לכן, אומר ר., היה כליכך קשה לו, לכולם, להאמין שכן־ארם כזה נהרג. "זה פשוט לא יכול להיות. זה לא מסתדר עם התמונה. אמנות הטיסה היתה אצלו בכיס. הוא היה מאלה שאתה מסתכל עליהם ואומר – להם זה לא יכול לקרות".

אני שואלת אם הם אהבו אותו. אחרי דקות של מחשבה אומר ב.: "זה לא יהיה מרויק". חושב. "מאוד הערכתי אותו. הוא עשה מהפכה בטייסת. הוא הצליח בהרבה עבודה אישית, בתיקשורת אישית. אם כי התיקשורת שלו בצבור רחב לא היתה מוצלחת כליכך. הוא לא היה סחבק. כל העניין של פויילעשטיקים זיחסי ציבור היו רחוקים ממנו. הסחבקיות הפריעה לו. כשוה היה עובר את הגבול, היה אומר: חבר'ה, אני מתרגו. ואתם יודעים שאני אוהב להחרגו או תיוהרו. ותוא היה נדלק בשניות. היית מרליק אותו והוא היה מתפוצץ. מן פתיל כוה קצר".

כשקברו את דם קולר, עמר בחור עם מכנסיים קצרים וסנדלים ביציאה מבית הקברות . רס"ן במילואים ב., חברו הטוב ביותר של רם, שמתגורר במעלה גמלא. "אהכתי אותו. הערצתי אותו. כל החיים הוא היה, איך אומרים? נר לרגלי", אמר בקול שבור. בעיניים אדומות. דעור התוף שלי עוד רועד בתרירות הקול שלו. הבטחון, הרוגע, הוא היה איתי בעצם כל החיים. באורט סינגלוכסקי, בקורס טייס. כל הדרך. כשהוכיל את הרביעיה במסדר הכנפיים האחרון, עבר מעל הבית שלי. ירדו לנו דמעות מרוב התרגשות. אני מקלאי. תמיד שאל אם אני צריך עזרה. רצה לארגן את שהטייסים לא זקוקים להילה הזאת. לתמריצים. הוא הטייסת לכוא לעוור לי. תמיד התעניין איך הולך. עם בולם היה ככה. זכר את שמות הילרים של כולם. מה הנשים שלהן עושות. מכחינתי, הוא היה השפיק של מרינת ישראל. מכחינה אישית ומכחינה מקצועית. שת הוא מבנים את זה לכל דבר שעשינו. אם זה בתקופה אנשי הקבע של הגף הטכני יקבלו את הרכנ". אכל הרגשות הן בכטן. אין לזה מלים ואין לזה סמלים". ואחרי דקות ארוכות שהוא מנסה לבלוע משהו שלא בכלע, הוא אומר: "איכרתי את החכר הכי טוב שלי".

בחצר הבית בכסים חיל האוויר, אומרת לי מירי. היה חיבון לא היה שבת מוכנה לזה, כמה שאת יורעת שוה יכול המן מבקש רברים, והוא היה שכמה שאת מוכנה לזה, כמה שאת יורעת שוה יכול המן מבקש רברים, והוא לא היה אחר מהתבריה. לא מאלה נדעון היה מפריע כל הומן; מבקש רברים, והוא היה לקרות, זה לא משנה. "כל הומן ידעתי שוה יכול לקרות לי. לרם היה בן־רוד שנהרג. גם הוא היה טיים. משאירה אותו אצל רם ווא תמיד היה מוכן. תשאירי, קופי שלו. כשראיתי פעם את התמונה שלו, היו לי פרפור נוראי בכטן. לא", היא אומרת. "כמה שאת ב: "היה מפרגן. אני זוכר: שהעלתי פעם איוה מוכנה, את אף פעם לא מוכנה".

מישהו אומר, שצריך לחשוב לעשות ערב לסולר. תמיד היה מציין מי עומר מאחורי ההצעה חמיד נותן לספר חכל. לדבר על הכל. ומירי אומרת שוה חשוב. שהיא רוצה לשמוע דברים שלא ידעה בכלל. צרדים רס"ן ומיל) ד. הביר את שולר הרבה שנים. עוד שלא הכירה בו. ומתחת לכונקר הקטן, ההולך ונכנה מהתקופה שהיה בעציון, כשהכסים רק הוקם. לכל בחצר, אומר שי לחברו, בקול של מפקר: "אני צריך מקום שקולר הלך, חניע ד. אחריו. "כמו אה גרול להכנס למצב של כוננות".

27 Blaeain

פולוסקי. אהו אחן קשינות

הבפאי רומן פולנסקי בן 55, גר בפארים, אוכל מזון בריאות, מצהיר שהוא מגלומאן זחי עם צעירונח תורנית. השה להחלים ונה חריג ואלים יוחר – סרטיו, או חייו הפרטיים. בביוגרפיה האישית שלו מחוייקת אשה אחת שאהב ונרצחה, קטינה אחח שאנס ובגללה נמלט מארה"ב, אמא שנספחה בשואה ונסטסיה קינסקי. בביוגרביה האמנוחית שלו רשומים "חינוקה של רוזמרי", "פס", "הפיראפים" ועכשיו גם "פראנפיק".

מאת מיכל קפרא

ומן שלנסקי, בן 55, אוכל אוכל בריא. יוגורט, חיםה, אורו מלא. עושה התעמלות, ולא שותה ניום יותר מכום יין אתון או בירה. מקפיד. ומי שמכיר את המקפידנים הללז לא יכול שלא מושם מהעובדה שעולנסקי לעולם לא יגיד לששו לידוו אוף, תכבה כבר את הסיגריה, זה לא תקטון שמחביב – שתועד באופן שולי בראיון ענק מפיות רוויות משמעות כמה "אני מגלומאן. אתה דנ להיות כוה, אם אתה עושה סרטים. אתה חייב

קסינה בת 14. גם ברח מאמריקה. "אני". הוא אומר

היה עבורי מוף הסרט, כיוון שהבמאי התקפל והפגין

גם ההשקפה שהצגת האלימות על כיעורה מעודרת אנשים לנהוג כך, מעודרת בפולנסקי ועם. "כשאני צופה בסצינות אלימות מאור, זה מרתיע אותי. ואני מאמין שרוב חאנשים נרתעים מכך. מה שהשפיע על אנשים לנהוג כאלימות בעקכות סרטים נעוץ דווקא בסטיריליוציה של האלימות בהוליווד. וכסוף האנשים השוכים הרגו את הרעים, והצופה מרגיש תופשי ומאושר. רצה נקי. ולדעתי זה הרבר 'תבלתי מוסרי. ולא כשאתה מראה אדם מת באומן ראליסטי, עם העוויתות, הרם, הנסיסה והחועה שנכך, זו המציאות, מציאות מרתיעה המציאות לא מחקה את

מוכנו שהוא השקמה, שהיא פילוסופיה, שהיא מהות היצירה איש נמוך, עיניים קטנות, פבט חוק, ומוח שתושב שימה שרופק את העולם זה איד אליום". כליכך פשוט. איפה המיתוס ואיפה פולנסקי הכל מקרי", הוא פוען. אני לא נעול על אלימות ומקאבריות, יש לי עניין רב יותר בתונונות בני אום תחת לחץ. ברגע שאתה מפקיע אותם מהטביבה הנוחה שלחם, הם או אתת יכול ללמוד משוו על מבעם ושיבם וכמידה מסווימת כל סרשי עסקו בכך, מצב זה של בני אדם מכחק אחון אולי בגלל שכילר היו לי

אשילו אם אני טועה אני צורק. כי זה הסרט שלי. הדמגויות רבות לראות אנשים מתנתגים תחת לחץ. לפעמים אני חושב איך היה מגיב, למשל, חבר טוב ההחלטה חייבת להיות שלי". מגלומאן בדיאמה – "אני בשקט יכול לומר שאני שאני מכלה איתו כשתיית זודקה, כאשר יום אחר אגיע . אליו ואומר לו: החבא אותי, אני כורת מהנאצים

אחר מחמשת־ששת הבמאים הטובים ביותר בעולם" --איש אנרגטי. הדוניסט מדופלס. גם פולני. גם יהורי. באותו רגע ממש, עליו להחליט אם לסכן את חייו גם נולד בפארים. גם היה באמריקה. גם הואשם באונס עכודי או לא". אתה יושב בחושך וצוטה בהוייה הקולנועית של למראיין שלו, "כמו הסרטים שלי. צריך לראות אותי, צריך להתרשם. מילים לא מספיקות". פולנסקי לא פולנסקי. לכאורה, עוד מותחן על רופא אמריקני (הריסון פורד) שמגיע עם אשתו (כטי כאכלי) לוועירה מחזיק מי־יודע־מה מהמילים. את הכתבה הזו, סביר בפארים, מאבד אותה ויוצא למסע חיפושים אחריה

בעזרת צעירה פריטאית (עמנואל סנייר). אמרנו תראה, הייתי שואלת אותו בחומר טקט לו רק לכאורה. כי רק בבית, לאחר תקופת הבליעה והעיכול, הייתי פוגשת אותו, זה נכון שהציעו לך את תפקיד הגמר בתתי הפחז זו לא בדיותו. היה כתוב.

> ביוגרפיה אלימה ומרממת יש לפולנסקי. אמו נרצחה כמתנה ריכוז. כילד כמעט ונרצח כפולין בידי סוטה. אשתו שרון טייט נטכחה בהיותה בחודש השמיני להריונה. והוא עצמו כרח מאמריסה בעקכות אונס של קטינה. המרטים שכתב וביים רוויי סצינות אלימות, ראליסטיות להרהים. השילוב הזה בין היצירה הקולנועית שלו לביוגרפיה יצר מיתום. כולם נהנו להשוות, לחטט, לבחוש. פולנסקי, מצידו, הרגיש כמו

ביקורת על האלימות בסרטיו צכה מסיו לכינוי הפופולארי והתר משמעי – בולשיט. "אם אתה עושה סרט על רצח אתה חייב להראות את הרצח או שתעשה סרט על משתו אתר. המסך הוא מדיום המתאר את הטיפור באמצעים ויזואלים. אפשר גם להושיב מישהו מול המצלמה שיספר את הסיפור. אבל לי אין שום עניין לוהתחמק ממה שאחרים חוששים להראות.

"לעולם לא אשכה את אחת הסציגות מהטרט 'זורבת היווני'. הסצינה עסקה בחיתוך גרונו של אדם. ברגע החיתוך, ברחה המצלמה למקום אחר. אותו רגע מחרנות. אם אתה מספר בדיתה גמה, אתה חייב לומר את המילים תנסות ולא בלה־בלה־בלה. כך גם בהצגת

הקולנוע. הקולנוע מחקה את המציאות.

"הסרט מבוסס על אובססיה המוכרת לכולם", אומר שלנסקי בראיון עיתונאי. "כאשר אדם קרוב לנו יוצא לאן שהוא, נגיד לקנות סיגריות, ומשתהה לחוור, אנחנו בדרך כלל מתחילים לשאול את עצמנו שאלות. מה קרה לו, למה הוא לא חוזר, האם נעלם לתמירז אבל מחי נכון להחחיל לראוג, מתי אנחנו צריכים להתחיל לפעול, אחרי חצי שעה, אחרי שעה, אחרי ת הסיטואציה הקשה והמוכרת כליכך מעצים פולנסקי בשתילחה כארץ זרה. עיר זרה, שפה זרה. אפילו פארים, שכל תייר ממוצע מתרברב בהיכרותו עימה, הופכת לעיר מאיימת. פולנטטי כוחר לצלם את כארים שונא מכיר. של הלילה, של המציאות. זו שלדבריו 'דחוקה מפארים המוכרת מאירמה לה דוס". שום דבר מתקתק. שום לובר. שום שאנו אליוה. והכל מתחיל בפנצץ בגלגל המונית שלוקחת את הזוג האמריקני המוחש מג'טילג של טיסה

טראנסאטלנטית אל המלון, שם כילה את ירח הרבש שלו לפני 15 שנה. סתם פאנצ'ר ובכל־זאת, המועקה מתחילה להיבנות. במלון מתכרר שהאשה החליפה את מווודתה עם מווורה זרה. גו, לא נורא. מומינים ארוחת בוקר למיסה. הבעל נכנס להתקלח, וכשהוא יוצא מהמיקלותו אשתו איננה. הוא שותה קפה, קורא עיתון, מחכה, נירדם, מתעורר ועדיין אין זכר לאשתו. אחריכך מתעצמת הראנה, האטימות של הסוכבים, החשש לאשה, ובעיקר החוטר אונים. פולנסקי, כך נדמה, מעביר אותנו שיעור מבריק ככימוי המושג הבעפקט – ואין ווי מולנסמי, שהחל את לימודי הקולנוע כבית הספר

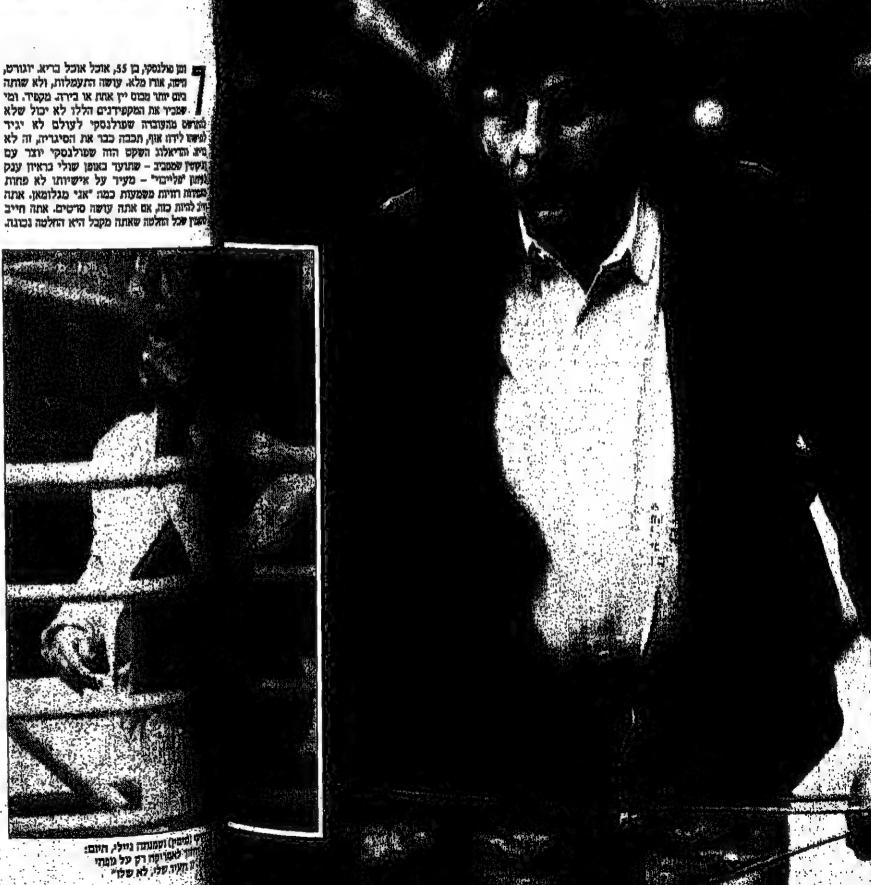
עכשיו סרט חרש - "פראנטיק". כמעט שעתיים

אתה מתחיל להבין לאט לאט מה פולנסקי הכנים לך

לקולנוע בלודנ' בפולין, היה מושפע כסרטיו הראשונים פתיאטרון האכטורר. חיאטרון שעסק בהעדר המשר שבמצב האנושי, וחרלונה של הגישה הראציונלית בכללותה, על־ידי נטישה גלויה של החשיבה ההגיונית ושל האמצעים הראציונליים. את המחוה "מחכים לגורו" של בקט חלם להעביר למסך הקדלנוע. הוא פנה לכקט, אך זה מתוך סקפטיות גמורה במדיום הקולנועין מרג להענים לפולנסקי את זכויות

שנים אחריבר, נסש לדבריון את סילוסופיית האבסודר, וחור לחומרים משומים יותר. במילא, העולם בעשת אכטורדי כליכך, אמר "כסרטים שלי", וצא אומר ביום, " אני עוסק בבלתי צפוי, והופך את הבלתי ויאמן לייאמן. כך אני רואה את החיים, לעולם אינגר (ממשר בעמוד תבא)

Kiacalo 28

29 Uneain

ו שות נוגד ונסים יפות, ששערן המבריק גולש

בתוח אל הכתפיים ניבטות ממודעות הפרטומת

לצקוי שיער. מעל גבי שבועונים, עתונים וכרוות

קמועה נשים וגברים כשערן הזוהר. נשים רבות

משונות נפרסום, נכבשות, וממהרות לרכוש את

מוד ושומלץ. ועסיון מלמר כי לא תמיד שערה

שוד של הדוגמנית שבמודעה, מבטיח תוצאות

נשנים האחרונות מתאפיין השוק בנאות כלתי

שוקה של תכשידי שיער. אפשר למצוא מאות סוגים,

קחת הבדות ואלפי נשים מבולבלות. מי שניסתה

מו שני שמפו ונותרה כשערה הכלתי מטופת, אינה

סובתים מהירים מפני שימוש כלתי מכוקר

מש ובתכשירי שיעד אחרים. מסתבך שבטיפוח

שים צין מעשיקסמים וקפיצות דרך. מי שמקפיד

לשיפי וסיפול בשמפו הבכון, רואה תוצאות. אבשי

קשע ממליצים היום על הסררה החדשה "וולה

מש. מיצרים אלו באו לחוק את סדרת ייולה

מול הקומת, אשר הצליתה מאד בשוק העולמי.

שוה העישה מעורכנת ומשופרת והיא נחשבת

שלה בלובי וניא התירוש האתרון של וולה,

בית הענק המוכילה כבר שנים בתחום המוצרים

לים. נוד המומחיתו שלה. רק שיער. לא איפור, לא

קשיקה רק שיער. בוולה לא שוקטים על השמרים,

זעים ומומחים תוקרים ועורכים ניסויים כמעבדות

ששוכללות של חלה בגרמניה ומדי פעם הם

פקשים את התחום המקצועי בחירוש מתקדם.

משנה והה ובעורם של ומברה כאים לידי כיטוי

לכקו א פודת ירולה בלובי. בסודה 3 סוגי

עש וקונרישינו המותאמים לסרגי שיער שונים.

אומם וקחם מתמציות צמוים ותומרים טבעיים

ממן הקצר מאו נכנס ייולה בלובי לשוק

מששת מרשימות ביותר. נשים רבות פתרו את

קים היובש השבידה השנייו את הברק הנמישות

לפון לצחר שהקפידו על הפיפה קבועה כשמפו

פיעל המלא כשיער הוא שילוב של שמפו

מוישוני, השמש - למיפוח ימודי. הקונדישינד -

"א האת שנהע ככל משיער מערים ודף שליה האנימו כי להדיה השימוע הנתמני שלים שינות מאצב הייביר לפעה הכומה בתור האי עולה כי אורבי בבעיר כללית של המערה בשינה ועד ייצאים לבעיבה אורבי בפעה ועד ייצאים לבעיבה של המערה בחשוער אין בשורלב מיינורים של הדישה מעובר אין בשורלב מיינור המער מאום כו שלא טרה בערב שהא לא אורבות מאום כו שלא טרה בערב שהא לא

אומיותי משוטו כשם ששומרים על זכוף של ששוטוב לשות כני מראות זה יש היינים פיני ואפרה שמעיתה לעצמה לומן: קפני ביורלו היינים אולי זהביר את שתיע מה משוט מחודה או שמקה הערב

מים וסיפלו בקיברישינד התראם.

מלטצר והם משמשים תדיד נושא לחיקרי.

פע השוב בתעם השמפו ההקוברישינר.

חמה לאוד השימוש בתכשיך.

עינת בפה לבתוד ובאיזה צעד לנכונט.

ביוגרפיים שקשה להתעלם מהם. הראשון הוא פסל וחירות והשני, ויסולח לי על השימוש במושג אלמנט,

באמריקה, אכל בכלא. פולנסקי העדיף להיעלם.

סולנסקי הומין את הצעירה־מאור לדירת חברו ישחקן ג'ק ניקולטון והחל לצלם. לא רק לצלם. "התחלתי איתה והיא הגיבה, וכרור היה שבשום שלב לא היתה מסוממת. היא היתה כמעט כת 14, אכל גם כגיל כזה אתה יכול להיות מנוגר. והיא היתה. אני לא יכול לומר שום רבר רע עליה, פשוט ילדה נחמדה. כששאלתי אותה כסוף איך היה, אמרה לי 'זה היה

מבעבר אבל עדיין אינני מוכו".

סולנסקי עצמו לא עושה סאלטות בשביל ויוה. הצלתה, היה כיף. "הייתי רוצה לעשות משהו בעניין", הוא אומר בראיון, 'אבל רק עבור השקט הנפשי שלי. למעשה אני רואה את עצמי שייך לכאן, לפארים אני חש עצמי אירופי, והנישואים היו רחוקים ממני. כל חיי הייתי כנווד.

Bigeaip 30

כולים לשלוט על מה שקורה".

– לנסות להשיב בחורות. ואז, מתברר, הוא היה מוכן

אביב 1978 הגיעה נערה בת 14, סמנטה גיילי, לתחנת המשטרה בהוליוור ומסרה תלונה על פולנסקי, שסימם אותה ואנסה. לפי פולנסקי, הוא היה עסוק באותה תקופה בצילום נערות צרפתיות, גרמניות, שווריות ואמריקניות למגזין היוקרתי "ווג", בעקבות סידרת הצילומים שעשה לנסטסיה קינסקי, שעמרה לככב בסרטר "טס". בחיפושיו אחרי נערות רענגות וחינניות, שעל־פי החוק מוגדרות גם כקטינות, הגיע אל היפהמיה האמריקנית הצעירה, שאמה, לטענתו, המליצה עליה בפניו.

המשטרה לא התרשמה מנסיונת המיני של הכמעט בת ארבע־עשרה ושלחה את פולנסקי למעצר. המשפט נערך נדלתיים טגורות. יום לפני מתן פסק הדין עוב פולנסקי את ארצות הבדית לפארים. "עובתי כיוון שהשופט היה מושפע יותר מהעיתונות מאשר מעשיית הצדכ".

בכל אופן, רק שומע את השם פולנסקי ומיד חוטף ויבראציות עצבניות. בראיון ללוס אנג'לס טיימס, עשר שלחוקה אין עליהם שליטה כמו – הפוריטניות". לא

ידירו של פולנסקי, טום מאונט, מי שהפיק את שני סרטיו האחרונים, "הפירטים" ו"פראנטיק", מקפיר לציין שהקריירת של פולנסקי לא נהרסה בעקבות בריחתו מאמריקה. "זה לא ממש פגע בו", אמר בירידות אין קץ, "זה פשוט מצב לא נעים שאינך יכול צעירה שפגש בפארים מיד לאחר שהגיע אליה. לעבור בחלק גרול מהעולם". גם חברים טובים אחרים הגישואין ארכו תקופה קצרה מאור. מעולם לא תרחיב כמו ג'ק ניקולסון, מיה פארו, וורך ביטי ודסטין הופמן, עליה את הדיבור. שרון טייט היתה אשתן השניה. מאור מאור השתרקו בתלונות הגבוהים, אבל ער חיום 💮 כוכבת הוליוורית בלוגרינית. יסה. גם החיים היו יסים.

אם בכלל קיימת חיה כזו".

בסרט 'פראנטיק' מופיעים שני אלמגטים

היא הכרתו לחיים של פולנסקי -- עמנואל סנייר -המשחקת בתפקיד ראשי לצירו של הריסון פורד. כן, לפולנסקי יש חשבון ארוך עם פסל התירות

המקורי. בסרט, אגב, כל הצרות מתחילות עם פסל חירות קטן למוכרת, הנמצא נמווודה הורה, וסצינת הסיום הטראגית מצולמת ליר העתק הפסל הממוקם כפריז. במציאות, הוא לא זכה לראות את הגברת עם המנורה ככר עשר שנים, וסכיר להנית שלא יראה אותה עוד שנים רבות. האלטרנטיבה היתה להישאר

בפארים חתנחם גם בין זרועותיה של נסטסיה קינסקי היפהפיה וצילם את 'שס". המוסר האמריקני, שנים אחרי, אמר: "לארצות הברית יש חוקה נהררת, אכל יש בעיות רבות שמתעוררות בעקכות דברים בוער לו לחזוך לשם, הוא אומר. "היום אני מוכן יותך

סמנטת גיילי, הנאנטת המסורסמת, נוגעת כמעט בעשרים וחמש, חיה עם אמא, עוברת בחברה למחשבים ומכריזה בעיתונות: "הוא יתזור לאמריקה רק על גופתי המתה. זו העיר שלי, לא שלו. ואין שום דרך שיוכל ש"מראנטיק" יעשה לה. והיא יפה. והיא מזכירה את לחזור לכאן". גם לחברה, העו"ד לארי סילוור, יש מה לבשר לפולנסקי: "אנועו נחנגד לחזרתו כל עוד אני כל הקופה, כקיצור. אחיה. פולנסקי טועה בהערכת דעת הקהל כאן. הוא נוטה לחשוב שהקהל באמריקה חושב היום שאין שום רע בתסיפה מינית של ילדה צעירה. אך למעשה, דעת הסהל נגדו גדולה היום יותר מתמיר".

עושה רושם הצ'אנט שלו אפטי.

. . בשנת 1961 צילם פולנסקי בפולין את סרטו

הארוך הראשון "סכין כמים", שזכה להצלחה עצומה - ואבי נלקה כמה תודשים לאחר מכן. מעולם לצ הפו כאירופה ובאטריקה. פולנסקי שב לפאריס, שם כתב עם ידידו ג'רארד ברק את התסריטים ל"רתיעה" ול'מבוי סתום". למרות ההצלתה של סרטו הראשון. נותרו תנאי חייהם די צנועים. מלונות זולים, למשל. "הרבר הראשון שעשינו היה לרוק לבית קולגוע לראות סרט. דבר שני היה ארותה באחת המסעדות הקטנות ברחוב סאן־ז'רמן־רה'פרה, והרבר השלישי היה

אני לא נעול על אלימות ומקאבריות,"

יש לי עניין רב יותר בהתנהגות בני

אדם תחת לחץ. רק ונחוץ לסביבה

הטבעית אפשר ללאור על טבעם"

פולנסקי, איש מוכשר, חזר כשנות השמונים

לתחום אמנות אחר – משחק התיאטרון. בפארים שיחק

הבמה כגרגור סמסה, ביבורו של פרנק קפקא במחזה

"מטמורפונה". כשנשאל אם הוא שחקן סוכ, ענה

למשל. בעבור מיז גם בשביל חברת "שאנל". בשביל

פרופורציות: תקציב סרט פירסומת כזה מממן ברווחה

וורנר הציעו לו לניים סרט. פולנסקי הציע את

פראנסיק, עמנואל סנייר, דוגמנית מפורסמת, נכרתו

של לואים סנייר, אחר מכוכבי הקומרי פרנסו, חברתו

לחיים כמשך השנתיים האחרונות – זכתה בפיס. מה

ש"טס" עשה לנסטסיה קינסקי, סביר להניה

נסטטיה קינסקי כשהיתה כת 18. והיא חברה של רומן.

לא אוהבות את תשירוך הגילי הוה. לא מוסרי. אבל

הכמאי בעל הסקס־אפיל המורחק, עצבני קצת ובעל

טאץ' הסלבי, לא מתרשם מגורמות. בניל 53 הוא

מתאהב בילדה כת 20 פלוס, ומזכה את עולם הקולנוע

חיו מסיבות, היו ארומות, היו חברים, היו סרטים, היתה

לשרון היה תפקיד בסרט. חייתי אז כ'פלייבוי׳

גדלתי כשאני יושב על מזוורות באמצע מלחמת

"כשצילמנו את 'סליתה, אתה נושך את צווארי

פולנסקי היה נשוי בעבר לשחקנית פולניה

בעוד הפתעה אסתטית מרשימה.

סולנסקי אוהב אותן צעירות. הנורמות, כירוע,

סרט ישראלי ארוך.

והיו עוד חלטורות פה ושם. סרטי פירסומת

אבל הוליווד לא שכחה אותו בפארים והאחים

כמוצארט במחוה "אמראוס", ומאוחר יותר עלה על

ומצליוז. ככה זה.

בסוף 1963 הוומן לפסטיוואל הסרטים בניריורק. "זה היה החלום שלי להגיע לשם", הוא מורה. מילה אחת אנגלית, אגב, לא ידע. ואז הגיעה ההצעה לממן את ההפקה של הסרט "רתיעה", שצולם בלוגרון. ההצלחה המסחרית של הסרט הכיאה את פולנטקי לסרטו הבא, "מבוי טתום". הוליווד מחאה לו כפיים. וכשהוליווד מוחאת כפיים למישהו – הוא עשיר,

אחריכך יצר את "סליחה אתה נושך את צווארי" (1967), "תינוקה של רוזמרי" (1968) ואת "מקבת" כ־1971. ואו הקטיגה, כאמור, קטעה את הקריירה ביכשת האמריקנית. שנות השמונים לא היו בריוק תקופת השיא שלו. סרטו "הפיראטים", שבישר על קאם־כק של הבמאי, ירד מהמסכים די מהר, וגרר הפסרים של הרבה הרבה כסף. הסרט אגב, אמור היה להיות מופק ומצולם בישראל, אך המפיק ארנון מילצ'ן שתריח, שעבור רומן פולנסקי גבול תקציב המיליונים מצוי רחוק בשמיים, ברח מההפקה. עניין של מזל.

לפולנסקי יש דעה נחרצת בעניין המנסים המיסטיים המחרירים של אדון מנסון. "אני כשה שם רצו כסף ומנמון היה חכם דיו כדי לדעת שרושה או כסף כמניע לא תיראה מיסטית מספים, ותום נקלה יחסית למניע איראולוגי. מנסון ידע שאם יתיותו אליו כסוג של אלוהים, לא רק שיקבל תשופה לנ גדולה יותר, אלא יועוע בכך את הבודנות האמריקנית אותה שנא כליכך. אבל משמעה

סיפור: "כשהייתי בן 16 בפולין התעניינהי

שניסה לרצוח אותי היה סתם רוצה. אף אחד לא יכול

היה לטעות בו כישו". חסרט "מקבת". השנה – 1971

מאז עברו 17 שנה, והמישה מרטים, יכול צווע

"ארט עבורי", הוא אומר, "הוא רבר פלה מודו

כך פולנסקי, בביל 55 עם הברה צרפהיה בה 15 העולם. אמי נלקחוו למחנה ריכנו כשהייתי בן שבונה בינס, יוגורט, ויפראנטיקה סרם חודשי

את מהות הקשר המשפחתי. אבל ככל שנפגשה ש שרון, הבנתי שמתפתחים בינינו קשרים רנשים תחילה חששתי מזה, אבל היא גילתה הכבה אדיה נו כשהיתה לידי, נתנה לי תחושת חופש מחלטה אוי זוכר שפעם אמרה לי שהיא אינה מאותן ושם שבולעות את תנבר שלהן, וזה היה נכון. לאור שנוים שתיינו יחדיו, הרגשתי שהיא רוצה להתחתן למיות שמעולם לא הזכירה זאת. באתי, שאלתי, צמה כן

"שרון היתה האשה הראשונה כחיי שבאמו נופן לי לחוש מאושר, מצב שהיה נדיר לגבי. שנוע צו שבועיים לפגי מותה, אני זוכר שחשבתי לעצמי, צי ארם מאושר. ולפתע חשתי מפוחר. פחדתי שומב הזה, האושר הוה ייפסק. לא חשבתי על שום רכי טראגי אבל פחרתי".

אוגוסט 1969, בהיותה בועדש השביני להריונה חורה מלונדון לארצות הבית כי ללדת. רומן נותר בלוגדון כדי לסים הפיש שעבר עליו. הוא לא הספיק לואות: משפחת מנסון, היפים אקצנטרים, כלשון השעוה, ערכו על גופתה וגופת שלושת הידידים ששה נבית, טכס מוות מחריד. אמריקה השתוללה. סוף סוף כלב הבורגנות להביד נדנרנו להיפים העשירים האלב שנטבתו. "הקורכנות נרצחו פעמיים", אומר פולנוק, "סעם כידי הרוצחים ופעם כידי העיתונות". והעימונה מצירה, מיד גילתה אירוניה בהקבלה שבין סתיו של פולנסקי העקובים מרכו, ובין המציאות המתידה פיט הקבלה, היו שהרחיקו לכת וראו בסרטים את המנית

הטכסיות שייחסו לרצח היתה מוגומת בצורה אדדה.

באופני מרוץ. באותה תקופה פנשתי בחוד הביד כן 10. והתחלתי להסתובג איתו. יום אחד הציע לפבור ל אופני מרוץ במחיד זול מאוד. קבענו להיפנט לי הפארק. כשהגעתי לשם הוא תפש אותי חבה אחי כאבן על ראשי במשך חמש דקות. איבדתי את הבנה כשהתעוררתי, ראיתי אותו שמר מעלי, רווש אה הכסף שהבאתי. הוא לקח את הכסף והשעון ובת. לג הכנתי למה הוא עשה זאת. כששהייתי כבית החלים ' נודע לי שהוא רצח כבר שלושה אנשים לפני התקייה

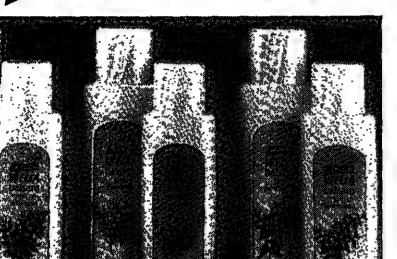
זו היתה הפעם הראשונה שנפנשתי עם אם כה האיש הוה שהיכה אותי עם האבן היה מפונו על מנסף. אלא בעוד מנסון גידל שערות חקו, ראה עצם כיש והטיף לפילוסופיה שבבסיסה היתה קריפינלית הנחר

תקופת ההתאוששות של פולנסקי לא היהה קלה סטולי קובריק, ידידו, אמר לו, "אני נטוח שכולם כוה. אבל יניע הרגע שתרביש פתאום, אני חיב לנאו ולעבוד". וזה עליםי פולנסקי מה שקדה החומוה

"התחלתי מפונק", הוא אומר, "היום אני פתות כבי שאתה עולה למעלה הנפילה קשה יותרי. משפט בנאלי קצת אבל מה יש להתווכה.

מבחינה ויוואלית ודרמטית. משהו מושלם, פשסי משות שכמעם אפשר לגעת כו, כמעם לגלול אות לל הארץ". כתמונה מחזור עם הבמאים האוזנים על היה בחדאי שם את פליני מימין ואת שכריל משם אולי פוצות הניפוס הית, בעצם, שם את פליני באודי אולי

מאת ג. יפית יורקה בקום: אמנות טיפוה השיער

השמש, הרוח, הים – כולם מתנכלים לשיער. גם הנטיות הטכעיות לא תמיד מסייעות ● סָדרָת וְולה בלום החדשה מצעידה את שערך מעבר לכל אלה ● גם המומחים משתאים.

> ל"פיניש" מבריק. חשוב, כמוכן, לבחור בתכשיר המתאים לסוג השיער. שיער יבש - השמפו והקונרישינר מכילים תמצית ארניקה הלחות האכודה מוחדרת שוב לשיער.

ולאחר מספר טיפולים הוא חוזר לחיים. גמישות, ברק ורוד תופסים את מכום השבירות היבשה. יירולה בלום" עם ארניקה מומלץ ע"י מומחים גם לטיפול בשיער צבוע או מסולסל.

שיער רביל – שמפו ערין במיותר, שנועד לשמור על האיזון הטבעי של איבויות השיער. תוספת החמרין איטלקי מעניקה לו גיתוח רק עם נפת וברק רענן. השלמת החסיפה כקונדישינר ערוזמרין + פרווטאין) מחזקת את השיער ושומרת עליו מפני השפעות סביבתיות מזיקות. המראה המלא שהקנה השמפו לשיער מסבל בעזרת הקונרישינר מראה אוורידי וגשי. שיער שמן – שמפו מעולה בתוספת היפריטום

ומרץ. השמפו מטפל היטב בשיער, מנקה אותו ביסודיות ומסיר את השמנוניות משורש השערה ועד קצה. ההיפריקום שבשמפו מרגיע את פעילות בלוטות השומד ופוטר את השיער מתמראה הסרוק והמדוכלל. לאחר הייבוש תופתעי לגלות שיער רעגן, אוורירי

רושם מול המראה

לאחר ההפיפה והטיפול בקונדישינו מומלץ לנקוט בצעד הבאו מכרישים את השיער בתנופה ולעומק, עומרים מול המראה, וכהינף ראש עו מסיטים את השיער לצד אחר. מוכטה לך שתתאהבי בשיער המתכוצץ וגולש ברכות, אני מכירה נערה אחת בת 15 (שיער יבש, "וולה כלום" בתוספת ארניקה) שחוורה על התרגיל הוה בכל פעם שכתור צעיר עובר בסביבה. וה תמיד עובר. תמיד הם מסתכלים אחרות ותמיד הם כמעט מסתנוורים מחשיער המבריק וטוב, לא רק

Cilian במלים אחרות, למה להתפשר על שיער נפול ונבול כשאפשר לקצור חשואות ולהרגיש זוהרת ומרשימה, וכל המאמן הנהרש דוא... לבחור בשמפו ובקונרישינו הנכון של אולה בלום".

בינינו, אין כמעט אשה שלא בילתה כמה ימים בחייה ברכאון כתוצאה משיער ש"לא מסתרר". ברוב המקרים הקרישו לרכאון יותר מכמה ימים... זה כאילו לא מוצרק, כי "זה דק שיער" אכל רק כאילו שהרי השיער הוא המסגרת לפנים, כן, השיער הוא שמחולל

את פעימות הלב. או לא כראי לתת לו מה שמגיע לוז מה שמגיע לנו? מגע קכוע עם ייולה בלום".

מינוי לשיער מטופח לא בכל מקום ולא אצל כל אחר היה היצולה בלום" הפתעה: מיליוני נשים, ספרים ומעצבי שיער ברחבי העולם "מנויים" על מוצרי וולה. גם במה שנוגע לשיער, עדיף תמיד לגשת למומחה וזה וולה. מי שחותפת זמטפלת בשערה במספרה, קרוכ לווראי שתזכה בטיפול וטיפוח עם "וולה". מי

שחופפת בבית, תוכל להשיג את ייוולה בלום"

ברשתות השיווק ובפרפומריות.

תשימה ופין ישנה המשאר ושינה בדיים הבי שור בין של משור השתר החידה בדיים הבי בין בין בשור בשור ושטור השתר התיח של בין בין בין ליינשור התימת מתר שמש אבד הוא זכן כשונים וא משוני הוא מתר מתר שמש אבד הוא זכן כשונים וא משוני הוא מתר מתר בישורה ויון מתוך את אות התימת אבר אות משור בינשור הין מדיים ואל אתר הביר של היינונים בין התיחור אות מתונים אתר בביר של בין ביום "היו התונים המתונים אתר בין אמת של בין ביום "היו המתונים המתונים בשונים בין אתר בין אתר של בין ביום "היו המתונים המתונים בין אתר בין

אלא עוד תחנה כררך לפיסגה. כמעט שנתיים חלפו מאז הלך לעולמו (8.9.1986) חמו, הרב יצחק יריריה פרנקל, רכה האשכנזי של תל־אביב. וכמה ומן יכול הרב לאו, היורש הכמעט טבעי, להמתין בלישכה מיניאטורית, ללא מזכיר, קירות חשופים: לישכה המשררת תחושה של זמניות.

יפה תואר, קולו צלול ודיבורו רהוט.

כל איך, לעזאול, השנים חולפות וככור הרג בל איך, לעזאק, השנים היינים בל איך, לעזאק המכתבים תקוע אפילו בלי מזכיר אישי, עם מכתבים שאין לו מי שיפתח בעבורו וטלפונים שהוא עצמו צריך להשיב עליהמז והטלפון לא 🎩 🏲 מפסיק לצלצל. הרבה נשים על הקו, מבקשות מהרג שינהל את טכס התתונה שלהן. מבקשות, אמרנוז מתחננות. הוא רושם כיומן, לוקח מהפונה את מספר הטלפון שלה, מוסר את מספר הטלפון כביתו.

אז מה מפריע לו שאשה תשתתף בבהירתו? השאלת אם זה מפריע לי לא רלוונטית".

"יש לנו שושלת יוחסין לפיה אני בא אחרי 37 בתנאי שאני עומד על גשר ברול ולא גשר נייר".

בנה בר?

בל"ל בעבין מלון גני־חמת בטבריה. שאלו אותי משה. שיחענו כרורגל וכדורעף. היתי כל כד חיוור בסוגיות של רפואה בהלכה. אני הרב היחירי מיום מהלימודים בישיכה שראש הישיבה שלח אותי באמצע יטודה של הוועדה העליונה לגיסויים בכני אדם, שנות ההמישים לקיבוץ שעלכים לסקול אבנים ולרעות שהתרתי הפריית מבחנה, והשתלת לב בתנאים עדר, להיות נשמש וכאוויר הפתוח".

איזה ניגוד משווע להופעתו המרשימה של הרב ולאורת תייו האישי. הוא גר כשתי רידות צמודות כבניו מגורים ברחוב לבונטין בנתניה. על קירות ביתו תלויים ציורים משל ראוכן רובין ואחרים. כבור הרב נוסע בוולוו פרטית ומחלבש בהידור רב (שעון זהב, הפתי זהב, חליפה מוררנית). במסגרת המגבלות של העולם הדתי, אפשר לכנות אותו "מיסטר רגדי". לבוש בגנדרנות, תמיד עם עניכה יוקרתית וכותגת מאריג משוכח. אצבעות יויו עשויות היטב, קומתו גכוהה, הוא

"השאלה אינה עומרת כמקומה הנאות. השאלה אינה סימפטיה אישית. אני חי כסדר גמור עם עולם האשה. אי אפשר להצליוו כתפקיד ציבורי כלי שיתוף פעולה. על אחת כמה וכמה בתפקיר סכוך כמו רב ראשי לתל־אכיב היום. שיחוף פעולה עם עמיתי הרב הספרדי, רבני שכונות והמחלקות, 30 רבני תל־אביב בעשרת בתי־הדין, 31 חברי המועצה הדתית וגבאי מאות בתי־הכנסת. הם נמצאים כמעגל הקרוכ כיותר לרב הראשי. ומעל זה הרבנים הראשים לישראל. לא יתכן לעכור כנתק. הם אמרו לצ'יק' שלא יהיה שיתוף פעולה עם מי שייבחר כירי אשה, כי זו פריצת גרר. אז

לך אין בעיה אישית עם נוכחות אשה בגוף

דורות של רבנים. אף אחד מהם לא נכחר כירי אשה. רב זה עניין של מסורת. למה לא יכולים להמשיך את המסורת, במיוחד כשנשים ימצאו בי שותף בנושאים המעיקים על האשה יותר ממה שהן מתארות לעצמן.

הרב ישראל לאו עוסף מוסשים בזהירות, תוך שהוא שולת רמזים לעבר הציבור החילוני, בתקווה שיתנו לו לעבור בשקט את המשוכה המעצכנת הוו של לפעול. יש לי דקורד, קבלות. אני לא עולה חרש מאוזוריו, אבל רצני להוכירו כי יש בו כדי ללמר על הרב החדש של שזה יהיה תהום בין חילונים לדתים, נעשה פלטפורמה תל־אביב. אם מישהו הסיק שכראי לסייע לרב ולקבל משותפת. שבתרבות כמו שעושים בנתניה, בלי חילול אחר כד פתידות וגמישות אל יופתע היום אם יאמר לו שכת. זו שאלה של מהגדם אקוסטיקה שלא יצרכו ככור הרב ההלכה אינה שלי. התורה היא מסיני ותורה - מיקרופון. תאר לעצמך משחק כדורגל בנתגיה ביום וו לא תהיה מוחלפת. מה רוצים ממני? אני אשנה דין 🏻 ששי ותראה מאות כיפות סרוגות ביציע. זה גשר". 🗎 ממזר או איסור כהן וגרושה"ז

גם פרופסור אסא כשר מכהן בוועדה כמומחה לאתיקה, ברפואה. מה חושב שרופסור כשר על פורים בישיבה זה הזכרון היחיד שלי ממשחק. מספיק הליברליות של עמיתו לווערה: "עצם העוברה שארם ש־30 שנה אני מופיע ומשתמש בגאום לשכנע. 12 חבר בווצדה, אינה ראיה לכך שהוא אום ליברל שנה הופעתי כטלוויזיה ומישהו יכול לומר שאני בשאלות האלה. אני לא רוצה להיכנס לפרטים מדיוני אבירה לעולם הבמה. יש אחרים שאומרים 'אם הוא היה הוועדה ועל ההתבטאויות של הרב לאו. מרובר הולך לפוליטיקה". בנושאים מהסוג של ילדי מבחנה. אני יכול לומר מרג ישראל לאו אומר שכל המפלגות חושבות שבמונחי החברה הישרלית העמרות של הרב לאו אינן שהוא משלהן. הנה מנהם בגין הומינו למצורה לפני ההיסטורית והדתית. הדרך והשיטה והמשאיות אינו

פרופ' אסא כשר: "אם הליברלים נמצאים בחצי האחר של הסאקלה, הרב לאו ודומיו נמצאים כאמצע החצי השני, הלא־ליברלי של התמונה" הרב לאו, אחרי התאווה. התתבושת הגדולת

נשמטה וחשפה מתחתיה איספלנית זעירה. (צילם מוטי לוי)

יכולות להיחשב לעמרות ליברליות. אם הליברלים נמצאים בחצי האחד של הסאקלה, הרב לאו ודומיו ומצאים באמצע החצי השני, באמצע החלק הלא ליברלי של התבונה", סבור פרופסור כשר.

קשה להשביע את רצון כולם. הרב לאו אומר שיותר קל ושופולרי להופיע בטלוויזיה כפרשת השכוע. אכל מעולם לא עלה ברעתו להיות כעל הבית על התורח שהיא כת 3300 שנה. "התפכחתי מהאשליה למצוא הן כעיני כולם. זה דכר כלתי אפשרי. אני מסתפק במה שכתוב במגילת אטתר על מרדכי 'דצוי לרוב אחיו". אי אפשר להיות רצוי על ידי כולם". כדוע שאני כחילוני ארצה שאתה תחיה הרב

אני לא מקדם מכירות של עצמי. אתה מחפש נקורות זכותו אני יורעו קודם כל הכנה עם רוכ האנשים. תשאל, את הרב שך והרכי מגור והרבי מלובאוויץ' ואת גיורא רם מקיבוץ של השומר הצעיר, את יאנוש וזאב אלמוג. אתה יכול למצוא אותי יושב עם החבר'ה בנגבה וברינר של חסידי גור בניו־יורק".

בתל-אכיב? "אני לא דון־קישוט. אני מכיר בעובדות ומוכן לקראתן. בנתניה לא סגרתי אף קולנוע. אני גאה שאף קולנוע לא נפתח. אני לא מאמין שאטגור בתי-קולנוע כתל־אביב כי אין בכוחי לסגור. מה כון אני רוצה מרוסיה. אם כבר יוצאים מהבית לשכתרבות, במקום

תסריע לחילונים לבלות בלילות שבח

"הייתי בן 13, ראש הישיבה דרש שנצא לחלץ עצמות "בקרדים החיובי שלי הבאתי להסרת החרם על בפעילות גופנית בימי ששי, לאחר שכוע לימודים

אומרים שמעם רצית לחיות שוזמן תיאטרוו? "מישהו הרביק לי את זה. השתתפתי כמסיבות

הבחירות של 1977 והציע לו מקום בחמישיה הפוחת. לאו שהיה אז רב בית כנסת בצפח תל־אביב, סרנ. באחד הראיונות שללת הצטרסות לפולנה כלשחי בטענה שזה דבר זמני, לעומת רבנות שה

"זו לא הסיבה שאני לא הולר לפוליטיפה אני מאמין שלרכנות אני יכול לתרום יותר. מסורת של 17 דורות ברבנות, משחקת תפקיר מרכזי כהיי. ארעיות מול קביעות הזכרתי כראיון ההוא בקשר לכך שפה אני יכול יותר להשפיע כי אני יודע מה יהיה מה, כיוון שגם מתר אהיה רב. כפוליטיקה אתה לא יווע מוי אתה עם תיק בלי תיק, לשון מאזנים, או לא כלום מה שעור מפריע לי בפוליטיקה: אני אוהב להיות מקוכל. זו תולשה שלי, אני אוהב לקבל טפיתה על הכתף. אני אוהב מחמאה. מה אני יכול לעשותז ברגע שאחה בפוליטיקה יש עליך תווית מסויימת. כשאני יוצא לרחוב בנתניה אני של כולם. זו הרגשה שבפוליטיקה לא תהיה לי לעולם וזה יאכל אותי".

הרב לאו: "מי שרוצה את הרג לאו, הרב של נתניה בחתונה בת"א והוא מבטא את הוקרתו, אני לא רואה בזה עוול"

כך כבוד הרב בראיון לעיתון חילוני. מה הוא אומר בראיון לעיתון דתיז ציטוט של הרב לא מראיון ב"ערב שכת" החרדי מבני־ברק (4.1.1985 "אני שואי למרינת הלכה. אינני הושב שהעם היהודי יכול לראוח ישראל לאו עצמו שיחק כרורגל בישיבת פוניבו. את הדמוקרטיה כפי שהיא מצטיירת בציבור הרהב בערך עליון".

ראט דלגישוט כודרייכן? "מה הפרוש דמוקרטיחז מישהו חושב שומוקרטיה זה אנרכיה? אנו שואף שהעם ירצה חינוך יהורי, ערבים

עור ציטוט מאותו ראיון כיערכ שכח": יהונ כהנא גורם גוק בדרך וכצורה שהוא פועל, גם אם בתוכו יש מספר דברים שקשה לדחות". וואם דוציטוש נכוו?

הרב לאו: 'הוא מדבר על זכותנו החיסטוריה הרתית על ארק־ישראל וכון אין לי ויכוח עם הל. כהנא, אני לא יורע אם הוא רכ. פרושטור מורגונים אמר לי שאנו נוש־אמונים, ארם שאני מעולם לא שותחתי אתו, יש רכרים שכהנא מדבר על וכוחני

וווה זו לא בעיה של פוליטיקה. אני כניצול משואלד אומר 'כוא נעמיד רכבות': זה מעביר בי ששרת. זה עניין של הומאניזם. אני נמצא כארץ 42 שושביר את הערבים טוב. לפני מלחמת השחרור שוי נקרית מוצקין בין חיפה התחתית ועכו, שהיו

יש לריםתרון של שלובו? "א"ו לי סמכות להציע סתרונות. כמו שאיני רוצה השליטיקאים יתנו מתרונות הלכתיים".

לים ערכיות וקרית־מוצקין הקטנה היתה על אם

הוף אני לא יכול לפזר בכוח ישוב או להגלות את

מינות הנכוטים בשמחים? יש מומחים גדולים ממני. רבין דשומרון מבינים מוץ יותר ממני. הם לא יבואו להגיד לי אם לתת ונשר לממעל 'עסיס'".

משת, הבישורים הצבאים שלך לוכים בחמר? אישית קל לי לרבר. בהגיעי לגיל 50 קיבלתי שלה קלף כתורה על תום שירותי. 25 שנה ושלושה וודים עשיתי בכוחות הבטחון. במלחמת יום כיפור "פוי לפאיר ובמלחמת לבנון הייתי בגכטיה ואגטר". וה לא דיה שורות סדירי

שיות במסגרת הרבנות הצכאית". שונה בויות שירות פעיל בצה"ל בתום לימודי כישיכת

בשה זמן נמשך השירות שלך? 'כמה ומן שהיה צריך להימשך. אני זוכרו עברתי ות ער כרי כך שהרב פירון הציע לי להיות וו הצבאי הראשי. זה לא יצא לפועל".

מקר בכיר ויורע דכר הגיב: "הוא לא שרת שירות זנו הא קפץ למילואים של הרבנות כמוסמך כשרות למך זה הוא מתפאר בשירות צבאי. איש מבניו או מחו לא שרת כצה לי. משמונה ילדיו שניים כני 27 ת, נשאים ולומרים כישיכה. שלוש כנות נשואות. ^{דק מהס} לא שרת כצה"ל.

ולים ישל תורה בירושלים, בישיבת זכרון־יעקב 33 דיינים שהם העילית ההילכתית של הרבנות. הרב וציה אחרה בירושלים, בישיבת זכרון־יעקב יצמ פוניבר. 11 שנה היה מורה בבתי־ספר חילוניים הראשי של תליאביב הוא ראש אבות בתי־הרין": מיש דיי הים רגן שנה כיהן בבתי כנסת בתל-אביב.

האחים

לביא: "אני לא מקבל כל מה שהוא חושב ד ולהיפך" (צילם

כמו תעשיית כסף: חתונות, אישורי כשרות, נסיעות ני לא יורע על מה אתה מרכר. הנושא שאני מכיר אותו זה נושא הנשואין. אני 📜

תל־אביב וצפונה. לא היה איש כרבנות שלא ידע מה הרב לאו יודע. גם פירטמתי ספר 'יהרות הלכה

למעשה, בסוגריים 27 אלף עותקים. למרות שהיה אז נתס ביו הרב גורן לרב עובדיה יוסף - אני סיבלתי

כושַר לרג עיר משני הרבנים הראשים, כל אחד בנפרד,

פלוס מועצת הרבנות הראשית. יש גם דרך שלישית,

של מי שהיה רב כצבא פטור מבחינות. רב בתליאכיב

להבריל גמל לעורך דין או לרופא".

"ארם שנרשם לנשואין, משלם אגרה כמועצה הרתית ולא חייב לשלם לרכ".

"אני שמח על ההערה שלך. כחורשים האחרונים השאתי שניים מילרי. אני עסוק זמן רב כמתן הכשרים למפעלים ולכתי מלון, חלק גרול מהם אני מכיר אישית. מעולם לא הומנתי איש מבעלי המפעלים או בתירהמלון לשמתות שלי, כדי לא לתח להם הזרמנות לתת מתנה לכני".

כיצר אתה קובע לאיזו התונה אתה הולך. לעשיר או לעני?

"הראשון ששונה אלי זוכה. דווקא העשירים כיותר חושבים שזה כבור בשבילי להשיא את ילדיהם והם מוכים אותי בכרכה שתוכה למצוות. מוכים אותי כעולם הכא. נראה אותם אומרים לרופא או לדואה החשכון שלהם שיוכה למצוות".

בכוה דוא כובכוא דוקרה? "כמכתב תודה עם תמונות למוכרת, ספר, סל של

במה יעמיר וששי יש לך בבית? "אל תשאל, בוכות עמוד האש ילדי יודעים את היסטוריה של עם ישראל על בוריה".

זה רואה החשבון שלי יורע כדיוק. יש אנשים ששואלים אותי. מעורי לא אמרתי. אני יודע שאני מכביר. הרבה מאור מנפחים את העניין מקנאה, כגלל דמיון עשיר. מה אתם לוקחים את הרב לאוז זה יכר. יש

למי יש רצון כוח? יפקידים פה ושם, העיניים גרולות והרמיון עובר.

וה אופנייני לחברה שלנו שלא מפרגנת". ככריקה שערכנו כין זוגות שנישאו באחרונה במלון "הילטון", נתכרר כי הם שמו כמעטפה לרב שהשיא אותם כין 300 דולר לאלף דולר. ככל הידוע, במלון "הילטון", הרב ישראל לאו הוא הפופולרי ביותר

בקרב הווגות הנישאים. פעם הוא כמעט התפתה, לדגריו, להצעה להיות הרב הצכאי הראשי, וכלכד שיחיו לו מכוגית צמודה ונהג. שיפטרו אותו מכעיות חניה כתל־אכיב. "אתה יודע כמה פעמים נגררתי וסונרלתי"ז שואל הרב ישראל לאו. עכשיו, כרב הראשי של תליאביב, הוא יקבל מכונית ונהג וגם חסינות מוניציפלית נגר סינדול, לגרור אותו משררות דור המלך יוכלו רק ליהיכל שלמה" בירושלים.

יצתק בן־חורין THE PROPERTY OF THE

ยเลยอได 32

זה פתות מהרב של חטיבה שכעז חיי ברכנות אף פעם לא היו קלים. הכל בדרך הקשה. המפר"ל מעולם לא פינקה אותי ולא את חמי, הרב יריריה פרנקל וצ"ל". מקצוע הרבטת דווקא מפנק. לעיתים זה נראה מעולם לא כיבדתי עצמי בהופה וקידושין. בנושא הנשואין מזמינים אָרם 🗷 🔻 📝 באופן אישי. אני מעולם לא ביקשתי תמורה, אכל מי שהומין אותי אישית הביא לגמול לי אישית כמו אתח רואה פגם מוסרי בגביית כסף לעריכת אתה עצמך מאור מבוקש?

- מדוע אתה משווה עצמר לרוםאים? "יש אנלוגיה לרפואה. אני רואה כזה הצלת נפש. כלפי הציכור שכא ונוקק לשירותך כאופן אישי, זה דומה לרופא בסופת חולים לבין רופא פרטי. מי שרוצה את הרב לאו שתוא רב של נתניה בחתונה בתלאכים והוא מבטא את הוקרתו, אני לא רואה כנה עוול".

לחיים: ספר הכתובה או עמור האש".

מה עם הוקרה בכסף? "וה יכול להתכטא גם בכסף".

מי שרואגים להסריה דימור.

...אתה שרתת בלישכת שר חבטחון, משת דיין-ילדיו אינם משרתים כללו ו אול אינם משרתים כללו ו "אני לא הייתי רוצה לחכנט לנושא חזה.

בשולחן ערוך: התנהגות ביומיום; הפילה, שמירת שנת. צום, כשרות, הילכות אישות, דיני ממונות. הוא לא וא יליד פולין, שהתייתם מהוריו במחנות נבחן. מרגע שרב של בית־כנסת (הרמן כהן בתל־אביב) ההשמרה והוא כן חמש. ניצל ממחגה נכתר לרב של עיר (נתניה) כלי בחינה נפתחה בפניו מכמואלד כגיל שמונה. גדל כבית דודו הרב הדרך להיות הרב של תל-אביב, זה חמור, כי תל־אנים

לבים של הרב עיר בלי בחינות. כל רב עיר צריך באתי לנתניה אחרים של הבנות פעילה בררום באתי לנתניה אחרים של הבנות פעילה בררום באתי לנתניה אחרים של הבנות פעילה בררום

האת, ופתלי שמואל רחמני)

איש הקרוב ביותר לרב לאו, משוחה אתו מבי יום בטלפון ונועץ בו רבוה, הוא אדם שומר מסורת אך אינו חובש כיפח. זהו נפתלי לביא, מנכ"ל המגבית היהודית המאוחדת, לשעכר קונסול ישראל בניו־יורק ויועץ התקשורת של שרי הבטחון, משח דיין ושמעון פרס. הרב

ישראל לאו ונפתלי לביא הם אחים. קשר הדם שלהם חושל במחנות התשמדה, מספר נמתלי לכיא: "שנינו נשארנו לבד ויחד עברנו את הניהוום. אני המכונר ממנו כיוו שנה. הפכתי להינת אתראי על שלומו ובטחונו. זת היה פקדון שקיבלתי מאבינו שהיה רב ידוע בפולין. תובהי היתנו לדאוג לא רק לעצמי, אלא גם לאתי שחיה אז בן חמש. זה מאוד קירב אותנו. התגלגלנו שלוש שנים ממקום למקום, בלי הורים, כלי בית. זו

היתת תלות של אחי בי ואתריות שלי עליו. "פעמיים הצלחתי לברות ממצעדי מוות ובמקום להסתתר – חורתי למחנה הריכוז, העיקר לא לאבך אותן, פעם אחת העלו אותי לרכבת וקפצדני ממנה. בפעם השניה הוציאו אותי למצעד מוות ותצלתתי להתחמק בזמילה ליער ומשם חזרתי לבוכנוואלד. שמרתי קשר עין עם בלוק שמונת, בו הוחזק אחי. חזרתי למחנה ב־9 באפריל 1945, יומיים לפני שהאמריקנים פרצו. אליו

ושתרו אותנו". איך חקשר בין שני אתים שאחר רב ידוע

והשני אינו חובש כימהו "אני לא חובש תמיד כיפה, אבל אני מניה כל יום תפילין, לא נוסע ולא מדבר בטלפון בשבת. יש דברים וויצונוים שמשפיעים על אנשים. אני יכול להיות מוגדר כאדם שומר מצוות. זה החינוך שלי לילדי. נכון שאני לא רב ולא מתכוון לחיות רב. אנתנו נמגשים למסיבות משפחיות. יש לנו קשרי משפחה הדוקים ביותר. אין סיבה שענטוקו המקצועי של אדם יפריע לו לקיים קשר עם אח.

השקפת העולם דומה. קירבת המשפחה קייולת". לא מסתיר את חילוקי הדעות ביניכם: "אני לא מקבל כל מה שהוא חושם והוא ודאי לא מקבל כל מה שאני חושב. אני לא רוצה לתוציא לדשות הרבים דעות פרטיות. אני לא יכול לתאר לעצמי קשר יותר קרוב מאשר ביני לבין

ואחר כך שמעון פרס ואחיך בקושי שרת בצח"ל..

ילדי משרתים ביחידות מובחרות" ומני ייי ייי

The steel of the contract of the state למדכי פוגלמן, רבה של קרית־מוצקין, ולמד היא בית־התרושת הגרול ביותר לפסיקה - 11 בתי ריון, הירי של הרבות הירי היו

הרב ישראל לאה ן כדי לקבל כושר לרב עיר יש הרב לאו כן 50, נשוי מגיל 22 לחיה איטה, בתו הרך אחת להכחן ויש הדך אחרת של הרבנות הראשית, היה באור ביתיוור ואישוחד. אני תי המוח של תל-אביב, ידידיה פרנקל ז"ל. המכירה כך כנחול בתורה לאור ניסיונך ואישיותך. אני
מהחיים של תל-אביב, ידידיה פרנקל ז"ל. יוני הההלא הוים לו מעולם. מקור ברבנות אומר: עצמי חבר מועצת הרבנות הראשית זו קינציה שניה. תלאיזה לא הוים לו מעולם. מקור ברבנות אומר: עצמי חבר מועצת הרבנות הראשית זו קינציה שניה. תלאונות לוב עיר כלי בחינות. כל רב עיר צריך נבחרתי אישית. בדרך כלל נבחנים אברכים בכולל. אני "אינושר לרב עיר כלי בחינות. כל רב עיר צריך בריום אינושר בדרום מיולה בד

הרביבו עפרה עברות

הציניקנים חיכו להם בפינה. אמרו שהרמוניה כמו שלהם אינה יכולה להימשך ומן רב. אבל ההצלחה היתה גדולה. תכניות שפוצצו אולמות, הופעות בחו"ל, תקליטים, טלוויויה. תמונה אחת גדולה וורודה. אבל המשכר הגיע. שלומיוז הלכה לרעות כשרות זרים והאחרים בעקבותיה. היום, החביבים כבר לא מפחרים להביט למשבר בעיניים ולהתמודד איתו, לאט־לאט ובערינות. לומרים לחיות ביחד אחרי הזעזועים, משמיעים קול אחר בתקליט חרש. כמובן מסויים, עכשיו החל פרק ב'. נחיה ונראה, הם אומרים.

מאת אורית הראל צילם: ראובן קסטרו

יום שישי חם ולח אחד של אוגוטט, כשהכיטלי

והבמבה התעופפו מטכיב, ואי אפשר היה להתר
ליט אם לשבת על הנג או להישאר כסלון, הם
גראו אחרת. ולא רק בגלל ששת הילדים
שהחרוצצו מטכיב, מיזרו צעצועים, פרקו טלילים של
קסטות והכניסו אותם למשבצת של הורים. גם לא
בגלל שמקרוב, עם משקפי שמש וטיר שירט, עם
שתיקות קטנות והיטוסים, הם לא רומים בכלל ללהקה
המחייכת והמתואמת להפליא שעולה על הכמה. לא,
זה זה שם משתו אחר באוויר. תערובת של
התפכחות ווהירות, של כאב ותקווה. של התבגרות.

זה לא זה. היה שם משהו אחר באוזיר. תערובת של התפכחות ווהירות, של כאב ותקווה. של התבגרות. משפחת חביכי ככר כה ארבע עשרה. את ראשיתו של הרומן האמנותי הזה מכירים כולם. שלישיית זמר גברית משרכת עם בזורה אחת, זמרת־שחקנית, לצורך מופע מוסיקלי. מין פרודיה נוסטלגית על שידי שנות החמישים. נותנים לזה שם ארוך וסיכויים טובים לרוץ איזה זמן. אכל המופע ארוך וסיכויים טובים לרוץ איזה זמן. אכל המופע

בתמונה: 1. קיקי
רוטשטיון: 2. תומר
רוטשטיון: 3. תומר
רוטשטיון: 4. שלומית
ליאור רוטשטיין: 6.
אניטה רוטשטיין: 7. עמי
מודלמן: 8. דניאל מודלמן:
9. דניאל דור; 10. יובל
דור; 11. נעמי מודלמן:
11. יונתן מודלמן

35 KIDP

Widealo 34

(המשך מהעמוד הקודם) הקטן מתברר כהצלחה ארירה, היסטרית. ועם הצלחה לא מתווכחים. והארבעה האלה, שבכלל לא התכוונו, מוצאים את עצמם מחוברים כיחד נדכק ששמו הצלחה, מונעים סרימה כידי כל מיני כוחות מגכשים מבחוץ.

תכנית ראשונה, תכנית שניה, הופעות נהו"ל, תקליטים, טלוויזיה, תקליטי ילדים, נישואים של שניים מחברי הלהקה זה לזו. תמונה אחת גדולה וורודה. הציניקנים חיכו כפינה. אמרו שהרמוניה כמו שלהם יכולה להימשך לאורך זמן מקטימום על תקליט. אכל כחיים?

קצת כמו מפרקי פצצות, קצת כמו אוהבים אחרי

־כעצם, לא הקמנו להקה, אלא התחברנו להצגה ואתר כך המשכנו", אומרת שלומית. "אני לא ראיתי את עצמי שייכת לקבוצה לאורך זמן. אני לא מצטערת על. מה שקרה, אבל אז ראיתי את עצמי כזמרת אינריווירואלית, הראש שלי היה מתוכנת לכך שאני לא שייכת.

שלומית: "לא ראיתי עצמי שייכת לקבוצה לאורך ומן. הראש שלי היה מתוכנת לכך שאני לא שייכת. אני לא מצטערת על מה שקרה"

הקושי היה שהיינו מאור שונים. הם היו שלישיה, שבאו מרקע משותף של להקה צבאית אחת, ואני כאתי מלחקה אחרת, עשיתי דכרים אחרים. אני עשיתי יותר תיאמרון, הם - יותר מוסיקה. היה קושי להתגבש. צדי צרפתי (הכמאי), אלדד שרים (מנהל מוסיקלי), אהוד מנור (כותב ההצגה הראשונה). היו הכות המאחר שגיכש אותנו יחר. ואחרי ההצלחה, אי אפשר היה לעצור את הרברים, הומן עבר".

נהום־תקום, אומרת עליהם אניטה, אשתו של

"עבר עלינו תהליך טוציאליזציה טבעי. חיינו ביוער יותר מאשר עם כל אחר אחר", מסכיר יוכל. "היו סיטואציות של חיכוך עצום ומצד שני, עיגול פינות וגם חירור של דכרים שבכוא היום יצאו הרוצה".

קורת המיפנה אולי, זו שאפשר להצביע עליה באצבע, היחה התקלים שנגנז לפני כשנתיים. תקלים כבד, הם אומרים, מינורי, בהשפעת המלחמה. "כמו על כף היד", קראו לו. אפילו עטיפה ככר היתה. אכל התקליט לא יצא. חלק מהסכסוד היה בינם לבין חברת התקליטים, על המפיק המוסיקלי והמעכד - הם רצו את ירוסלב יעקובוביץ', התברה התנגרה. הם החליטו להפיק את התקליט בכל זאת עם יעקובוביץ, ואחר כך לשכנע את החברה. אבל בזמן העבורת המגלעו חילוקי רעות אמנותיים בינם לבין עצמם, שנכעו מההפקה עצמה. חהחלטה לעכב את התקליט היתה של חברת התקליטים, אכל הוויכות הפנימי, אם כן ועל מה להתעקש, הכנים את הלחקה למין שיתוק. עמי: "התקליט שלא יצא הרגיש את הבעיות בתוכנו. נתקענו אמנותית וניהולית",

הם מרברים על התקליט שנגנו במונחים של כמעט־אַבֶּל. מילים כמו משבר, סבל, הפלה של ילד אמנותי ברגע האחרון. "אני זוכר את הפגישה כשיצאנו מ'תר ארצי", אומר יובל, "והיה לי קר. אמרתי, זהו, וה גמור. והיה לי קשה מאוד, כי ידעתי שכאן הולכת שנת

וחשנה הזו שהלכה לאיבור, היא רק קצה הקרוזון, גורם שאולי האיץ תהליכים. תהליכים של התרחקות. ההופעות המשותפות נמשכו, אבל הפריצה התוצה נעשתה. שלומית היתה הראשונה שקמה, וניתקה את חבל הטבור של החביבים. למספריים קראו "עלובי החיים". שלומית: "אני הראשונה שהכנסתי את העניין שכל אתר יעשה דכרים אחרים. חשבתי שזה גם יחוק את הלהקה, ובאופן אנושי חשוב שכל אתר ירגיש את

81363[8 36

רוטשטיין, שלישיית "אף, אוזן וגרון".

. קוקי פגש את אניטח, שחיא פסיכולוגית חבותית, בעת סיור הופעות של הלהקת בברניל. חיא וזיתת מארתת מטעם הקהילה חיתודית בה ביקרו. אירחת ימת מאוד מסתבר, עד כדי כך שתוא לקח אותה איתו הביתה בתור אזרחת קבוערו. לאחר שהם נישאו, נולדו להם תומר, בן ארבע וחצי היום וליאור, שהוא כן שנה נשבעה

הילדים הראשונים, טליה דור ודניאל מנדלמן, זכו להצטרף אל החורים תמומרים בכמה נסיעות לחו"ל, אבל ככל שובו חילדים ותמשפחולוגית הסתבכה, נעשה המבצע הזה לבלתי אפשרי. תיום תשותפים הזוטרים – קרו תילדים – נשארים בדרך כלל בבית כשהחביבים מסיירים. פעם גם תיתה להם מסורת של פגישה תודשית, כל פעם אצל מישהו אחר, בסבב, לארוחת עוב משפחתית. אבל גם וה נחלש עם - השנים (עם המקפר הגדל של המשתתפים.

יכול למצות את עצמו או לעשות דברים אוצרים".

אחריכך בא המפיק אמוון ברנזון וחיבר אותם עם שלומית אחרון לצורך "הכל עובר חביבי". אחריכך יובל ההחהן עם שלומית, ונלדו להם טלית, חיום בת שבע, ודניאל, שחיום בן שנה ישמונה הודשים.

עמי פנש את נעמי כשור באה לראות את תחביבים בהופעה. ואחרי שפגש, הם נשארו ביותד והתחתנו ונולדו להם דניאל, שחיום בן שמונת ("ורבע", הוא מדגיש בכובד ראש), ויונתן,

. בחרנו במבוגר שבין ילדי החביבים, דניאל מודלמן, שיביע דעות על הלחקה, מוקודת מבטו של חדור הצעיר. וכח אמר הילדו

"אָנִי אָוָתָב בייתור רוקנ'רול ובלוו, אבל חכי אני אותב את דני סנדרסון. אני לא מדוצה מבל תשירים של 'חביבי' כי הם נורא משעממים אותי כי אני כבר מכיר אותם. למבוגרים יש לחב הומר ישו, ואת השירים לילדים אני מחות אוחב, כי אני לא אוחב שמפעילים אותי, אני מרגיש קצת

מתפרקת אחרי ששלומית הלכה לקאמרי. ובעיתונים

כתבו כאילו הלהקה פורקה. וזה היה כמו כדוד שלג

שנם פגע כנו כלכלית. הרגשתי כאילו מישהו הצה

לחבל בי, וכל זה סרה כשהיינו במצב קשה, כשיבל

ושלומית הלכו להצגה. קיקי ואני עמדנו לפני שקה

בל היה. ובעצם, הוא לא היה הראשה אפילו לא הראשון שקיבל תהדה בתקשורה. המש

כש הללויה" זכה באירוויזיון, ונודע שבגלל הזנניות

של שלומית, הלהקה לא ביצעה את השיר וכלל לא

השתתפה באותה שנה כתחרות. שלומית לא מתומקה

בכלל, יש הרגשה שהם לא מתהמקים כבר. אין לנו

סָטים אחירים של תשובות, הם אומרים. בכלל אין לנו

סטים, מוסיף אתר מתם. "נודא קל לעמוד מתם

ולתניד למה לא עשית כבה או ככה, האושיות

כליכך ויבות. אי אפשר הכל ביחד. הללויה צ כאילו

אשמה שלי, כי הייתי או במצב נפשי ממיים, המנ

מסויים. החלטתי שבסופו של דבר זה לא מוב אמ

יוכל: "שלומית עבדה על עצמה,

ראתה את עצמה כסולנית, בעוד

שאנחנו, תמיד השבנו כחלק מגוף.

יותר קשה לנו למצוא כל אמר את

עצמו באופן אישי"

הקורמת שדיכרו על מים עכורים ההביכה

בנשימה אחת, היתה כ־1979 (כן, מומן).

שלומית: "לפעמים צריך משבר כרי לעשות

שבורה – מה עושינת אבל זה עבר בשלום".

עמי: "אני לא צריך משבר"."

דברים אחרים".

"מכל חשירים בתקליט החדש שלהם אני מכי אותב את 'אם שנים הרבת יחיה האדם'. כשיש עבודה, הם מתייחסים אלי כמו ומדים, אבל כשאין, או אבא שלי הוא כמו אבא רגיל. רמ

עצמו עומר על שתי רגליו. זה טוכ לאדם עצמו. למשפחה, להרכב".

אולי זה טוב, בסומו של דבר, אבל זה קשה. ומפחיד ומאיים בהתחלה. קצת כמו לעזוב בית מסודר ומוכר של אבאראמא וללכת אל הבלתי־נודע. שלומית, כדימוי הוה, היא חילדה שרצתה עצמאות, האחרים הם אלה שמצאו את עצמם מתמודדים עם זה בעל־כורהם. יובל: "הקושי הוא בכך שהלהקה נותנת כטחון, זה דבר שעובד, שהוכיח את עצמו לאורך כל הדרך. זה כר של

דינמיקה קבוצתית, מכט לאחור. יובל: "שלומית היא זו שיותר מאיתנו חלמה על דכרים מחוץ ללחקת".

שלומית: "דיברנו על כל האפשרויות. ברור היה שזה מערער משתו, שהלהקה לא יכולה להמשיך להתקיים כפי שהתקיימה. ידענו שעלולה להיות אפשרות שלא הכל יוכל ללכת יחר, ואו נצטרך לכחור. היה לא קל. כל אתר קיבל את זה בדרך שלו.

יובל: "שלומית, יחסית אלינו, עברה על עצמה, ראתה את עצמה כסולנית, תמיר היו לה הצעות. בעור שאנחבו, תמיד חשבנו כחלק מגוף. יותר קשה לנו למצוא כל אחר את עצמו כאופן אישי. בשבילי 'עלוכי החיים' היה התנסות מהפכנית, כי הלחקה נבנתה כאופן כזה שבגלל ההרכב האנושי לא נוצר מצב שבל אחר

עמי: "עברנו תקופה קשה. אני חשבתי שהלהקה

מטרות שנגעלים עליהן ככרי להיתקע, אלא פתיחות להמשיך להתפתח ולגלות".

אם זה נשמע קצת כמו שניים – יוכל ושלומית, נגד שניים - קיקי ועמי, זו דק טעות אופטית חולפת. "בררך כלל", מחייך קיקי, "זה אחד על אחר על אחר על אחד". זיוכל אומר, "שלושה נגד אחת. אנחנו גדלנו יחד כשלישיה עוד בלהקה הצבאית, ופתאום היא באה, נטע זר. אני בעצם הראשון שריכר איתה ממש". דיכר, דיבר, בסוף גם התחתן איתה.

עמי: "עברנו תקופה קשה, חשבתי שהלהקה מתפרקת, הרגשתי כאילו מישהו רוצה לחבל בי. קיקי ואני עמדנו לפני שוקת שבורה"

השנתיים האחרונות היו של הופעות בפרופיל נמוך יחסית. בלי שם מפוצץ של תכנית, בלי הרבה יחסי ציבור. אוסף של להיטים והעמרות, רברים מוכרים, כמו נעל ישנה זנוחה. שנועלים אותה בין הזמנים שנועלים את כל הדברים החדשים והנוצצים. אכי לא יורעים, אוהב לראות אותם ככה. 'אני לא אוהבת להסתכל אחורה", אומרת שלומית, "אין כזה

וישיח של קרימה ואחורה. עמי: "יש לי הרגשה שיש לי הערכה גבוהה יותר ללהקה מאשר לחברים שלי. כדי להגיע לדבר טוכ במיוחד צריך לדעת שתשעים אחוז מהעשיה זה בסיונות זרק עשרה אחוז זה הצלחות. והמון רברים -במו הוראות בימוי – לא תלויים בי. לכן אני חושב שיכולנו לעשות עור המון דברים. אכל היה שלב שאנשים שהיו קשורים כזה התעייפו מהלהקה. היציאה החוצה כאה כי לא קיבלנו בתוך המסגרת מה שחימשנו. זה אפשרי, אכל זה לא יצא.

"אפשר היה לטפל יותר ברצינות כלהקה, אכל בקלענו לסיטואציה של המון דברים, וכל הדכרים שהיו צריכים לקדם את הלהקה התמוטטו באיזושהי

יוכלו "לא הצלחנו למצוא הומר ואנשים שידליקו אותנו. התחלנו להיות יותר סופיסטיקייטר. דברים לא היו מספיק טובים". ורק אחרי הפסקה ארוכה, התחילה שוב העכורה על תקליט חרש, שיוצא בעוד ימים אחרים לשוק (ראה מסגרת). "עכשיו ההדגשה היא אינדיווירואלית, כמו שאנחנו", אומר יוכל. והוא מתכוון לכך שהתקלים בנוי משירי סולו בעיקר. השירה הקבוצתית מוכלעת, ברקע, פה ושם. ""הרחף הפנימי היה לכיוון של התפצלות, כי היינו במצוקה", אומר יובל. "בהרמוניה, כל אחד מוותר על עצמיותו. אכל כרגע, אנחנו בכיוון ההפוך, כל אחר מחפש ומרגיש את העצמיות. יכול להיות שכעתיד נרצה לבטא את זה אחרת". ואחרי השתהות קטנה הוא מוסיף, ייכול להיות שלא. יכול לחיות שהחיים יימשכו הלאה, שלא יהיה זמן, או דאש, או צורך כלכלי".

ועמי מוסיף, בחיוך מריר קטן, יהתקלים הזה הזביר לי את 'לט איט בי' של החיפושיות. גם הוא במעט לא הוקלט ביתר". ווה למרות שהפעם, את כל הלחנים כחבו החביבים בעצמם, כמו שיובל אומר, "אני על הפסנתר, עמי על הגיטרה, שלומית על הקפה והויתים וקיקי בין כולם". "מאור מפריע לי לנהל את הלהקה ככה", מורה עמי, "אני מהכח ששלומית תגמור כניסה לבמה. אני לא. לו יכולתי, הייתי עושה דברים את תקופת הלבד שלה, אכל זה יכול להימשך עוד שנים. יש לי מחוייבות לגוף הוה, שאני מאוד מאוד מעריך אותו, לא לפרק אותר".

על תקליט השררים, הם כבר התומים "חביבי". ויש בכך, אולי, מין הסתגלות סוף סוף לרעיון של להקה, להקה שהתכגרה זיש לה זהות משלה, ככר מעבר להצגה אחת עם שם ארוך שבה נפגשו בתחילת הדרך. ולמרות שגם היום הם לא מכטיחים הרים וגבעות, הם גם לא פוסלים שום דבר על הסף. נחיה

37 Biagaig

גוספל מקומי לתקלים חזה הם באו מתוך רצון לעשות משהו על מעקל מסבל מקובי, מקודות, עם דגש דיני על מאמירה, מטקסטים. ההתחלה היתה נשיר של יחוותן נפן, החמשך, ברובו, חיה עם פק של נתן וך. וך חלך למקרא, קחלת, משלי, ותן לדברים את החשתבלות הצינית, הפרידה בפוכחת שלו. לואי לחב חביא אותם

לכחב ביחד את המוסיקה. תשירת, ברובה סולו. לבאנו לחקליט כמו חזה כמו אושים עם ילום, שענה משתו בחיים, בעלי נסיון", אומר תבל יים אולי תקוורו אבל עם מבט ממוכח, עם משקעי עבר, עם תויבה תהיות".

לקשל, "אין ענבים בנמו", של נתן זר:

לושעי מוד. מסיים

נפק מסויים, מעז יצא מתוק. יובל ושלומית שצים לחצלתה של "עלובי חיים" מהתו הראשון, אופית קשה ושובה, כי שלומית היא אמן מאוד וש היא יודעת כה היא רוצה, ומה שהיא רוצה קשה אומר. דרמת איבויות מאוד גבודוד", ועא אומר. משששה לשתהלנו בעבורה חוו היתה בעיה, כי את ולפעמים צריך לחוכיר ולזכור את זה

יתינים עובוים כאיומל דק מאוד, כזה שלא יתיו

להגיד 'אני נרול'. אני רואה ב'הבימה' אנשים כני 50, ש אד מום זכה לשבחים רבים על הופעונו. שלומית פו היהי מתקה את העתיד. העבודה על התקלים ת הילים למסנרת של רביעיה. ופתאום הוא מפיק

שלח על ההחלפה, אני רק מצטערת שהחברים צושר לנתה דברים באיומל דק או בסכין קצבים.

תני בו עצמי, תתחלתי בפעם הראשונה לחשוב מו לא כארבעה. המפיק שלה הוא קיקי. קיקי, שם חיל אתה מתתחשמלות על הכמה, קיקי תפיו היא גם הבפיק של הלהקה כולה "אני נותן ק לנשימציה לדברים שכבר קיימים הרבה זמן.

יובל ועמי עושים ג'ינגלים, עמי השחלכ גם כמחומר, "סלאת שבתי". "המחומר זו עכודה עם 70 איש מסביכ", אומר עמי. "זה סוג אזור של עכורה הרנשה של ראש קטן. זה מהנה כי זו חוויה חרשה. לעומת זה, הניבנל כשבילי הוא רבר שאני כאמת באמת אותב. זה מוריד את הצורך להיחשף,

אין ענבים בגפן

ואין תאוים בתאנה

ותעלה נובל וערד הצל

וודלת על צירה שובבה

מו ידיו מה יבוא בדלת

ואוז ישנה והולמת

והדלת לאט על צירה תיסוב

למעמים לדע לפעקים לעוב

והדלת חיסוב לאם על צירה

ויש רולום עוב ויש חלום רע

(מתוך "אין עובים בומן", ותן זך)

מי ידע על מה את הולמה

60, 70, שגלתמים על כל רפליקת, חה ממש פתטי. החברתי בלהקה היח מסויים, המצב האמנותי היה "פום אבל עד עכשיו זה לא יצא. כשנה הזו הגרול, בהא היריעה, אפשר לעשות בגיל צעיר. התמונה היא לא בדיוק כמו שרואים מהצד. או דיכים כשאתה בוגר יותר אתה יודע מה אתה רוצה, אכל יש ושותחנו ורכנו ובכינו, והסך הבל היה וה. צני לש כבר גם מינכלות. הרברים מקבלים פרופורציות אתרות. יש אנשים שעד גיל 70 יכולים להתלחב מכל לא מסחריים". נפש, כי זה ביל שאתה שואל את עצמך מה הספקתי

לעשות, מה לא. אני מרניש כאילו לא עשיתי כלום – למדתי כמה דברים אכל בעצם לא עשיתי כלום, ויש הרבה שאני רוצה לעשות. מ'עלובי החיים' למשל למרתי שלעולם אתה לא יודע מה יקרה כשתצא ברלת השניה. אני אישית פתוח לכמה שיותר התנטויות". "זה לא תפקיר זה אן אתר", מסכירה שלומית. "זה לא זנראה, הם אומרים.

"הראש שלי אחר. אני מתקרב לגיל 48: את הדבר

יובל: "במוח שבשנים האחרונות עשינו חשכון

क्षर ग्रंटगंग ३८

מאת יהודית חנוך

יץ כזה עוד לא היה. במקום בגדים לבנים, צבעי גלידה וכל הטכניקולור שמוכרים לנו בכל שנה כשחם ולח, יש פתאום כרחובות המון שחור. האופצאים לא כל כך אשמים בגל השחר הזה. הם בכלל לא התכוונו שיצלית הל בדי עשו מאר בידים מתוכנית משרי שישל אומים מיבתטיים נמישים, בעיקר

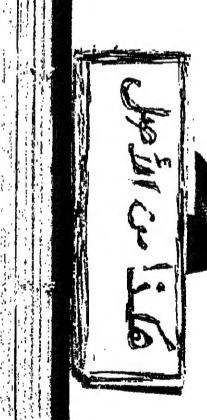
שישים שנה ומאז נכנסת ויוצאת מהאופנה כמו חדשה, נחשב פעם כצבע של זקנים. בנות שלושים פלוס בעד פעם בעשור. השחורה הקטנה שלה היתה סמל אוהבות אותו כי הוא נקי ומתוחכם. נשים יותו האשה המיטיבה להתלבש, עם מחרוזת פנינים וזוג נעלי סירה על עקבים בבוהים. מודל אא' של השוורה נואים יותר והיינות שבשמלה שתורה נראים יותר והיינות על עקבים בבוהים. מודל אא' של השוורה בעלי סירה על עקבים גבוהים. מודל 86' של השתורה ותמירה, אם כי כראי לזכור ששוור זה צבע טוב לער הקטנה, היא שמלת מיני צמורה שלובשים עם סניקרט פנים רענן וצעיר, ורווקא לפחות צעירות, מומיאים לכנים, שמלה צעירה וסקסית. במחשבה שניה, יכול בעים עליוים הרבה יותר משחור. להיות ששאנל רווקא היתה אוהבת את המהדורה שחור זה לא רק שמלות. הרבה מכנסים צפורים

השחור הזה. הם בכלל לא התכוונו שיצליח חוטי הלייקרה ששוזרים עכשיו. באריגים ובים מל כך. עשו קצת בגרים שחורים וחשבו שתל אביב זה מקטים שנמתחים על הגוף ומבליטים אותו. אנל לא מאריס, שם לובשים שחורים כל הקיץ, אבל אולי ככל זאת יצליוצ להזיו ברים שחורים כל הקיץ, אבל אולי ככל זאת יצליוצ להזיו ברים שחורים כארצנו שטופת השמש. ופתאום אריך להתאמץ ולחשש מקורות השראה, כי שתו תמיד הפתעה: שחור זה הצבע הכי "אִיץ". לא רק בלילה, גם מעצבים אוהבים אותו ומרבים להשתמש בו נעיקר מוסים. בחורף. עכשיו הצליקו עלין ואחול להמונים בקיל מה עשו לשמלה הקטנה השחורה שלה, שהמציאה לפני שנה ומאז נכנסת ויוצאת מהאופנה כמו חרשה.

לותנ אשניים ומכנסי בולשים, או הצאית מיני עם מימין: לערכים נדולים, שמלת משי אתנ אפנים ומבנסי גולשים, או הצאית מיני עם
אונית שדשמת את המתניים, מארינים סינתיטיים
משק שחור זה גם המראה הספרדי מתחרה חצי
אין, חלצה כמו מתוך או שמלה מתחרה או ממשי
שין, עו רקמה של מבריקים לערבים גדולים בחיים.
מין שחרים יש בכל רמות המחירים, ממיני קטן
נכץ בחמישה עשר שקלים ועד שמלה של פעם
הית עש ש של מעצבות) בהרבת שקלים. אם אתם
מין עשר ש מעצבות) בהרבת שקלים. אם אתם
מין עשר נו לומור בו את הקיץ, לכו על שהער. בבגר

עם רקמת פרחים על המתויים ("מירי שפיר"). באמצע: השחורה הקטנה, לא כמו אצל שאול (אילנה אפרתי). משמאל: קצת אחרה, שחורה וארוכת, אכל צעירה. ("ענרלוז פינק").

39 BIDEDIO

99.99 ש"ח

רש"ח 9

"ספ שיח

☐ N"W 49

____ פ-29.99 ש"ח

כסא ברויאר רחב

בסא עץ מרופד

לסו, שרת **69 ש"ח**

כסא ברויאר קש (בדמוי)

Parally pro-

MATIND

all Later Land

THOUGHT

מטא עץ CALLIGARIS איטליה

כסא מתקפל תוצרת איטליה

W THE W.

. Time

nonan inga a

אוריים הרישיית.

Berrang &

כורסא סאואסד חוצרת איטליה ואיים גם בה מושביו

25.99 ש"ח

מ22 שיח

ח"ש 149

חחל מד **79 ש"ת**

" N"W 89

שופרף טרקטור תוצרת איטלית

כסא פיקניק תוצרת איטליה

Tr Property

等配付金

. ib 23 211.

A SPORTS OF SERVICE

69 ש"ח

™W 34.89

19.99 ש"ח

שופוף עץ תוצות איטליה

69 ש״ח

99 ש"ת

כסא עץ אינולקי בצבע אפוקטי

OMIN' 95.0°0.

Link, to at Lill ACTES OF CHEERS

Einst takenstake

ng, frigitet auffif fire

תיש_ואל **פא ש״ח**

.,13343

כסא נוה תוצרת איטליה

THER KEADER

FERENCE REPR

er strift of the

CHAIT DOST

M-1009 Fisher

ח"ש 59

9<mark>9 ושיים</mark> 199 שיים

כסא עץ תוונרת איטליה

נסא GINGRID איטלקי

99.99 ש"ח

79 ש"ח

אגשיח 89 ש"ח 99

שפויים, רדו מהגנו

משהו:

צה"ל בכריכה רכה

מין חינוך ראשי ביקש להגיש לו הצעות. לפעיים בהוצאת הספרים תרמיל לא יאוחר מון שגומט. בקושי הספקתי, אכל הנה הצעתי משק: למבנור.

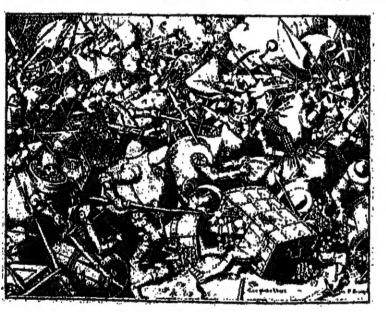
לו שתרמיל איננה הוצאת ספרים טובה, ולא פושה יכולה להיות טובה יותר, הכי טובה שמשר, כמו גלי צה"ל. פשוט צה"ל לא צריך מזאת ספרים או תחנת רדיו או בית אופרה מקלים, זה צבא.

מ מעם מספרי הוצאת תרמיל קראתי אף שתי שם עוד בימי שירותי הצבאי, אכל בגלל פוני קשה הבנה מטבעי, אני שואל מאז ועד

כי אין דבר יפה יותר מצבא יהודי. נשק יהודי, חיילים יהודים. יפה, אמרתי. על יופי אנחנו מדברים כאן, על ערכים אסתטיים נקיים. אנחנו בתחום הרוח, בלי קשר לתועלת, אם כי כמו בהרבה מקרים אחרים, הפונקציונאליות יוצרת את היופי.

וכבר פעם אמרתי את זה, שטנק יהודי הוא יפה יותר מכל דבר שבעולם, וחטפתי על הראש מכל הכיוונים, ער שחשר עלה בי שכלי משים יצא לי פעם לומר משהו נכון.

מאד שמרדכי טננבאום זעם באין אונים על

פשבים של היופי, וכראי, אם רק אפשר, לו מתחת לבית השחי תרסים העשוי משיח היוםי שבתרבות.

תמורה, במיוחר מן הכיוון של היוסי.

פים נשביל מה צבא צריך להוציא לאור את שקסיץ אחר חסר לו להכנת רימוני יד בגטו

פת המרות העולמית והעבריתו יש לי רושם ביאליסטוס המושמר, השתנו סמעה ערכי מיתוח וו נובעת מרגש נחיתות לא פרופורציית חוהב של העולם היהודי. מאו, טנק שבל שבנא זה דבר שאין לו נחלה ברקיעים עברי ימה יותר מספר עברי. אולי לא חשוב יותר, ואולי כן, אכל – יפה יותר.

לכן, אם ההשערה שלי נכונה, והיא נכונה, שצח"ל מוציא לאור ספרים איכותיים כדי לחיראות יפה יותר, לא צריך.

עצה למטלפן

חוק טכע בסיסי אומר שכאשר אתה רוצה לשמוע חדשות, ופתחת את הדדיו בדיוק בזמן והנה, השישטים כבר נשמעים, בריוק אז מצלצל

זה רבר ידוע. ואני – שאוהב לשמוע חרשות כל שעה כדי לדעת מפי ישראלים למה מתכוון חוסיין – כבר שולח ידי אוטומטית להרים את האפרכסת ברגע שאני שומע: "קול ישראל, השעה שלוש והרי החדשות ו....".

אבל אדם אל לו להיכנע בפאטאליות לאיתני הטבע. זהו ייחודנו, שיצורים חלושים ועירומים ככל שהגנו, לא הסתפקנו רק בלימוד חוקי הטבע תוך השלמה עימם. לא, להילחם בחוקי הטבע אי־אפשר. החוכמה היא לגצל את חוקי הטבע לטובתך.

לכן, לפי אותו חוק טבע, אם אתה רוצה להשיג מישהו בטלפון וכל הזמן תפוס אצלו, או הקו חטף אסטמה או לא עונים – חכה. דקה לפני שעה שלמה נסה שוב. וממש שניה לפני הישמע הפיפסים של החרשות ראה תראה שתשמע את צליל החיוג המרגיע. עור שמוגה שניות, הנה, ברדיו אומרים "והרי החדשות", והוא עונה. קולו אמנם יהיה נרגז משהו, אבל אלו רק תופעות לוואי קטנות.

לא ידעתי בשביל מה לחיות. עכשיו יש לחכות ל-6.7.89, ל-9.9.99, ל-1.1.11, ובעיקר למסיכה הגרולה מכולן, עוד מעט, כ־2.2.2222.

מנת השלולית

ארון מאיר,

תנפחי ופתאום חשכתי שאולי קצת מת לשלולית השבועית:

נפיך באופן דדורף. חיתם וודעים באילו קשיים זה ברוך אלח כשתכיקוש גבוח וחחיצע, לא

הי, מה יזה יודעו בוא, בוא הנה, צמרדע. תרגע, די לקרמע.

אדממ. איבט, אני לא מסרגלת, זה מזעזעו אבל בעצם, כשביל נסיד, יאללה, שיחיה. אמלידו, מה יצא לי?

תמי יקירתי, אני מבין אותך שאת מודעזעת מהמחשכה שצריך לנשק צפרדעים, ומאוכזכת מהתוצאה, אכל אלה החיים, ואין שום דבר יותר טוב בתיכנון כרגע.

> אפשרות ל־24 תשלומים לא צמודים מעל 3,000 ש״ח בריבית 2.75% 08-229546 08-240540 (מול צריפין) בע"מ, מושב ניר צבי (מול צריפין)

החל מי **399 שִ"רו**

בורטאות טלוויזיה

ילדים חורגים בחצר האחורית

ראשון, ואז העוכרת הסוציאלית שלי אמרה: 'היית שמז', או בהתחלה אמרתי שלא. או היא אמרה לי: מיני מקומות, או לא הייתי לומר. החרגלתי לא ללמוד. רק כשגכנסתי לטוקאיר התחלתי ללמוד. עזרו לי כאז. באתי לכאן בכלל כלי כטחון עצמי. כשהגעתי אפילו לא הייתי מסוגל להכנס לחנות. לקנות במכולת. לא הרגשתי בנות, חשבתי שכולם מסתכלים עלי. גם כשהייתי בנית לא הייתי יוצא הרבה. אם שמכירים אוחי. אבל לא לאנשים נורמלים שלא

"מה זה כית בשביליז כל מקום. אצל אחי, וזהו. אני לא יודע, הכל אצלי בית. פעם פה פעם שם. עם תהורים אני רב תרבה, על הכל. עם אמא אני רב על אבא. עם אכא-אני רב על אמא. אבא אומר שאמא ככת ועל זה אני לא מסכים, ואמא אומרת שאכא ככה וגם על זה אני לא מסכים. עד היום הם אומרים דברים. פעם אחת אמרתי להם שאני לא רוצה לשמוע. 'אתם רוצים לריב – תריכו לכד', אכל הם לא מכינים, גם לאחים שלי הם עושים אותו דבר. כשאגי צריך כסף,

"ילד שמוציאים אותו מהבית ומכניסים למוסד לא מבין למה נענש. קרה משהו בבית – ואותו מוציאים"!

אני משתדל כמה שפחות לבקש מההורים שלי. אם אני צריך אני הולך לאווים שלי.

"הילרות שליו אני לא וושב שהיא היתה דפוסה. לא יודע, דווקא ככה נוח לי. אני יותר עצמאי. כאן ההישבים שלי כלימודים השתפרו מאוד. אכל מבחינת לימודים הלאה – סשה לי למצוא כית ספר. אני יותר מרי אריש. אבידן כל הזמן אומר לי שאני לא מספיק

אילו יכולת לחזור לאוצר, איזו כוין ילרות הייח רוצה שתהיה לךו

"הייתי רוצה לגדול כמו ילד רגיל עם הורים שלא רבים ומגדלים אותי בסדר. להיות קרוב לבית אפילו שאני בפנימיה, שבחופשים אני יכול ללכת הכיתה, כל מיני דברים כאלה, להגיר לאכא כל דבר מה שאני עושה. עכשיו אני לא אוהב להגיד לו כל מה שאני חושב. אני מספר לאחים שלי או לאנשים אחרים לא למרו למעלה מחודש. את המכנים הישנים היינו

- אנחגו לא חיים כמו משפחה. לא בקשר סוב. כין האחים אנחנו כן חיים כסרר, אבל עם ההורים לא כל־כך, עם אנא במיוחר.

יוסף אבירן הוא הרכז החינוכי של המוסד. כן נא נמצא כפנימיה כבר עשרים שנה. הילדים מערצים אותו. בוגר בריאילן בייעוץ שעבר את כל שלבי עבודת השרה. גם כשיחה איתו חחרים צירועי המלש "תקציב נמוך" ו"תחלופה גבוהה של סגל עונוים שחוק". שנה שנתיים, זה המקסימום.

אבירן יודע ששישה מדריכים כמקום שבעהעש

"המשרד משלם כ־700 ש"ח לחודש לכל ילד, ווה אמור לכסות את כל צוכיו.

שטיפות הצר האסתטי הוא הרכר האחרון בחשינותו

אבירן כאמת מאמין שבסוף המאה העשר אפשר לנהל פנימייה שיפולית לילדים עם צולה מיוחרים ככוח האמונה. אכל, הוא מבטיח, השנה תח לכל ילד גם מנורת לילה. זה כשוה. עד ענשין לא

"מה אני צריך את והז למה אני צריך להיקבר כאוז לשים את כל החסכונות שלי במוסד? מה אני,

כל הזמן ישבתי עם הילדים על מזוורות. משפחת טוקאיר לא הסכימה לחתום איתי על חוזה לטווח ארוך, והוא ווגרש בכל פעם לשנה בלבר. כבר שנים אגי מבקש ממשרד הרווחה למצוא לנו מקום אחר, אבל הם לא עשו שום צער. בסוף מצאתי בעצמי את מרכז הקליטה, חשייך לסוכנות. הם הסכימו מיד לתת לנו את המקום כלא תמורה. פתאום המועצה המקומית

ַקיו ישיבות, וערות, ויכוחים. בינתיים הילדים שאני מכיר. בכלל. במשתחה שלי – כמו שאני מרגיש צריכים לפנות, ואל החדשים לא נתנו לנו להיכנס.

בסוף זה הסתדר. הקציבו לנו עשרה דונם כתוך מס הקליטה. מאמצע השנה הילדים כבר לפרו שם כאזבסטונים. לישון הם עריין ישנים כצריפים הישים משרד הרווחה כונה לגו עכשיו מבנים חרשים "אבא שלי אלים. כשהיה מתעצכן, היה זורס למגורים, וכראשון כספטמבר עלינו לפנות את הפינה רברים. אתרכך היינו צריכים לתלות את הרברים על

חבל כביסה או להרביק אותם עם דכק מגע. אבא היום לא עובר. אני אומר להם ככית שלא ינסו לחגך אותי,

ניסיון רב בחינוך מיוחר, פורש יריו לצדדים ראומר בנימת יאוש: "מה אני יכול לעשותז" הוא מפעיל את המוסר בקבלנות, על־פי חוזה עם יורשי טוקאיר ומכספי משרר הרווחה.

מדוע המוסד נראת כליכך מוזנח? אי־אפשר לנהל מוסר כשהתקציב לילד -

ספרים ושחברות, אחזקת המבנים וגקיונם, חשמל, מים, משכורות המדריכים, בגדי הילדים, נסיעות, דמי כים - הכל, הוא 740 ש"ח לחודש. רק המשכורות של אנשי המקצוע הן כ־55 אחוזים מן הסכום הזה בכל חורש. הרי אין ניסים. במשך השנה האחרונה צכרתי חוכות אישיים של 75,000 ש"ח. באתי למשרד הרווחה, הראיתי להם מאזנים. אמרתי שאם לא יכסו לי את האוברדרפט הפרטי הוה, אני סוגר. באמת סגרתי. ליומיים. שלחתי את חילרים הביתה. למחרת היה כסף. כיסו לי את החוב. אכל אם לא יגרילו מיד את התעריפים, כשנה הכאה יהיה הרפיצים יהיה עור יותר

משוגעז כנראה שכן.

"יש עוד סיבה להונתה. לא השקעתי במקום, כי התעוררה, אמרה שהמקום שלה, והיא לא נותנת.

שאני מתחנך לכר. כשאני אגדל אני רוצה לעכוד כחקלאות. רוצה לתיות בעל הווה, מאושר. מה זה חייתי יוצא, הייתי הולך למעברה, לחברים שלי מאושרז שלא יהיו לי תרבה בעיות. אני רוצה לעשות הכל לבר בחווה שלי עם הסוסים ועם החיות. אני מאור מכירים אותי. עכשיו, בהופשים אני הולך לאחי הנשוי אוהב חיות. עכשיו בפנימיה זה הבית שלי. זה הסיפור, או לאתותי שיש לה דירדו. אני הרבה לא הולך להורים. פחות או יותר". נהל מוסר טוסאיר, יוסף אוו'לכו, כן 62, בעל

זה התקון, לא יכולים לעשות את העבודה כולכה לפיכך, עיקר עבורתו מתרכזת בחינוך, בניסיון לופך ילר שבא למוסד עם תחושת כשלון ורמוי עצמי נסך לילר עם מוטיווציה. "אנחגו עוברים עם הילוים מתן גישה שהמוסר הוא, כשבילם, מצב זמני", אומר אניהן "שהבית תמיד ישאר הבית. אנחנו שולחים אחם הכיתה בתופשות, כטוב וברע. לא צריך לנסת להפן את המוסר לבית".

האם זו הסיכה שאבידן לא מעודר חליים פוסטרים וקישוטים כחדרים: מטיור בשטח נומו

אי אפשר לשקם ילד בתעריף כל־כך נמוך".

ד"ר אגישה ויבר שואלת: "התנאים הפיויים כליכן קשים, יש כליכך הרבה הוגחה, שאין שום סינה שהמוסד יצליח כמשימתו. איך זה שאתה אומר שהילדים כל כך מסתררימי שתהודים כליכך מאמינים

ואומר אבירן: "אנחנו בית עני במוכן האמר, אבל עשיר בתחומים אחרים. מאיפה בא העושה יש

אביבה לורי (מק)

פצועים ונכים. זה לא שייך לעניון, לא לעיתון, לא הקטן' ומספרת לו על כוכבים דימיוניים שהייתי רוצה הרופא לחוץ על אישפון מהיר. הצעתי שייותי לא שייך לעניון, לא לעיתון, לא לגוון ועדת תומכיו. הם אין להם משקל כאן. דברים קענים כאלת מה יש להם אצל דברים גדולים כמו מון היה סער שקשור למציאות. הוא נתן לי דוגמאות הרוש לא מאפשר. למוצרת היא נכנס לבקרוחלים אלה לא צריך לקחת חלק ולא לחגיב ולא לראות במוסד תממשלה. הם לא ירגישן בחסרוני ואני אמנע מעצמי בתילח. כל אחד אומר לו: נוגן לא וורמלין לא נכון. אם חוא לא וורמלי סימן שמוחר לו לעשות חכלו למה הם מאפשרים לו לקבל הפקיד".

"הפסת לקחים, ומה יוצא מזהז שוף אפריל חודש קשרו לי. אותה המולת קרב נשמרת בלבי וריח
"התכוונו לנסוע לשייל בסיני, הבן של הררי היה רמי הנהג ואמר שזהו. נגמר לא היקרי בולים שאינו יוצא לי מתוך האף, כל זה מחריש על אות לארח אותנו בשארם אישייך. ביום שישי כצהרים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשארם נוני אמרחשים והיים שמרים ייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשע נונו אמרחשים והיים שמרים ייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשע נונו אמרחשים והיים שמרים ייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשע נונו אמרחשים והיים שמרים ייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשע נונו אמרחשים והיים שמרים והיים שמרים והיים שמרים והיים שמרים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשת הייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשת הייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשת הייים בשום אירוע ציבורי אתר. גם לא תינשתי צור בשת הייים בשום אירוע ציבורי אתר. בשת הייים בשת ה רקע גני אפרסקים (תיק אפרסק) ועם סגולה הוא הגיע ל'כנות', הביא סטייק, פיתות וחמוצים

uiaealo 42

שהכינו לו ב'אקרופולים', ואמר שהוא לא כפוח

שרה: "הייתי קוראת לו פרקים מהספר 'הנסיך שהטיול לסיני ייצא לפועל מפגי שעבר בריקה אל להיות לידו ילוה, והוא ידע לצחוק ולחייך. הרגשתי חיוור ומצומק בתוך הואקט הגדול. באותם ינים חיוור כאילו היה חסר לו החיוך בילדות ועכשיו הוא חוזר היה ממודמר וכעום. נאבק עם החיים שלו אמילוש אליו. אבל הוא תמיד החזיר אחתי למציאות, לגוליכר, שזח הסוף. שאל אותיו 'מתי את באהו' אמה הוא חיה גוליבר. הוא גם היה תום סוייר. הוא שירע שקשה לי לבוא, קשה לי לראות אותו כבה אות בהיה הבנישה הוא להאבק בחים ולהצליח לגמור אותם כלי כישלונות. החראינו יותר. כעבור כמה ימים צלצל בשוים מל

ואם את מבריחה

גליון 259, אלוליתשרי תשמ"חיט,

המחיר: 8 ש' כולל מע"מ (באילת: 6.96 ש')

גליון חגיגי מוגדל

:אנשים

שבט בני גרא

ואלות שילדים לא

בחדים לשאול

איבחון גורלי:

יות כדעת על

ココーリコ ロッパスコ

של האשה

פסיכולוגיה:

מששיח בער

איב מווטא

אבהות מאוחרת:

ושהאלית 88

אוב, גרפיקה, אופוה

26 באונוסט 1988 "ג באב תשס"ח גליון 350

עריכה בת דורה בר עריכה נראפית חוה עילם

על קצה הלשון

יקומי בְּבֶר״, צוֹנְטִת אֲחוֹתִי הַקְּטוָה 🌰 ישר לתוף תאוו שלי.

.. נור בבר צולוני..! נאני עונה: "בן, בו בבר אביי, אחיי

איף וכון לומר: "אַמְתֵּי כְּכֶר" אוֹ "בְּכֶּר

בְּשֶרוֹצִים לְוָרֵו מִישֶהוּ אַטִּי, לְמִשְׁל בבקר, אומרים: "קומי בּכָר", "לְכִי בְּבָר". מִמְּלֶה כְּבָר שְנְיָה. אַבְל בְּזְרֵוּ בָּלֶל הַמֶּלֶת בְּבָר רַאשוֹנָה: בְּבָר אַמְהַנִי. פבר התלבשתי. טוב, אני בבר גריכה לרוץ לבית השפר.

מה הולך

אווזים

ברתובות

תושבי העיר סטונהם שבמזרה ארצות

מקנדה לעירם. עכשיו הם חושבים כי

מוטב להם להתפטר מהאוווים בהקדם

האמשרי, מארור שאלה לא נומנים להם

האווזים, שסטווהם שימשה להם כעבר

כחמות מעבר בגרידה השותית שלהם,

חשוב לי תחשב

' ובכו,כמו שתבטחתי במדור הקודם - אנו

לומדים ליצור שילוב של תנושת כיחד

עם גראפיקה. אני סבור ומקווה

לדים אשר ברצוום לשלוח אלינו חוכניות למחשב. ישלחו אלינו את החבויות לפי

השתכנעו להשתקע במקום לאתר שזכו | נו, טוב, או התחלתי לבדוק: הזמן גדל מספרם והגיע לכאלף והם הפכו למיטרד, מפריעים לתנועה ברחובות והורסים את המדרכות.

🗨 בַּחֶדֶר שֶּלִי מַהָּפֵּכָה: צָרֵמֶת סְפָּרִים.

אָמָא שָלִי צוֹעָקָת: אֵינֶה בּלְנָוֹ, סְדְרי

אַבָּא שָלִי, הָאוֹחָב לְהַשְּתַּמְשׁ בְּמִלִּים

יַפוֹת, קוֹרָא לְבַּלְנוֹ אַנְדְרוֹלוֹמוּסְיָה.

אַנְדְרוֹלוֹמוּסְיָת חִיא מִלֶּת שָׁמּוֹצְאִים:

בַּלְּגָן, מַהְפָּכָת אוֹ אַנְדְרוֹלוֹמוּסְיָה ~

על השלחו. הוצלים על המטה

וְהַמֶּתְבְּרוֹת עֵל הַרְצְבָּה.

את סטנר.

לתושבי העיר ליתנות ממנוחת הלילה. | בהחלט חיה מה לבדוק. המשטרה נאלצת מדי פעם לפנות את האווזים מתכבישים, שם הם גורמים מאחר שהאווזים נהגים ממעמד של עופות

קיצוניים נגדם. השלטונות חסתפקו, איפוא, כקריאה לתושבים שלא לספק הברית שכוחו מאוד לבואם של אווזים לחם מזון.

את הטיפור הוה סכיאה לנו סוכנות הידיעות עתי"ם.

שהתוכניות הקטנות שאני גותן לכם במסגרת יצירת התוכנית אכן יעשירו את הידע שלכם כשפת הבייסיק על חמחשב.

אין אני נותן לכם משחק שלם, אלא קטעים, קטעים. מכיון שברצוני שתנסו להגיע לכך לבד. בעוד כמה מדורים אניש לכם תוכנית

דומה לדונמא. הפעם ניצור תנועה על· המסך וכד בבד יצוינו גם פרקי הזמן על

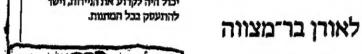
MINTH BOIDIM Arbo, 23) TIMES="0":ELB JUNES="0":ELB JUNES-WAL (RIGHTS (TIMES, 2)) LOCATE-12, 40: FRIUT T JUNES-12, 40: FRIUT T

- SET 150 - ANTITIONERS OF DENTIFY BURNES 220+1 - LUCATE B. APPINT CHROCZIO SCHROCZIO SCHROCZIO

משהו מועיל זה אף מעם לא מבונית עם שלטרחוק, או רובוט משוכלל, וזה תמיד אנציקלופדיה, או קורט במשהו, או תכנית

שולחני (נחוץ), מערכת כלי כתיבה (ניסבל), אולר צופים (שינעון, אבל הוא קיבל חמישה...), תקליט (אורן שונא את הומר), כמה ספרים (לא שווה. ספרים אפשר להחליף בספריה) רדיו־טייפ־שעון־מעורד (הלוואי וגם אני אקבל...) ועוד ועוד... איתו כייף לו, שתא יכול היה לקרוע את הניירות, וישר

בין המתנות שאורן קיבל היו מאוור

אתמול היוז בר־מצווה לאורן אצלו בבית. מכיוון שאורן גר במושב, החגיגה התקיימה אצלו בחצר, בשעת ערב אמא הלבישה את ליאור ואותי בבגדים יפום, וישר ידעתי שיהיה קשה לזוז בהם

בְּדֶרָף בְּלֶל בִּסְפָרִים, וּפֵרוּשָה: מַהְפֵּכְת, ולהנות באמת, אכל לא היתה ברירה. אורן גדול ממני בכמה שנים, אכל מהרמזים של אבא הבנתי, שכדאי שאתחיל ללמוד ביצד מתנהג ברימצוות", ומח בדיוק עושים כחגיגה. אבא טוען שהמרחק בין גיל עשר

היומן המטריני שלי

אַרָאוּ לְבָּדְ אֵינְ שֶׁתַּרְצוּ, אָנִי חַיָּבָּת לְקַדֵּר אָת הּחָדֶר. ' ענת שפיצן לשלוש־עשרה הוא קטן, ולמני שנרגיש.

אני אהיה גם ברימצווה. בן ביחס טוב מצד חתושבים. במרוצת | קודם כל חלכתי לאכול. היו שם בחוץ, על ערימות חציר, חמון מגשים עם סלטים, בשרים ופירות. אני הלכתי ישר

באמצע הבדיקת, בדיוק כשהגעתי לאגף המשקאות התרופים, ראיתי מזווית עיני את ליאור פוסע בדיוק במסלול שלי. חטיםש – הוא עשה בלגאן שלט בכל מגש מתנים אין כל אפשרות לנקוט בצעדים | שבדק, וידעתי שמיד יבוא איזה מבוגר ויעיר לו.

ילד – אתה לא רואה שעוד לא לוקחיםו לך מיד לאמאו" קרא מישהו מהאחראים לעברו של ליאור, והוא מיהר לחצביע לעברי: "אבל יואב גם לוקח..." ארור כך נצמדתי לאורן, כדי לראות איזה מתנות הביאו לו.

בהרנחלה הוא לא היה מוכן לפתוח את המתנות.

"לא נעים לי לפתוח עכשיו, כשהאורח עוד נמצאים", הוא מלמל, אבל אני הסברתו לו שוזה בסדר, כי אבא שלי ביקש שאלמד ממנו מה בדיוק עושים בברימצווה, וכנראה שהתירוץ הזה שכנע

התחלנו לפתוח ת'מתנות. ראשית – את כל מעטפות השיקים שמנו בצד, כי זה בכלל לא מתנה. אורן אמנם אמר, שאולי ייצא לו מזה הרבה כסף, אכל אז הוא הוטיף, שאם ייצא לו מזח הרבח כסף, או אמא שלו לא תרשה לו לבובו את זת סתם, אלא תרצה שהוא ייקנה בזה משהו

הו, איך שאני שונא ת'משהו ח"מועיל" הזת, שהחורים תמיד מנסים לשכנע אותנו לקנות אותו.

לשניצלים, וכדקתי. הממ...טעים! הקולות שהאווזים משמיעים מפריעים אחר כך ערכתי בדיקה באגף העוגות.

מכות עם ליאור. זה התחיל בצחוק, אתם יודעים, כאל נ בשנה, אבל כשראיתי שאלון מצליח להמיל אותו, ושליאור עוד יפסיד, תסיוחלילה, רצתי וגערתי בשניהם.

הייתי רץ להמריד כל כך כנהר. שהיו שם, במיכל נו צמו בקנוקי המשקאות, התנפלנו כולנו על הקוה,

היח מרא כייף, ואפילו שכחתי שיש לי חולצה שאסור ללכלך. גם ליאור שכח. לחשונוללו", גער בי אבא בסוף, כשעצר אותי באמצע, ואמא הוסיפה מוועושה "חחולצה שלךה איך אתה יכול להרום כך

ואו אבר אבא: "תראח איך שאתן, הבר בויצווה, נישאר נקיו"

סימר יואב

לשחתקרבנו של העננים, רציתי קעת לנוס על הקבשים הלבובנים...

בּתְאֹם החוט וְקָרע ואני צנחתי למעה. - געקותי – נבסלתי גורא אַן מְצָאתִי עַצְמִי בַּקּשָׁה...

חַלְמָהִי על עַבִּיםוֹן

אחר כך החלטנו שמשחקים בפחבואים מתחת לשולחנות. חיינו כמה בנים. והתחלנו להתחבא בין רגלי האנשים, כשאנו זוחלים על הדשא, ומסתחרים. באמצע תמשחק התחיל אלון הקטן לל

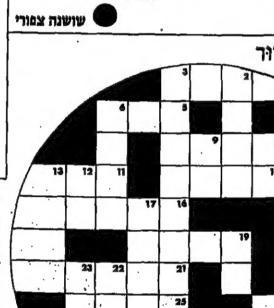
> מושך בצמח של מי ולשניהם יש צמה קטנה מאחור). ליאור, אחי, גדול ממו אנורדוי להכו; "התביישו לכם, ללכת פכות בבר מצווחזו" הפרדתי ביניחם והשנתי. שאם ליאור חיון שוכב על אלון, אולי לא נחייח נורא חם, וכשמילינו את נושי הקח

ותחולנו ללקק, לשים על הראש, ואחר לשני בחולצה.

"אתח יכול לשחק, להנות, אבל לא תולצה הדשהוו".

התבונותי ובאפת - בנדיו הלבנית של אורן היו נקיים. חשבתי לעצמי, שבעצם טוב שעוד יש לי כמה שנים עד לבר מצווה...

רשם איטו אביום

קניה מרגשת ביום – וכלילה חוננת סקונת בנדול, בקלום מפתיד אף גם בַּקלום מַפְתִּיעַ וּקשַׁפְּסַ. אָקף מְסַיֵּם "גַּן חוֹבָה" נאַבוי. הנגנת מַמְלִיצָה לְסִשְּאִירוֹ שָנְה נוֹסֶנָה בּנּוֹ... אָפָא מְנֶלָה סְבָארִי שֶׁל כָּנִים בְּרֹאשוֹ... אָסָף וּמִשְּפַּחְתּוֹ נוֹסְעִים לְטַיּוֹל לְחר״ל וּ...מָאַבְּדִים אָת אַמָּא... אַמָּא (אָסְר מאַןה ו. משְּׁחַק בּדוּר וְפוֹץ בּין שְּׁתֹּי

סוראים

אַמֶת אוֹ חָלוֹם

בְּאָמְצֵע הַמִּשְׂחָק

שני ספרים יפהפיים כן בתכן וכו

בְּאַיּוּרִים. הָאוֹת נְּדוֹלֶת וּמְלָקֶדָת.

הַפָּפורים קצָרים, מְלֵאֵי הוּמוֹר וְחַוֹּ.

הוא אָסף – יֶלֶד וְבוֹן וְסְאַרָוֹ, שְּאֵמָת

בקעט כל יֶלֶד וְיַלְרָה יִמְצְאוּ אָת

עצמם בדמותו של אָסף. אָסף חונה

וְדְמִיוֹן, מְצִיאוּת וַמְלוֹם מְצַרְבְּבִים

בַּלֶם מֶחַיֵּי הַיָּלְדִים בַּיוֹם. נְבוֹר הִפְּבּוֹרִים

בְּתִבְה: נְצֵמִי אַבִּי־יִצְּקִקּ

"הוֹצְאַת: סְבְּרַיַּת "מַעַרִיב"

אִיָּרָה: אֱלִישָׁבָע נַּצִשׁ

קבוצות, 5. מכשיר, 7. דמות מפחידה, 8. המֹרְבָּה לְהַשְּׁתּוֹבֵב וְלַעֲשׁוֹת מָאֲשׁי קנדים, 10. משניהי (כתיב חסר), 11. משָקע לְבָּוְבָּוֹ: בְּשֶׁהוּא יוֹבֵד הַיְּלְדִים עוֹשִׁים מְמֶנוּ כַדּורִים, 14. אַצְבַּע זוֹ עוֹשָׂה "שוֹלֶם", 16. הַּמְּלְטוּ, 18. הַחַלְּחוֹ שֵל כָּל סוֹף, 19. מדת משְקל. 20. על חֹמֶר זֶת כּוֹתְבָים מְנָלּוֹת וּמְשָּׁחָקִים בְּמִשְׁחָקִים, 21. בְּחָמִשׁ בַּצְּלוּ מְשַּׂחָקִים יָלְדִים, 24. מְמְתָּוֹ, 25. מקמר לְלְיִנִי, 26. פּוֹעֵל הָעוֹסְק בּסקצעת אַבְנִים בְּעָורַת סְבִּין מְיָּאָדָת. 28. כְּלִי קְבּוּל לְבִירָה, לְמְשָל, 31. וְמְצְא

קוֹבְצִים בְּמִשֹׁחָקִים רַבִּים. מְאָנָהָה 2. ... תקום", סוג שֶל בַּבָּה שָּאינֶנָה שוֹכֶבָת, 3. אלופָה בְּכִדּוּרְסַל, 4. משַׂסק כַּדוּר מַחָרוּתִי וְפוֹץ מְאֹד, 6. יַחַבֶּר, פ. ...בָש״; מִשְּׁחָק יָדוּע וְפּוֹץ, פּ. הְבוּאָה, 12, רָטֹב, 13. "יַשׁ לָנוּ בַּמְעָנֶּל"; מִשְׁחָק יָדוּע לִילֶדים, 15.

משָּׁסק יָלְדִים נְפּוֹץ. 17. בְּהָן מְשֹׁחֵקוֹת בְּד״כ הַיְּלֶדוֹת, 19. מָבֶן, 20. מִשְׁטִק ילדים על מָרְצָפּוֹת, 22. כָּלִי מָאוֹד, 23. ניל ברימצוה, 27. הבו 28. רב לת, 29. סרים בנין, 30. קריאת אַוְסָרָה בְּמִשְׂסק סקלכים, 32. קריאת ספלב 33. אליו

נוֹתְנִים טְרֶקְפ לְחַיָּל וּבָחָמְשַׁף – חוֹנְנִים בְּבֵית חוֹלִים יוֹם חוּלֶדֶת עם ססיָל,

שַנְפָצַע בַּקְּרָב. סְפוּרִים שֶל יָמִינוּ אַלָּה

ספורים מרותקים, ספורים נפים.

מֶתְאִימִים לִילָדים בְּרֵאשִית קְרִיאָה,

פְּבָתוֹת א׳־ב׳־ג׳ וְלְקוֹריאָה בְּאָזְגי יַלְדִי

שלָה הוֹּסְבִים חַיִּים בִּשְׁנֵי הַסְּנְרִים.

אַלישָבע נּעש מִסְליאָה בְּאִיּוּרִי הַנְּבָּע

בת־דורה

فألعه الإباقات وقع

וגם אָשֶר לֶעֶבֶר.

חסכון בבנק, אתם יודעים... הכחובה: מעריב לילדים קרליבך 2 ת"א. ואנו נפרסם את החובניות הטובות ביותר.

מועיל.

upepin 46

שבוע טובו

47 BIDEDIO